Alex Berca

UNIUNEA EUROPEANĂ

trecutul şi viitorul în contextul geopolitic, geostrategic şi geoeconomic actual

2015

Alex Berca

UNIUNEA EUROPEANĂ

trecutul şi viitorul considerat în contextul geopolitic, geostrategic şi geoeconomic actual

— Un punct de vedere – 2015

Publicat în 2015 sub controlul Dr. Alex Berca

Descrierea CIP Uniunea Europeană/ Trecutul şi viitorul ei

Prefaţă: Conferenţiar Dr. Brânduşa Tudose, Iaşi

Anexe, Statistici internaţionale, Bibliografie, Index

Coperta IV – Despre autor

Reproducerea (parţială sau totală) a prezentei lucrări în scopuri comerciale, fără acordul autorului este interzisă şi se pedepseşte în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

În scopuri academice, autorul aprobă folosirea acestei lucrări şi chiar oferă informaţii suplimentare celor

interesaţi folosind adresa de e-mail: berca1 comcast.net arelucrare publicată: în format CD, în U.S.A., 2015

Pentru

Laura, Emma şi Jeff

În amintirea mentorilor mei spirituali:

— Prof. Dr. Milton Friedman

— Prof. Dr. Nicholas Georgescu Roegen

— Prof. Dr. N.S. Stănescu

— Prof. Dr. Alexandru Puiu

— Prof. Dr. Petre Mâlcomete

De acelaşi autor:

Crizele economice şi ciclicitatea lor, Institutul European

Iaşi, 2011

Început de secol, O privire socio-economică şi politică în lume, Editura SEDCOM LIBRIS, Iaşi 2012

Adevăr şi Minciună – Pagini de istorie falsificată

Editura RISOPRINT, Cluj-Napoca 2014

UCRAINA – Un punct de vedere geopolitic

Editura TopForm, Colecţia GeoPolitica.

Bucureşti 2014

„Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obţii aprobarea de la acei care nu produc nimic; când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu activează în bunuri, ci în favoruri; când vei înţelege că o mulţime de oameni se îmbogăţesc prin luare de mită şi influenţa lor e mai eficace decât munca lor; că legile nu te protejează contra lor, ci dimpotrivă, ei sunt cei care sunt protejaţi împotriva ta; când vei descoperi că este răsplătită corupţia iar onestitatea devine un sacrificiu de sine, atunci vei putea spune fără teama de a greşi că soarta societăţii în care trăieşti este condamnată”.

Ayn Rand[1]

CUPRINS

Prefaţa 15

1 Ayn Rand (1905-1982) - Filozoafă și scriitoare americană, de origine rusă, inițiatoarea curentului numit obiectivism

Rânduri către cititor 19
Ţările membre ale Uniunii Europene (2015) 33
Introducere 41
Pe scurt istoria Uniunii Europene 42
Cronologia evenimentelor creării
Uniunii Europene 46
1. Uniunea Europeană: o nouă Europă 57
1.1. Uniunea Europeană în prezent şi necesităţile urgente pentru viitor 63
1.2 Perspectiva evoluţiei unora dintre membri Uniunii Europene 67
O Germania 68
O Franţa 81
O Marea Britanie 83
O Italia. 90
O Spania 92
O Grecia 94
1.3. Situaţia unor ţări membre ale UE foste „Sateliţi" ai sistemului socialist sovietic. 103
§ Ungaria 104
§ Polonia 105
§ Republica Cehă 106
§ România 109
1.4. SUA – o realitate mai puţin cunoscută.
Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane. 112
2. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri 143
3. Unele aspecte ale politicii externe, ce par minore dar sunt deosebit de importante 148
3.1. Ce este islamul şi ce cred musulmanii? 155
3.2. UE şi riscul pierderii identităţii naţionale a ţărilor membre 161
4. Uniunea Europeană şi principalii ei parteneri economici:
Federaţia Rusă şi Statele Unite ale
Americii 174
5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor

scenarii economice 186
6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice 195
7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securităţii naţiunilor membre. Opinii pro şi contra 198
8. În loc de concluzii:
Statutul actual şi cel de viitor al
României în contextul geopolitic 210
8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti 210
8.2. Poziţia actuală a României în contextul geopolitic european 219
8.3. Perspectivele României în contextul geopolitic al UE şi a celui de pe plan mondial 236
Anexe
Anexa 1: Decizia 2014/145/PESC a
Consiliului UE din 17 martie 2014
şi lista persoanelor menţionate la articolul 1 şi 2 din Decizie 249
Anexa 2: Lista personalităţilor politice participante la întâlnirea organizată la Paris la
11 ianuarie 2015 ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului 266
Anexa 3: Unele avantaje şi dezavantaje ale ţărilor membre ale Uniunii Europene 268
Anexa 4: Planul Marshall 274
Anexa 5: Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiţie
Justiţie al României 277
Anexa 6: Lupta împotriva terorismului mondial – o obligaţie imediată a tuturor naţiunilor lumii 282
Anexa 7: Sancţiunile aplicate Federaţiei
Ruse 284
Anexa 8: Unele organizaţii teroriste din lume 290
Anexa 9: Opinia istoricului şi antropologului
Emmanuel Todd 295
Anexa 10: Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO 310
Anexa 11: Marea înlocuire a populaţiilor – impactul

imigraţiei islamice în Europa 312
Anexa 12: Situaţia pensionării în UE şi în România 322
Anexa 13: Ţinuta vestimentară a musulmanilor - o dispută continuă în Europa în general şi în UE în mod special 325
Anexa 14: Ocupaţia sovietică a Basarabiei şi Bucovinei de Nord 334
Anexa 15: Congestia cerebrală 342
§ Mic dicţionar tematic 344
§ Breviar statistic internaţional 357
§ Lista tabelelor şi a graficelor 372
§ Bibliografie 376
§ Index de subiecte şi personalităţi 383
CONTENTS
Foreword 17
Word to the readers 21
EU – member countries (2015) 35
Introduction 43
A brief history of the European Union 44
The chronology of birth of the European Union 48
1. European Union: as a New Europe? 57
1.1. European Union now and its urgent necesities for the future 65
1.2. The Future of some EU partners: 70
— Germany 71
— France 83
— UK 86
— Italy 92
— Spain 95
— Greece 97
1.3. The Future of former satellitis of USSR as UE members: 106
§ Hungary 106
§ Poland 108
§ czech Republic 108

§ România 112
1.4. Some little known aspects about
United States. Differences between
European and American life 115
2. European Union – a world willing to compromise 143
3. Aspects of Foreign policy that seem minor, but are particularly important 148
3.1. What is Islam and what Muslims believe? 155
3.2. The EU foreign policy and Risk of loss of national identity 161
4. The EU and its most important partners:
Russian Federation and United States 174
5. Some Economic Scenarious about the future of European Union 186
6. Europe through the geostrategic projects 195
7. EU-Different Scenarious relating to Security of its members.
Pros and cons. 199
8. Instead of conclusions:
The present and future of Romanian status in the geopolitical context of European Union 210
8.1. The past and present of the Romanian economy 210
8.2. The Romanian current Stat in the European geopolitical context 219
8.3. The Future of România in the context of European Union and global 236
Attachments
Annex 1: Decision 2014/145 / CFSP
of 17 March 2014 EU
and the list of persons referred in the Article 1 and 2
of the Decision 249
Annex 2: List of political participants at the March organized în Paris on January 11, 2015 against the terrorist attacks 266
Annex 3: Some Advantages and Disadvantages of EU countries 268

Annex 4: The Marshall Plan 274
Annex 5: Mr. Dinu Ceobotaru’s Opinion
(Tehnical Expert at Romanian
Ministry of Justice) about the Romanian Constitution and the Public Properties 277
Annex 6: The fight against global terrorism – an imediate obligation of all nations
282
Annex 7: Sanctions imposed Russian Federation
284
Annex 8: Some terrorist organizations in the world 290
Annex 9: Historian and anthropologist
Emmanuel Todd’s Opinion 295
Annex 10: Some measures on Ukraine’s future în perspective towards the EU
and NATO 310
Annex 11: Great replacement populations – impact Islamic immigration in Europe 312
Annex 12: Retirement situation in the EU
and România 322
Annex 13: Muslim dress code – a continues dispute in the Europe în general and specifically in the EU 325
Annex 14: Soviet occupation of Bessarabia and Northern Bukovina 334
Annex 15: The Strock 342
Ř Glossary 344
Ř International statistical abstract 357
Ř List of Tables and Graphs 372
Ř Bibliography 376
Ř Index of topics and personalities 383
Prefaţă
Orice retrospectivă economică ce ar omite integrarea europeană, transformările în structura sistemelor economice, tensiunile politice şi militare, fundamentele religioase etc. ar priva, fără îndoială, înţelegerea deplină a realităţilor. Totodată, emiterea de opinii cu privire la evoluţiile viitoare fără a lua în considerare frământările de

natură politică, militară, economică etc. nu ar fi fondată.

Lucrarea de faţă – fără a avea pretenţia de manual sau tratat – abordează aspecte de ordin economic, politic, social, militar, religios, constituindu-se într-un veritabil documentar ce redă un ansamblu de informaţii a căror organizare metodică permite asocieri între trecut, prezent şi viitor.

Exploatând favorabil activitatea, experienţa şi priceperea sa în probleme de geopolitică, geostrategie şi geoeconomie, autorul circumscrie întreaga dezbatere genezei, evoluţiei şi perspectivei celei mai complexe forme de integrare: Uniunea Europeană. Fără intenţia de a se lansa într-o diatribă, autorul reflectă asupra modului cum a fost gândită construcţia UE, analizează situaţia actuală şi de perspectivă şi formulează opinii şi scenarii proprii.

Economia lucrării are la bază un melanj ideatic: UE este analizată ca întreg dar şi din perspectiva statelor membre sau a altor actori mondiali (Rusia, SUA). Deşi se remarcă şi analize de ordin naţional, în conţinutul lucrării predomină dimensiunea europeană şi mondială. Lucrarea relevă adevăruri mai puţin vizibile prin natura lor sau care, cu intenţie, s-au dorit a fi mai puţin vizibile.

Încă de la început, provocarea pentru cititor este lansată sub forma unor întrebări la care însuşi autorul caută răspunsuri:

— Cum au fost gândite planurile de dezvoltare ale Uniunii, în general, şi al fiecărei ţări în parte, în mod special, atunci când s-a decis (re) construcţia Uniunii Europene?

— Care este reversul liberei circulaţii a persoanelor şi produselor?

— Care este stadiul actual şi care sunt perspectivele de „invazie” în majoritatea ţărilor Uniunii a persoanelor din ţările islamice?

Şi răspunsurile nu întârzie să apară.

Ca analist la nivel global, autorul oferă argumente, opinii, explicaţii, previziuni, scenarii. Mesajele sunt clare:

1. UE a fost şi continuă să fie o coabitare a unor ţări

şi popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri şi culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice şi cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte.

2. Pentru a supravieţui, într-un viitor nu prea îndepărtat, UE va avea nevoie de:

— Noi reguli de conducere, respectiv, o conducere centralizată şi hotărâtă care să asigure menţinerea, refacerea şi consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu şi pe fiecare dintre ţările membre;

— O revizuire riguroasă a întregii politici externe, incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei ţări şi crearea unei reale cooperări între UE, NATO şi SUA;

— O analiză responsabilă a solicitărilor altor ţări de a deveni membre ale UE (în special a celor care aparţin şi de alte zone geografice, în speţă Turcia şi Rusia);

— O analiză care să ofere predictibilitate cu privire la poziţia statelor membre ale UE dar foste ţări satelit ai sistemului sovietic;

— O strategie de renunţare la compromisuri a căror efecte creează externelităţi negative grave;

— O reconsolidare a identităţii naţionale;

— O politică de creştere a performanţei economice a Uniunii Europene în ansamblu şi a fiecăruia dintre membrii ei.

3. Unele dintre acţiunile şi legile ce se vor aplica pe parcursul evoluţiei social-politice şi, bineînţeles, economice în Uniunea Europeană, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci, mai mult ca sigur, vor ajunge să fie determinate de diverşi factori specifici de natură politică.

Prin urmare, lucrarea reprezintă un instrument util specialiştilor dar poate servi – în egală măsură – şi altor categorii sociale preocupate de înţelegerea frământărilor la nivel european, respectiv, mondial.

Modul de prezentare a subiectului acestui studiu este susţinut de calmul, corectitudinea multiplelor răspunsuri şi aspectul uman al întregii tratări.

Subliniid prin diverse forme (folosirea a diferite fonte, idei înscrise în chenare şi multiple referiri prin note de subsol şi anexe, deci – printr-un bogat instrumentar ştiinţific), ideile de bază şi unele dintre aspectele cheie ale subiectului, îi ofenă cititorului unele concluzii la multiplele întrebări ce pot fi ridicate; toate acestea fac parte din bogata experienţă ca autor (a multiplelor lucrări elaborate de către Dr. Alex Berca) şi oferă nota morală şi o judecată spirituală deosebită.

Întreaga lucrare este un adevărat ghid şi o companie plăcută pentru orice cititor.

Conf. univ. dr. Brânduşa TUDOSE

Iaşi, aprilie 2015

Rânduri către cititor

Stimate cititor îţi ofer o carte al cărui întreg conţinut îl poţi avea chiar din titlul ei.

Deschizând-o îţi vei putea da seama încă de la primele pagini de multiplele fapte pe care mass-media mondială în general şi cea din zona Uniunii Europene în mod special le oferă sub forma unor pastile, uşor de înghiţit – care dovedeşte talentul jurnalistic al diverşilor autori, dar care în realitate ascund multiple şi deosebit de dificile momente în care trăieşte o populaţie de peste 450 milioane de oameni.

Partea cea mai mare şi a unor aspecte deosebit de dificile dintre aceste momente este determinată de faptul, aşa cum remarcase cu mulţi ani în urmă Albert Einstein:

„Lumea este un loc periculos, nu pentru că există cei care sunt ca nişte diavoli, ci datorită celor care îi văd şi nu fac nimic”.

Lumea actuală a secolului 21 nu este cu nimic diferită de cea a secolului sau mai bine zis a secolelor precedente, din punctul de vedere al frământărilor sociale şi a vieţii oamenilor cu excepţia succeselor realizate în domeniul tehnicii şi tehnologiei din diverse domenii (cum ar fi de exemplu în domeniul informaţional, medical sau al roboticii).

Privind din punctul de vedere al vieţii sociale şi

politice Europa a fost dintotdeauna scena diverselor revoluţii, a unor războaie între diverse ţări vecine sau cele care au antrenat acţiuni mondiale, a fost împărţită şi reîmpărţită în tabere, apoi după cel de al Doilea Război Mondial în două sisteme politice adverse, între care s-a purtat un lung Război Rece iar apoi când lumea spera la o perioadă paşnică şi prosperă, acestea au fost de foarte scurte durate şi au reînceput tot felul de discriminări şi tot felul de suferinţe. De atunci şi până în zilele noastre au avut şi continuă să aibă loc tot felul de acţiuni care din păcate nu au fost şi nu sunt în favoarea oamenilor ci din contra, parcă în mod voit se căută tot felul de metode de ai chinuii pe oameni, indiferent că sunt tineri sau bătrâni.

Cele mai multe dintre generaţii îşi pot aminti de tot felul de acte printre care: naţionalizările, colectivizările, manifestarea unor acţiuni rasiale, evacuări forţate din propriile case, epurările din profesii pe diverse criterii politice şi încă multe altele.

Toate acestea au demonstrat cu prisosinţă că nu se învăţase nimic din toate suferinţele pe care le suportaseră popoarele Europei până atunci.

Pe parcursul întregii lucrări am căutat să folosesc diverse exemple privind modul în care a evoluat Europa de la începutul secolului 20 şi până în prezent.

Unele aspecte au fost prezentate cu mai multe detalii altele într-un mod mai concis dar toate au fost destinate înţelegerii cât mai uşoare de către cititori a vieţii sutelor de milioane de oameni de pe întregul teritoriu al Europei. Cât de uşor se poate demonstra un anumit adevăr atunci când este prezentat cu suficiente dovezi este de la sine înţeles; pe parcursul crierii acestei lucrări mi-am reamintit de mai multe ori afirmaţia unuia dintre profesorii mei de geografie care spunea:

„… o hartă este mult mai uşor înţeles decât o mulţime de pagini scrise”.

Sunt convins că avea dreptate.

Pentru a fi cât mai bine înţeles în tot ce voi spune voi prelua ideea profesorului meu şi voi prezenta pentru

început câteva imagini ale hărţii Europei.

Harta A

Harta Europei înaintea Primului Război Mondial (1914)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht. xtă? artld =

978 – 3 – 14 – 100790 – 9 & seite = 36 & id = 17469 & kartennr = 1

Harta B

Al Doilea Război Mondial a dus la schimbarea înfăţişării împărţirii Europei (1949)

Sursa: http://www.diercke.com/kartenansicht. xtă?artld =

978 – 3 – 14 – 100790 – 9 & seite = 36 & id = 17472 & kartennr = 4

Înţelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărţirea forţată a Europei şi crearea unor lumi diferite, cu „convingeri” şi ideologii forţate în mod diferit, cu pretinse aspiraţii diametral opuse între cele manifestate între Est şi Vest.

Toată lumea spera la o perioadă de prosperitate şi pace.

Din păcate niciuna dintre aceste dorinţi nu s-a realizat aşa cum s-a sperat.

Toate aceste speranţe au fost descrise într-un mod deosebit de frumos şi inteligent de către Norman Angell[2] în carte *The Great Illusion*[3], în care explică deosebit de convingător raportul dintre intensitatea diverselor evenimente şi interdependenţa dintre diversele ţări europene în investiţii şi comerţ.

Efectele diverselor manevrări forţate decise de către reprezentanţii puterilor politice au afectat zeci de ani, evoluţia continentului European în general şi a vieţii popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Nu a trecut mult timp şi a început Războiul Rece care iar a creat tot felul de modificări ideologice, politice şi cu efecte teritoriale. Pretinsele independenţe naţionale au avut tot felul de repercusiuni, tot felul de suspiciuni şi frământări pentru toate popoarele europene.

Harta C

Harta Europei în perioada Războiului Rece

(1946 – 1990)

2 Sir Ralph Norman Angell (1872-1967) –scriitor englez, journalist, Memebru al Parlamentului englez, deținător al Premiului Nobel în 1933

3 Lucrare citată în bibliografie

Sursa: http://www.maps.com/ref map. aspx? pid = 11415

În prezent, viaţa oamenilor la acest început de mileniu îşi continuă zbuciumul şi confruntarea cu multe nenorociri, cu tot felul de agresiuni al unor forţe care stau ascunse în spatele unora incitându-i la tot felul de crime dintre care unele realmente barbare (decapitarea oamenilor, arderea de vii, genociduri etnice, îngroparea de vii a oamenilor, furturi de oameni, crime în masă, violarea unor fete de zece ani, şi încă multe altele).

La un anumit moment dat, prin anii 1950, politicienii şi politologii din diverse ţări europene şi din Statele Unite au reluat o veche idee care se discutase în urmă cu mai multe decenii şi au ajuns la concluzia necesităţii creării unei Uniuni Europene, a unei *noi Europe*, care să ofere un sprijin ţărilor europene occidentale care făceau eforturi pentru a se dezvolta din punct de vedere economic

considerându-se cel puţin – aşa cum se spunea prin diverse discursuri şi prin mijloacele mass-mediei: *„pe această cale se va ridica nivelul de trai şi se va îmbunătăţii viaţa popoarelor din aceste ţări”*.

Ce s-a înfăptuit din toate aceste afirmaţii este discutabil!

La şase ani după terminarea celui de al Doilea Război Mondial, în 1951, s-a înfiinţat Comunitatea Cărbunelui şi Oţelului (CECO) stabilită prin Tratatul de la Paris, de către Franţa, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda, aşa numitul *„Grup al celor şase”*, având drept scop împărţirea resurselor de oţel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice.

La un anumit moment dat au început să apară unele puncte de vedere ce manifestau unele neînţelegeri şi temeri cu privire la viitorul comunităţii CECO.

Printr-o conferinţă ce s-a ţinut la Messina[4] în iunie 1955 s-a relansat proiectului european. Această conferinţă a fost urmată de o serie de reuniuni la care au participat miniştri şi experţi, iar la începutul anului 1956 a fost creat un *Comitet pregătitor*, care primise mandatul prezentării unui raport cu privire la *crearea unei pieţe comune europene*. Comitetul s-a întâlnit la Bruxelles, sub preşedinţia lui P.H. Spaak, ministrul belgian al Afacerilor Externe din acea vreme. În aprilie 1956, acest comitet a prezentat două proiecte care se refereau la două opţiuni:

O crearea unei pieţe comune generalizate;

O crearea unei Comunităţi a Energiei Atomice.

Cele două celebre „tratate de la Roma” au fost semnate în martie 1957.

Primul proiect se referea la instituirea unei *Comunităţi Economice Europene* (CEE), iar cel de-al doilea se referea la o Comunitate Europeană a Energiei Atomice,

4 Al treilea oraș ca mărime din Sicilia (Italia), și capitala provinciei cu același nume,
având o populație de circa 352 mii locuitori.

cunoscută şi sub denumirea de *Euratom*.

Acesta a fost primul pas spre o Uniune Europeană, care ulterior a devenit baza CEE (Comunitatea Economică Europeană), ce era un omolog a ceea ce se crease în zona lumii socialiste prin CAER (Consiliul de Ajutor Economic Reciproc).

Istoria noii Uniuni Europene este prezentată în mod succint în partea introductivă a cărţii, care oferă o imagine a eforturilor pentru înfăptuirea acestei Uniuni.

Au trecut mulţi ani dar nici acuma nu aş putea afirma cu certitudine dacă modul în care s-a organizat acest plan şi în special *timpul şi criteriile* care au stat la baza lui au fost definitive de la început sau s-a lăsat la latitudinea organizatorilor să facă ajustările necesare pe parcursul evoluţiei acestei Uniuni.

Când discutăm despre această nouă organizare a Europei, nu trebuie să neglijăm evenimentele ce au avut loc în partea de răsărit a Europei.

Cei peste 100 de ani care au trecut de la crearea Sistemului socialist şi al Uniunii Sovietice şi cei 40 de ani de la căderea comunismului sovietic şi din foştii sateliţi ai URSS, au fost ani extrem de grei cu multiple confuzii şi cu multiple şi diverse aspecte nu dintre cele mai fericite pentru oameni şi cu tot felul de efecte sociale, politice şi economice.

Populaţiile unora dintre aceste ţări au fost martore ale unor şocuri mai mari, ale unor revoluţii deosebit de agresive sau „de catifea”, al opresiunilor politice şi economice, şi până la urmă au fost obligate de a accepta politica impusă de Moscova.

Fostele ţări socialiste ce făceau parte oficial din URSS şi ţările satelit ale Uniunii Sovietice prin diversitatea în dezvoltarea lor economică, în cultură şi obiceiuri au avut fiecare o istorie proprie a perioadei de tranziţie spre economia liberă de piaţă.

În Europa, după căderea sistemului comunist, fenomenul creării Uniunii ţărilor occidentale şi apoi a celor foşti sateliţi a fost un proces mai puţin dureros dar fiecare

a acceptat la date diferite intrarea în Uniunea Europeană.

Căderea zidului Berlinului şi căderea comunismului în Rusia şi în Europe, au deschis fereastra Europei spre o lume liberă şi extinderea ideii de unificare a Europei de la 15 la 25 de ţări.

Uniunea Europeană creată din ţări, cu grade diferite de dezvoltare economică şi cu multe diferenţe specifice, nu a fost o încercare prea uşoară a Comisiei Economice a Uniunii, ca for coordonator, care a trebuit să ţină seama de toate caracteristicile specifice fiecărei ţări.

Principala întrebare pe care şi-o poate pune oricine în momentul de faţă este:

Cum a gândit acest for coordonator planurile de dezvoltare ale Uniunii în general şi al fiecărei ţări în parte în mod special atunci când au stabilit condiţiile de dezvoltare şi de supravieţuire în timp a Uniunii Europene?

Desigur că această nouă formă a Europei a adus în discuţie la masa tratativelor multitudinea avantajelor şi a dezavantajelor pe care le prezenta această nouă organizaţie.[5]

Într-unul din capitole am prezentat unele dintre condiţiile care ar fi trebuit incluse în planul general de dezvoltare al acestei Uniuni şi în special atunci când se punea problema politicii uniunii privind libera circulaţie a persoanelor şi diverselor produse între toate ţările membre şi în privinţa în special a politicii de imigrare/emigrare.

Această legislaţie ce a funcţionat pentru o lungă perioadă şi a adus multe avantaje atât ţărilor gazdă cât şi imigranţilor temporari veniţi să lucreze, trebuie să fie revăzută cu prioritate în momentul de faţă fiind cel de al doisprezecelea ceas al dezvoltării şi menţinerii Uniunii Europene în general şi al asigurării securităţii întregii Europe în mod special.

Neglijarea sau amânarea rezolvării unei asemenea probleme poate devenii una din cheile de bază ale evoluţiei

5 Vezi Anexa 3 despre unele dintre avantajele și dezavantajele Uniunii Europene

viitoare a Uniunii Europene. În alte condiţii s-ar putea ca UE să aibă un viitor – nesigur.

Faptul că s-a ajuns în a doua decadă a secolului 21 şi încă persistă o multitudine de aspecte care încă trebuie dezbătute privind:

— Modul de organizare.

— Sistemul legislativ.

— Moneda unică

— Condiţiile de acceptare a imigranţilor din diverse colţuri ale lumii şi încă multe alte aspecte menite să asigurare supravieţuirea acestei Uniuni, cred că ar trebui rezolvate în timpul cel mai scurt posibil.

Numai astfel se va putea păstra prestigiul „noii Europe" şi coexistenţa ţărilor membre în viitorul ei în condiţiile geopolitice actuale şi a perspectivelor de viitor.

Elementele fundamentale ale politicii Uniunii Europene trebuie să includă în mod categoric unele aspecte privind stadiul actual şi perspectivele de invazie în majoritatea ţărilor Uniunii a persoanelor din ţările islamice şi care prin uşurinţa de a folosit trecerea dintr-o ţară în alta fără nicio verificare creează riscul manifestării unor acţiuni anti-sociale şi a unora anti-statale deosebit de grave.

Nu trebuie neglijat că printre persoanele (în special cele musulmane – n.n.) care cer imigrarea şi venind în Europa îşi desfăşoare activităţi utile pentru viaţa lor şi a ţării unde au imigrat, se mai infiltrează şi diverşi indivizi membrii ai unor grupuri islamice extremiste.

Existenţa şi modul de manifestare al aşa numitelor „*sliping cells*", formate din membrii unor organizaţii radicale islamiste-jihadiste sunt cele care trebuie contracarate, minimalizate sau total eradicate. Asemenea grupări au planuri pentru tot felul de acţiuni de distrugere a culturii şi civilizaţiei diferitelor ţări unde se infiltrează urmărind islamizarea treptată dar sigură a ţărilor membre ale Uniunii Europene ca şi a altor ţări de pe glob.

Exemplele cele mai grăitoare sunt prezentate în această lucrare alături de unele sugestii de consultare a

noi surse de informaţii şi a unor măsuri ce ar trebui să stea în atenţia imediată a conducerilor fiecărei ţări europene şi a Uniuni Europene în ansamblul ei.

Majoritatea exemplelor incluse în carte au un suport statistic care îşi atinge scopul prin datele concrete pe care le cuprind.

Chiar dacă la o primă consultare poate crea impresia că nu au nicio legătură între ele, la o analiză mai profundă se poate observa că asemenea statistici fac parte dintr-un complex trecut şi actual şi care nu poate fi neglijat oferind de fapt o imagine completă şi un instrument de analiză a viitorului Uniunii Europene.

În încheierea cărţii am ţinut în mod special să prezinte unele puncte de vedere aparţinând unor personalităţi care se referă la stadiul actual şi perspectivele de dezvoltare ale României în contextul geopolitic şi geostrategic actual şi al perspectivei acestui context.

Am considerat că asemenea puncte de vedere chiar dacă sunt cunoscute de marea majoritatea celor interesaţi, merită să fie reexaminate şi chiar folosite de către cei din conducerile administrative la nivel naţional, la nivelul diverselor ramuri economice, la nivelul fiecărei regiuni şi judeţe al României şi al altor ţări.

Dorind să ofer o imagine cât mai complexă a diverselor probleme prezentate în diversele capitole ale cărţii, am considerat că pot veni în ajutorul cercului larg de cititori, căruia mă adresez, printr-o serie anexe care au scopul de a completa unele dintre afirmaţiile prezentate.

Cititorii, cu diferite preocupări în domeniul politic, economic şi social-cultural au la dispoziţie o lucrare cu un caracter documentar la care ar putea adăuga propriile informaţii.

Aş fi deosebit de bucuros să pot afla opiniile lor şi totodată să port un dialog pe diversele aspecte ale prezentei teme legate de acest subiect, fapt pentru care pun la dispoziţia celor interesaţi, adresa mea de e-mail:

berca1 comcast.net.

Vă urez o lectură plăcută.
Dr. Alex Berca
Ţările membre ale UE (2015)
1. AUSTRIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Viena
Suprafaţa ţării: 83 879. O km²
Populaţia: 8 408 121 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Decembrie 2007.
2. BELGIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Bruxelles
Suprafaţa ţării: 30 528. O km²
Populaţia: 11 094 850 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.
3. BULGARIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capitala: Sofia
Suprafaţa ţării: 110 899.7 km²
Populaţia: 7 327 224 (2012)
Moneda în circulaţie: Leva
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu
4. CROAŢIA
Membră a UE de la: 1 Iulie 2013
Capital: Zagreb
Suprafaţa ţării: 56 594. O km²
Populaţia: 4 275 984 (2012)
Moneda în circulaţie: Kuna
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu
5. CIPRU
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Nicosia
Suprafaţa ţării: 9251. O km²
Populaţia: 862 011 (2012)

Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu
6. REPUBLICA CEHĂ
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Praga
Suprafaţa ţării: 78 866.2 km²
Populaţia: 10 505 445 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroană
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
7. DENEMARCA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Copenhaga
Suprafaţa ţării: 42 915.7 km²
Populaţia: 5 580 516 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroană daneză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.
8. ESTONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Tallinn
Suprafaţa ţării: 45 227. O km²
Populaţia: 1 325 217 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2011
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
9. FINLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Helsinki
Suprafaţa ţării: 338 434.7 km²
Populaţia: 5 401 267 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.
10. FRANŢA
Membră a UE de la: 25 Martie 1957
Capitala: Paris
Suprafaţa ţării: 632 833.6 km²

Populaţia: 65 287 861 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

11. GERMANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Berlin
Suprafaţa ţării: 357 137.2 km²
Populaţia: 80 327 900 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

12. GRECIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1981
Capital: Atena
Suprafaţa ţării: 131 957 km²
Populaţia: 11 123 034 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2001
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 1 Ianuarie 2000.

13. UNGARIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Budapesta
Suprafaţa ţării: 93 023.7 km²
Populaţia: 9 931 925 (2012)
Moneda în circulaţie: Forint
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da din 21 Decembrie 2007.

14. IRLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capital: Dublin
Suprafaţa ţării: 69 797 km²
Populaţia: 4 582 707 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu

15. ITALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capital: Roma

Suprafaţa ţării: 301 336 km²
Populaţia: 59 394 207 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 1999
16. LATVIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Riga
Suprafaţa ţării: 64 562 km²
Populaţia: 2 044 813 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 1 Ianuarie 2014
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
17. LITUANIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Vilnius
Suprafaţa ţării: 65 300 km²
Populaţia: 3 003 641 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din: 2015
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
18. LUXEMBURG
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Luxemburg
Suprafaţa ţării: 2586 km²
Populaţia: 524 853 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.
19. MALTA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capitala: Valletta
Suprafaţa ţării: 316 km²
Populaţia: 417 546 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2008
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
20. MAREA BRITANIE
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1973
Capitala: Londra

Suprafaţa ţării: 248 527.8 KM²
Populaţia: 63 495 303 (2012)
Moneda în circulaţie: Lira sterlină (Pound)
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Nu
21. OLANDA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1958
Capitala: Amsterdam
Suprafaţa ţării: 41 540.4 km²
Populaţia: 16 730 348 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.
22. POLONIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Varşovia
Suprafaţa ţării: 312 679 km²
Populaţia: 38 538 447 (2012)
Moneda în circulaţie: Zlot
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.
23. PORTUGALIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capital: Lisabona
Suprafaţa ţării: 92 211.9 km²
Populaţia: 10 542 398 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.
24. ROMÂNIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 2007
Capital: Bucureşti
Suprafaţa ţării: 238 390.7 km²
Populaţia: 20 095 996 (2012)
Moneda în circulaţie: Leu/RON
25. SLOVACIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Bratislava
Suprafaţa ţării: 49 036 km²

Populaţia: 5 415 949 (2014)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2009
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

26. SLOVENIA
Membră a UE de la: 1 Mai 2004
Capital: Ljubljana
Suprafaţa ţării: 20 273 km²
Populaţia: 2 061 085 (2014)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 2007
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 21 Decembrie 2007.

27. SPANIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1986
Capitala: Madrid
Suprafaţa ţării: 505 990.7 km²
Populaţia: 46 818 219 (2012)
Moneda în circulaţie: Euro din 1 Ianuarie 1999
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 26 Martie 1995.

28. SUEDIA
Membră a UE de la: 1 Ianuarie 1995
Capitala: Stockholm
Suprafaţa ţării: 438 575.8 km²
Populaţia: 9 482 855 (2012)
Moneda în circulaţie: Coroana suedeză
MEMBRĂ A ZONEI SCHENGEN?: Da, din 25 Martie 2001.

Notă: Pentru informaţii suplimentare vezi şi:
UE-Enlargement în: http://Europa.eu/pol/pdf/flipbook/en/margement en.pdf

Introducere

Bătrânul continent European a fost şi continuă să fie unul dintre spaţiile geopolitice cela mai frământate în ultimele secole. Invazii ale unor puteri străine, mişcări social-politice de tot felul, revoluţii, războaie de lungă durată cu zeci, sute de mii şi milioane de morţi şi invalizi de toate gradele, foamete, furtul unor bogăţii ale solului şi

subsolului, dezmembrarea şi furtul utilajelor din întregi întreprinderi naţionalizări, colectivizări, evacuări forţate bazate pe false principii etnice şi rasiale, tot felul de acte cu caracter antisocial ce se finalizau prin chinuirea oamenilor în gulagurile comuniste impuse de marea „prietenă”, şi „mama” Uniunea Sovietică şi concluzionate în puşcăriile naţionale comuniste.

Înţelegerile dintre conducătorii victoriei din cel de al Doilea Război Mondial, au dus la împărţirea forţată a Europei şi încercarea de creare a unor lumi diferite, cu „convingeri” şi ideologii forţate în mod diferit, cu pretinse aspiraţii diametral opuse între cele manifestate între Est şi Vest.

Efectele acestor manevrări forţate decise de către reprezentanţii unor puteri politice au afectat evoluţia Europei în general şi a vieţii popoarelor ei, din toate punctele de vedere.

Fiecare dintre marile puteri ale acelei epoci de după al Doilea Război Mondial au căutat pe toate căile să umple în mod propagandistic vidul creat în standardul „unei vieţi mai bune” a popoarelor din zona ce o controlau pentru a dovedit puterii opozante superioritatea unuia dintre sisteme faţă de cealaltă, făcând uz de cele mai diverse mijloace propagandistice.

Prin diverse forme ale unor „pretinse ajutoare”, Europa a reuşit după mulţi ani să se refacă oblojindu-şi rănile pe care le suferise în timpul războiului şi tot în competiţia dintre cele două sisteme au creat impresia unor reale evoluţii economice deosebite.

Pe scurt istoria Uniunii Europene

Încercările unei uniri economice a Europei care s-o ajute în direcţia refacerii şi dezvoltării ei au început cu multe zeci de ani înainte şi s-au rediscutat la scurt timp după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, mai exact în jurul anului 1950 prin crearea unor comunităţi printre care era şi cea a Cărbunelui şi Oţelului (CECO) fondată prin Tratatul de la Paris. Înţelegerea dintre Franţa, Germania de Vest, Italia, Belgia, Luxemburg şi Olanda

avea drept scop partajarea resurselor de oţel şi cărbune ale statelor membre, prevenind astfel un nou război european în vederea asigurării materiilor prime destinate refacerii şi dezvoltării economice. Astfel s-a format aşa numitul *„Grup al celor şase”*.

Planul acestei comunităţi internaţionale a fost creat şi dezvoltat de către economistul francez Jean Monnet, şi anunţat în mod public întregii lumi de către ministru de externe francez Robert Schuman; act care a rămas ca document istoric purtându-i numele (Declaraţia Schuman).

Acesta a fost unul din momentele în care, Statele Unite şi-au manifestat interesul în asigurarea consolidării zonei occidentale a Europei faţă de cealaltă parte a Europei de Răsărit care intrase sub controlul Uniunii Sovietice şi care depunea toate eforturile de a se consolida într-o evoluţie forţată pe un drum cunoscut mai mult din punct de vedere politico-propagandistic decât al realităţii economice – drumul socialismului.

CECO a devenit baza Comunităţii Economice Europene (CEE) – omologul occidental al blocului comunist CAER.

Comunitatea Economică Europeană, redenumită ulterior Comunitatea Europeană, a devenit în final Uniunea Europeană prin tratatul semnat (la 7 februarie 1992) de către reprezentanţii ţărilor participante la conferinţa ţinută în localitatea Maastricht din Olanda.

Invenţia – să-i spunem aşa – de constituire a Uniunii Europene din multe naţiuni mici şi într-un sistem care împiedica crearea unei singure supraputeri în faţa celorlalte (pentru a nu se crea un imperiu) a fost o formulă binevenită care a ajutat la dezvoltarea fiecărei ţări în parte şi printr-o formă competiţională a ajutat la dezvoltarea unei tehnologii care tot datorită competiţiei (cu blocul ţărilor din răsărit) şi a inteligenţei lăsată să se dezvolte în mod liber (nu sub controlul organelor de partid, de stat şi de securitate) devenise la un anumit moment dat, cea mai avansată tehnologie din lume.

În vederea refacerii statutului de prima-donă în lume,

nu numai din punctul de vedere tehnic, al culturii, artei şi al modei, dar mai ales din punct de vedere economic, s-a hotărât unirea într-o variantă care să-i dea putere de competiţie în faţa altora ce se profilau la orizonturile economice ale sfârşitului de secol 20 şi în perspectiva noului secol 21.

Mulţi considerau că pe această cale va fi creată o nouă forţă economică şi social-politică.

Crearea Uniunii Europene, dorită de mulţi şi totodată deosebit de controversată de alţii, nu a fost un act anti-american, aşa cum au apreciat-o unele mijloace ale mass-mediei internaţionale, din contra a fost susţinută de americani şi poate, fără a exagera, a fost chiar încă una din „creaţiile" americane.

Fără ajutorul primit prin Planul Marshall[6], fără a fi ani de zile sub controlul şi protecţia forţei nucleare americane şi a unui suport financiar american dat la un anumit moment dat, nu cred că s-ar fi înfăptuit o asemenea uniune.

E foarte greu de spus dacă ideea ca atare şi realizarea ei poate fi considerată ca o reuşită deosebită politico-economică şi socială, sau nu.

Opozanţii din trecut sunt şi mai aprigi în argumentările lor în momentul de faţă susţinându-şi punctul de vedere din care rezultă că membrii acestei uniuni sunt forţe destul de mari, cu implicaţii puternice naţionaliste, cu un mod diferit de manifestare al unor culturi şi al unor concepţii diferite de viaţă, cu economii ajunse la diferite grade de dezvoltare. „Locomotiva" care avea să tragă după ea acest gigant tren, cu vagoane diferite ca dimensiuni, forme şi puteri, trebuia să fie de foarte mare putere şi cu un program foarte clar de mişcare.

Mai mult decât atât, mulţi dintre opozanţi analizând imposibilitatea menţinerii într-un mod democratic a fostei Uniuni Sovietice formată din ţări diferite, cu tot felul de forme de manifestare a culturii şi obiceiurilor şi chiar

6 Vezi Anexa 4: Planul Marshal

unele dintre ele cu limbi diferite de limba rusă, (impusă ca limbă obligatorie pe întregul teritoriu al Uniunii Sovietice şi obligatoriu de a fi învăţată şi în ţările satelit-o.n.), au ajuns la o concluzie pe care o înţeleseseră dar nu o puteau afirma în mod deschis, aceea că o asemenea „Uniune" de tip Sovietic, nu putea rezista decât prin şi sub presiunea unor forţe deosebit de dure de coerciţie (impuse prin activitatea KGB – n.n.) [7].

După mai mult de 70 de ani, când sistemul comunist a căzut, multe dintre fostele republici au reuşit rapid să iasă de sub dominaţia „stagului sovietic", dominaţie impusă prin forţa armelor în întreaga *puşcărie internaţională* în care au fost ţinute, sărbătorind momentele fericite ale asigurării independenţei lor naţionale.

Oare există vreo asemănare cu situaţia social-economică şi politică din Uniunea Europeană?

Răspunsul este categoric: NU!

Despre acest aspect vom discuta mai în detaliu mai departe

Mai mult ca sigur timpul va fi cel mai bun judecător istoric şi va confirma sau dimpotrivă va infirma dacă această idee a unei asemenea Uniuni, este valabilă şi avantajoasă în egală măsură pentru toate ţările membre ale acestei Uniuni.

Eforturile şi timpul acordat creării acestei uniuni, nu au fost nici uşoare şi poate nici suficient pentru a pune toate ţările membre (cu enormele lor diferenţe, din toate punctele de vedere), pe aceeaşi linie şi toate să participe după măsura şi posibilităţile fiecăreia la planul comun de dezvoltare al Uniunii.

În aceeaşi măsură, planurile Statelor Unite nu au avut numai un caracter pur umanitar de a salva populaţiile ţărilor membre de la pieire ci a fost un plan bine gândit şi cu bătaie lungă deosebit de profitabil.

Investitorii americani au ştiut de la început în ce ramuri să investească şi ce profituri vor obţine. Ştiau că

7 Vezi Anexa: Micul dicționar tematic

vor lucra cu spiritul şi disciplina germană, ştiau că vor lucra cu englezii care aveau resursele necesare în fostele colonii pe care încă le posedau, ştiau şi erau atraşi de francezi care îi inspirau în toate cele începând de la modă, la muzică şi politică, ş.a.m.d.

Despre celelalte ţări pe care le-au asimilat treptat când au ieşit din puşcăria internaţională comunistă, au fost siguri că le vor putea folosi drept platoşe împotriva oricăror încercări din partea unui „prieten „vechi – Rusia.

Cronologia evenimentelor creării Uniunii Europene

25 martie 1957: Grupul celor şase a semnat Tratatul de la Roma prin care a luat fiinţă Comunitatea Economică Europeană

(CEE) şi Comunitatea Europeană pentru

Energie Atomică (EURATOM).

8 iunie 1959: În speranţa unor suporturi financiare şi militare, Grecia, şi-a depus cererea de candidatură pentru aderarea la CEE.

31 iulie – 10 august 1961: Danemarca, Irlanda, şi Marea Britanie şi-au depus cererile pentru candidatura de aderare la CEE.

14 ianuarie 1962: Stabilirea politicii agricole comunitare în scopul creării pieţei comune şi a solidarităţii agricole şi financiare prin intermediul Fondului European pentru Orientare şi Garanţie Agricolă

(FEOGA).

30 aprilie 1962: Norvegia şi-a depus candidatura pentru aderarea la Comunitatea

Europeană. În prezent nu este membră a UE.

14 ianuarie 1963: Unele animozităţi mai vechi între Franţa şi Anglia şi unele informaţii secrete pe care le-a obţinut de Gaulle, au fost confirmate şi preşedintele de Gaulle a afirmat că Franţa are! unele îndoieli”.

În legătură cu intenţia Marii Britanii de a adera la Comunitate.

După câteva zile, negocierile cu ţările care îşi depuseseră cererile de aderare au fost suspendate.

1 iulie 1963: Franţa a părăsit negocierile referitoare

la finanţarea politicii agricole comune.

Guvernul francez şi-a rechemat reprezentanţii săi permanenţi şi delegaţia franceză nu a luat parte la întâlnirile Consiliului Comitetului

Reprezentanţilor Permanenţi.

28 – 29 ianuarie: Tot felul de influenţe şi negocieri duse în

1966 spatele uşilor închise l-au convins pe de Gaulle să accepte participarea la aşa numitul „Compromis de la

Luxemburg” şi Franţa să-şi reia locul în

Consiliu European cu condiţia de menţinere a votului unanim atunci când urmau să fie în joc interese importante pentru toţi membrii comunităţii.

22 martie 1971: Consiliul adoptă Planul Werner în scopul coordonării politicii economice a CEE. Concluziile acestui plan erau ca ţările membre urmau să-şi

„Armonizeze” politicile bugetare şi de reducere a marjelor de fluctuaţii ale monedelor lor naţionale.

Cu alte cuvinte trebuia să nu mai existe diferenţe între valoarea diferitelor monede naţionale în tranzacţiile ce urmau să se desfăşoare între membrii comunităţii.

1 ianuarie 1973: Danemarca, Irlanda şi Marea Britanie au aderat la Comunitatea Europeană care a ajuns astfel să aibă 9 membri.

18 martie 1973: Consiliul CEE a creat Fondul European pentru Dezvoltare Regională (FEDR)

şi un Comitet pentru politica regională.

22 iulie 1973: S-a semnat tratatului prin care i s-au delegat parlamentului European puteri depline în legătură cu adoptarea bugetului şi stabilirea Curţii de Control

Financiar.

1 – 2 decembrie Consiliul Europei a stabilit condiţiile

1973: în legătură cu alegerea forumului de conducere: (Parlamentului European);

prin vot universal au adoptat legea privind emiterea pentru toţi membri

CEE a paşaportul european.

9 februarie 1974: Consiliul a decis în favoarea

aderării
Greciei la Comunitate.
1 ianuarie 1981: Grecia a devenit al zecelea membru al Comunităţii Europene.
28 martie 1977: Portugalia şi-a depus cererea de candidatură pentru aderarăea la
Comunitate
28 iulie, 1977: Spania a aplicat şi ea pentru aderarea la
Comunitate.
4 – 5 decembrie în cadrul şedinţei Consiliului Europen ce a
1978: avut loc Bruxelles s-a înfiinţat Sistemul
Monetar European (SME).
Ianuarie 1986: Portugalia şi Spania au devenit membre ale CEE.
Sfârşitul decadei anilor 1980 şi începutul noii decade 1990 au fost însoţite de cererea mai multor ţări pentru a devenit membre ale U.E. printre care: Austria, Cipru, Malta, Finlanda, Ungaria şi Polonia.
4 iunie 1989: Polonia a fost prima ţară în care s-au ţinut primele alegeri semilibere din sistemul fostelor ţări satelit ale Uniunii Sovietice.
16 iunie 1989: Fostul prim-ministru al Ungariei *Imre Nagy* a fost executat executat pentru rolul său în revoluţia din 1956[8]

---

8 Nu este elucidat nici până în ziua de azi dacă a solicitat prima intrare a trupelor sovietice în Ungaria (24 octombrie), sau a acceptat-o doar în mod tacit. Pe data de 28 octombrie a luat în mod surprinzător o poziție fermă în sprijinul revoluției și al introducerii pluripartidismului.

În dimineața de 4 noiembrie a ținut un discurs dramatic la radio, anunțând a doua intrare a trupelor sovietice, mai târziu cerând azil la ambasada Iugoslaviei. Pe 21 este răpit în drum spre casa lui - nefiind respectată înțelegerea cu iugoslavii - și este deportat în România, la Snagov, împreună cu mai mulți reformiști. Nu a fost dispus să

demisioneze și nici să recunoască guvernul lui János Kádár, în ciuda presiunilor politice puternice și a somațiilor repetate.

18 octombrie 1989: Erich Honecker a fost înlăturat din conducerea RDG (ca urmare a evenimentelor revoluţionare din
Germania – n.n.). La acea dată
Honecker era secretar general al Partidului Socialist Unit din Germania (P.S.U.G.).
După reunificarea Germaniei, Erich
Honecker s-a refugiat în Chile, unde a decedat (1994).
16 iunie 1990: Imre Nagy a fost reînmormântat cu toate onorurile ce se cuvin unui conducător.
Iunie 1990: János Kádár, a dat drumul la câteva sute de cetăţeni nemţi să plece în
Germania Federală.
9 noiembrie 1989: A fost înlăturat zidul Berlinului care despărţea Germania în e ele două ţări:
de Est şi cea Occidentală.
10 decembrie 1989: Crearea unui nou guvern naţional unit în Cehoslovacia.
21 decembrie 1989: Dictatorul Nicolae Ceauşescu a

După o perioadă scurtă de democrație, 1946 - 1947, după anul1948 liderul comunist Mátyás Rákosi a instaurat regimul comunist după modelul sovietic, al lui Stalin. Acesta a fost principalul motiv al izbucnirii Revoluției maghiare din 1956 (denumită până în 1989 "contrarevoluție").

Un nou guvern inclinat spre reforme, condus de Nagy Imre a anunțat ieșirea țării din Pactul de la Varșovia, inițiat și patronat de Uniunea Sovietică. Armata sovietică de ocupație a înăbușit în sânge revolta populară, sovieticii instalându-l la conducerea statului pe János Kádár, care devenise omul lor de încredere. Profitând de faptul că în

timpul revoltei granițele au fost deschise, circa un milion de maghiari au emigrat din Ungaria spre Occident.

Imre Nagy a fost dus acasă în aprilie 1957. Între 9 iunie și 15 iunie 1958 a fost judecat într-un proces cu ușile închise, fiind în cele din urmă condamnat la moarte. Sentința a fost executată chiar în ziua următoare (de menționat că sentința a fost aprobată în prealabil de Comitetul Executiv al Partidului Comunist Maghiar).
Între anii 1961-1989 cadavrul lui a fost ascuns în parcela 301 din Cimitirul Nou din Budapesta.

fost arestat şi după un proces fulger a fost executat (împreună cu Elena
Ceauşescu).

La sfârşitul anului 1989 existau 300.000 de arme nucleare cu care erau echipate trupele armatei sovietice staţionate în Polonia, Cehoslovacia şi Ungaria. Patru ani mai târziu toate aceste arme nucleare au fost expediate în Rusia.

La începutul Noului An, 1990 Václav Havel, noul preşedinte al Cehosloavaciei a ţinut o cuvântare în care a promis crearea unui nou guvern bazat pe corectitudine şi moralitate.

*

În primii ani care au urmat după căderea comunismului în Rusia şi în fostele ţări din lagărul socialist, presa internaţională prezenta sute de articole ale unor ziarişti cunoscători ai situaţiei din Europa de Est, care îşi puneau tot felul de întrebări legate de viitorul drum al acestor ţări. Într-adevăr aceste ţări au trecut printr-o lungă şi grea perioadă de tranziţie în care se impuneau cu o deosebită necesitate:

— Modificări ale sistemului judiciar.

— Un „şoc terapeutic" pentru trecerea la economia de piaţă.

— Multiple reforme social-economice şi

— Încetarea procesului de subvenţionare masivă de către stat a diverselor ramuri ale economiei şi în special a industriei.

Acesta a fost momentul începutului aşa numitei „pieţe de capital" şi al creării unui decalaj între bogaţi şi săraci. Procesul privatizării economice care a fost de asemeni un proces destul de lung şi nesigur în forma sa de acţiune, a dus la apariţia unei pături de milionari, şi totodată a creat oportunitatea nedorită a fenomenului corupţiei şi a încălcării diverselor legi din partea unora dintre noii antreprenori şi a unor vârfuri ale conducerilor de la diverse niveluri ale structurilor economice şi politice.

*

31 mai 1995: Comisia europeană a adoptat actul numit

„Carta Verde" referitoare la introducerea unei monede unice – Euro (e).

22 iunie 1995: România şi-a depus cererea de aderare la UE.

26 – 27 iunie

1995: Consiliul european confirma trecerea la folosirea monedei unice de la 1 ianuarie

1999. Consiliu Special cu profil financiar, a decis ca numai 11 state membre ale U.E.

care întruneau condiţiile necesare să adopte folosirea monedei unice (euro).[9]

2 ianuarie Grecia a devenit cel de al 12-lea membru

2001: al zonei euro.

15 – 16 iunie

2001: Consiliul European de la Göteborg (Suedia), a decis, extinderea UE şi procesul de aderare, printre altele, cu unele „recomandări speciale" dedicate asistenţei acordate

Bulgariei şi României.

1. Uniunea Europeană: o nouă Europă?

Au trebuit să treacă circa 70 de ani, să se lichideze comunismul cu întreaga sa ideologie politică şi ca urmare a unor interese tot de natură politică mai mult decât socio-economică să se creeze o *„Nouă Europă"* cu o nouă faţă, cu o nouă concepţie despre relaţiile dintre diversele ţări existente în perimetrul European.

S-au pompat fonduri imense care au dus la crearea şi dezvoltarea unora dintre economiile unora dintre ţările care făceau parte din noua structură economică.

Pe de o parte Uniunea Sovietică susţinea dezvoltarea Republicii Democrate Germane iar Statele Unite susţineau cealaltă parte a vitrinei occidentale, Republica Federală Germania, realizându-se de fapt un joc între cele două sisteme.

În acest fel în Europa se putea spune că s-a creat cea

9 Vezi graficul 3

mai mare economie din lume.

Astăzi, opinia tuturor analiştilor economişti şi geopoliticieni, este aceea după care Uniunea Europeană este cea de a treia cea mai largă „instituţie economică şi geopolitică" din lume, cu cei peste 455 milioane de cetăţeni şi cu ţările care acoperă un teritoriu cât jumătate din continentul Americii de Nord.

În concordanţă cu unele calcule economice mai recente economia noii Europe ar putea fi considerată ca „un model economic pentru restul lumii".

Aşa după cum au afirmat mai mulţi autori printre care şi Mark Leonard în lucrarea „Why Europe will Run the 21st Century"[10].

Europa este o sinteză a energieie şi libertăţii care provin dintr-un liberalism cu o stabilitate şi un ajutor al oamenilor care provine dintr-o formă de manifestare a unei reale democraţii.

Din păcate unele dintre ţările europene, în special cele care au fost zeci de ani sub dominaţia sistemului comunist, nu s-au manifestat ca o lume cu preocupări serioase de aş asigura o imagine naţională prin ceea ce puteau produce şi cu care se puteau impune în ansamblul planului european şi chiar în cel mondial.

Şi înainte de crearea UE dar în special după apariţia acestei noi „Europe unite", multe dintre ţările europene, în special cele foste comuniste aşteptau cu mâna întinsă suporturi financiare fără să-şi dea seama că prin obţinerea unor credite din partea unor ţări dezvoltate sau al unor organizaţii mondiale nu puteau ajunge la o dezvoltare economică normală ci dincontra la o subjugare financiară din care cu greu puteau să iasă şi ca atare se menţineau an după an într-o stare similară cu cea din timpul ocupaţiilor străine.

Aceste ţări membre al UE care au o mare diferenţă în cultură şi obiceiuri, cu grade diferite ale dezvoltării economice nu pot afirma că au o participare activă *egală* la

10 Mark Leonard - Why Europe will Run the 21st Century,Lucrare citată în bibliografie, pg. 7

evoluţia şi consolidarea „Noii Europe”.

Uniunea Europeană creată cu sprijinul Statelor Unite avea scopul contracarării pe de o parte a evoluţiei rapide a altei pretinse „supraputeri”, (cum s-a considerat de către futurologi că va fi China – n.n.) şi totodată – pentru aş asigura un pied-à-terre în faţă vechiului adversar din timpul războiului rece, Rusia Sovietică.

UE a fost şi continuă să fie o coabitare a unor ţări şi popoare cu limbi diferite, cu obiceiuri şi culturi diferite, cu o enormă varietate a dezvoltărilor economice şi cu multe forme de manifestare a unor vechi conflicte, unele mocnite şi cu înfruntări militare ce au avut loc pe parcursul numai al unui singur secol (cum au fost de exemplu cele dintre Franţa şi Germania).

Nu întâmplător au existat şi continuă să existe tot felul de neînţelegeri atunci când se discută la Bruxelles necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor ţărilor europene şi bineînţeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europa. De asemeni nu este întâmplător că unele ţări au fost de acord şi au acceptat moneda UE în timp ce englezii şi suedezi[11]

de exemplu, au preferat să rămână numai cu monedele lor naţionale, iar alte ţări printre care şi România folosesc ambele monede [leul (ron) şi e].

Deosebit de interesantă este şi poziţia unora dintre ţări printre care şi cea a Olandei exprimată prin punctul de vedere al Regelui Willem-Alexander care se referea la viitorul Europei ca la o zonă în care se va manifesta în viitor filosofia unei *societăţi participative*, în care:

„... cetăţenii Europei vor trebui să aibă grijă de ei înşăşi sau cu alte cuvinte, să creeze soluţii ce se vor aplica la nivelul general al societăţii civile privind asigurarea unora dintre beneficiile fundamentale sociale cum ar fi de exemplu: ajutoarele de şomaj, subsidiile pentru acoperirea cheltuielilor referitoare la asistenţa medicală, fondurile destinate celor care au ajuns la vârsta de pensionare,

11 La 14 septembrie 2002, în Suedia a avut loc un referendum prin care s-a respins introducerea monedei euro.

fondurile destinate educaţiei şi sportului pentru tinerele generaţii şi încă alte sume destinate nevoilor sociale…"

Asemenea idei confirmă opinia după care din punct de vedere geopolitic Europa va fi locul în care se va manifesta în viitor o încetare a contractului social dintre diferitele ţări şi cetăţenii proprii care aveau drepturi egale, legale.

Un punct de vedere similar a fost susţinut şi de către Mario Draghi – Preşedintele Băncii Centrale Europene care într-un interviu pe care l-a dat unui ziarist de la Wall Street Journal, în 2012, afirma:

„*… modelul socio-european este mort*!"

Mario Draghi şi-a susţinut afirmaţia după care Europa încă se mai găsea în situaţia de aş permite anumite acţiuni pe care cu greu şi le poate permite în prezent. El se referea la opinia economistului german Rudi Dombusch (1942 – 2002), care în diferite lucrări publicate – fiind un prolific autor, afirmase:

„*… europenii sunt atât de bogaţi încât îşi pot permite să plătească oamenii ca să nu muncească*:

Dombusch, specializat pe analiza evoluţiei Europei, şi lucrând în Statele Unite, lansase o asemenea opinie, care făcea posibilă un asemenea fapt, dar care în prezent este ca *o fată morgana* fiind deosebit de departe de realitate.

Ceea ce spun în prezent unii analişti despre Epoca de aur a Europei este că această epoca şi-a încheiat sezonul, iar ceea ce părea ca fiind normal din punctul de vedere al beneficiilor economice pe care le aveau toţi salariaţii indiferent că lucrau pentru întreprinderi de stat sau particulare s-au redus drastic sau chiar s-au anulat (mă refer în mod special la ajutoarele de familie, accesul gratuit la serviciile medicale, concediile plătite şi alte beneficii).

Astăzi în multe dintre ţările Europei există un număr mare al populaţiilor care trăiesc la limitele sau chiar sub limitele sărăciei. Unele date statistice internaţionale (prezentate de către diverse organizaţii mondiale cum ar fi World Bank sau CIA – Departamentul populaţiei) şi

prelucrate de către autor se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 1

Unele ţări Europei în care populaţia trăieşte la sau sub limitele sărăciei

(mil. locuitori)

Ţara	World Bank	Anul	Sursa: CIA	Anul
Belgia	N/I	N/I	15.2	2007
Bosnia/ Herţegovina	14	2007	18.6	2007
Bulgaria	10.6	2007	21.8	2008
Croaţia	11.1	2004	18	2009
Republica Cehă	N/I	N/I	9	2010
Danemarca	N/I	N/I	13.4	2011
Franţa	N/I	N/I	6.2	2004
Germania	N/I	N/I	15.5	2010
Grecia	N/I	N/I	20	2009
Ungaria	N/I	N/I	13.9	2010
Irlanda	N/I	N/I	5.5	2009
Kosovo	34.5	2009	30	2010
Macedonia	19	2006	30.9	2010
Moldova	21.9	2010	26.3	2009

Olanda	N/I	N/I	10.5	2005
Polonia	10.6	2008	17	2003
Portugalia	N/I	N/I	18	2006
România	13.8	2006	21.1	2010
Serbia	9.2	2010	8.8	2010
Slovacia	N/I	N/I	21	2002
Slovenia	N/I	N/I	12.3	2008
Spania	N/I	N/I	19.8	2005

Notă: N/I: Nu sunt informaţii. Pentru a avea o situaţie cât mai completă acolo unde una din surse nu-a oferit informaţii, am căutat altă sursă de informaţii; de aceea apar două surse de informaţii.

Sursa: Prelucrat de autor după diverse statistici, Banca Mondială, şi CIA, 2012

O asemenea situaţie îşi găseşte unele explicaţii în special pentru ţările din fostul sistem comunist, unde majoritatea populaţiei trăise zeci de ani în condiţiile unui dezinteres total pentru munca ce ar fi trebuit s-o desfăşoare întrucât nu existau în mod real mijloacele de apreciere şi compensare a eforturilor şi toată activitatea era subvenţionată de stat.

Circula „în mod clandestin" după modelul secretului lui Polichinelle, o glumă care spunea:

„… noi ne facem că muncim, şi ei (*Guvernul – n.n.*) *se fac că ne plătesc"*!

Din acest punct de vedere există un element de similitudine cu semnarea acordului de către Administraţiei de la Casa Albă în vederea reluării după 50 de ani a relaţiilor diplomatice şi economice cu Cuba.

Un asemenea acord care are mai mult o bază politică decât una economică îşi găseşte justificarea în ideea Administraţiei de la Washington D.C. de lichidare pe cât posibil a restului de economii considerate „de tip socialist”.

Dacă cineva îşi va pune problema cine va fi în câştig din această nouă relaţie care nu este decât un joc politic, mai mult ca sigur că răspunsul va fi acela: poporul cubanez va avea numai de câştigat întrucât va aştepta ajutoare mult mai mari din partea Statelor Unite iar din punctul de vedere al activităţii economice se va menţine aceeaşi concepţie cum a existat în toate ţările fostei lumi comuniste.

Va trebui să treacă mult timp (poate timpul câtorva generaţii), pentru a se ajunge la formarea unei aşa-zise conştiinţe bazată în special pe elemente cu caracter economic şi educaţional care să-i determine pe oameni să înveţe, să muncească şi să devină în adevăratul înţeles al cuvântului utili societăţii în care trăiesc. În acest sens administraţiile guvernamentale ale diferitelor ţări europene vor trebuie să-şi modifice filosofia organizării financiar economice, cu prioritate şi în mod real, referitoare la nevoile vieţii de zi cu zi ale populaţiilor lor, dacă şi în măsura în care aceste „filosofii” în măsura în care acestea vor fi cu acordul şi interesele marilor puteri economice.

Până la aplicarea unor asemenea măsuri birocratico-administrative, marea majoritate a populaţiile ţărilor europene îşi va duce viaţa în continuare trăind de la o lună la alta şi luptându-se cu multiplele dificultăţi financiare.

După cum se poate vedea din tabelul alăturat chiar dacă datele statistice ale OECD-ului confirmă anumite creşteri pozitive ale pensiilor, cum ar fi de exemplu, de 107 (în Polonia), circa 120 (Portugalia) sau peste 200 (în Turcia) aceste cifre au un caracter relativ şi în special temporar care ascunde de fapt realitatea condiţiilor de viaţă a numărului mare al populaţiilor ce trăiesc în mare sărăcie.

Tabelul Nr. 2

Situaţia pensiilor (mari şi mici) ale populaţiei din unele ţări europene comparativ cu SUA

Date pentru perioada 1990 – 2007

(%)

Ţara	Situaţia pensiilor	
	mari	mici
Turcia	+ 202	
Portugalia	+ 119, 8	
Polonia	+ 107	
Italia	+ 38, 9	
Republica Cehă	+ 21, 8	
Grecia	+ 19, 1	
Germania	+ 17, 5	
SUA		— 1, 5
Belgia		— 2, 9
Suedia		— 6, 8
Irlanda		— 7, 7
Islanda		— 14, 7
Norvegia		— 16, 6
Luxemburg		— 19, 8
Olanda		— 29, 8

Sursa: OECD, date prezentate de către Washington Post.

7 Decembrie 2013, pg. A12

Din acest punct de vedere, ideea regelui Olandei de creare în viitor al unei *societăţi participative* pare a fi nu prea departe de utopia marxistă, care susţinea dezvoltarea

unei aşa numite conştiinţe de clasă care să-l ajute pe fiecare cetăţean să-şi asigure condiţiile unei vieţi mai bune, în urma unei revoluţii sociale.

Mai mult ca sigur că în multe dintre ţările membre ale UE se vor accentua diferitele manifestări ale unor acte anti-sociale, anti statele înainte ca fiecare persoană să-şi asigure mijloacele de existenţă – în mod onest şi printr-o reală participare a activităţii la viaţa social-economică a ţării respective.

Nu trebuie uitate sau neglijate efectele manifestării a celor 50 sau 70 de ani în care comunismul a distrus orice element al conştiinţei de muncă şi de onestitate cu toate că propaganda marxistă-leninistă cu profundul ei caracter utopic, susţinea crearea unei asemenea conştiinţe superioare „de clasă”.

1.1. Uniunea Europeană în prezent şi necesităţile urgente pentru viitor

Analiştii geopolitici consideră că Uniunea Europeană pentru a supravieţui va avea nevoie într-un viitor nu prea îndepărtat de:

§ noi reguli de conducere la nivelul întregii Uniuni.

§ o conducere centralizată şi hotărâtă care să asigure menţinerea, refacerea şi consolidarea economică a întregului sistem financiar al UE în ansamblu şi pe fiecare dintre ţările membre.

§ revizuirea cu o deosebită rigurozitate a întregii politici externe incluzând politica emigrării/imigrării fiecărei ţări şi crearea unei reale cooperări şi al unui suport militar între toate ţările membre al UE şi în special cu NATO şi SUA.

§ analizarea cu multă responsabilitate a solicitărilor altor ţări de a devenit membre ale UE.

Doar pe aceste căi se vor putea elimina multe dintre diferenţele ce există în prezent între diversele ţări europene şi totodată posibilitatea creării unui sistem de apărare împotriva oricăror atacuri externe.

Ceea ce este deosebit de important pentru UE în ansamblu şi pentru fiecare dintre ţările membre este

teritoriul ţării pe care fiecare dintre ele îl controlează.

Exemplul cel mai concludent în acest sens este oferit de Acordul Schengen stabilit din 1985 şi care îi dă Uniunii Europene puterea de a crea reguli de guvernare la nivelul general al UE în privinţa imigrărilor şi a trecerii diverselor persoane prin graniţele ţărilor membre, dar totodată fiecare ţară membră are dreptul de a limita sau din contra de a acorda libera imigraţiei pentru persoanele care îndeplinesc condiţiile de imigrare în urma unor verificări prealabile.

De asemeni persoanele care sunt acceptate de a imigra într-o ţară au dreptul:

— De a se stabili în ţara aleasă pentru imigrare.

— Au drept de vot şi chiar

— Pot obţine dreptul de a ocupa un loc în aparatul politico-administrativ din oraşul, ţara şi chiar în Parlamentul European.

Ceea ce este de asemeni important este de a se stabili cât este posibil ca anumite ţări care geografic aparţin de Europa şi de alte zone geografice să fie sau nu acceptate în cadrul Uniunii Europene.

Mă refer în mod concret la ţări cum ar fi Rusia sau Turcia şi care au un dublu statut geografic, aparţinând de Europa sau de Orientul Mijlociu (cum este cazul Turciei) sau Rusia care aparţine în parte de Europa şi în parte de Asia.

La o asemenea situaţie se referea şi scriitorul Feodor Mihailovici Dostoievski[12]

care afirma:

„... pentru ruşi este scumpă fiecare piatră din Europa.

Noi, ruşii, avem două patrii – Rusia şi Europa”.

---

12 F.M.Dostoievski (1821-1881)- unul din cei mai importanți scriitori ruși, operele sale având un efect profund și de durată asupra literaturii, filozofiei, psihologiei și teologiei secolului al XX-lea.Opera lui i-a influențat pe o serie de scriitori printre care: Camus, Freud, Kafka, Kerouac, Joyce, Mishima, Nietzsche, Proust, Sartre, Soljenițîn și Wittgenstein

Asemenea idei trebuie să ţină seama de faptul că niciodată comunitatea rusă nu ar trebui ruptă de civilizaţia europeană, deoarece ambele sunt „copiii antichităţii indo-europene şi ai renaşterii creştine a omenirii”.

Stabilirea unor condiţii speciale pentru această categorie de ţări este foarte importantă cu atât mai mult cu cât populaţiile acestor ţări sunt creştini, cum este în cea mai mare proporţie populaţia Europei şi în parte musulmani cum sunt în Orientul Mijlociu şi în Asia.

Ori conform Constituţiei Uniunii Europene cetăţenii unor ţări Europene au dreptul de a devenit cetăţeni legali ai Uniunii Europene chiar dacă sunt de credinţă islamică şi dacă în loc de recunoaşterea profetului Iisus consideră că singurul şi real profet este numai Mahomed (despre acest subiect vom discuta mai pe larg în alt capitol).

Ceea ce cred că ar merita de reţinut este opinia lui Winston Churchill care în 1948 la Congresul Europei afirma referitor la viitorul Europei:

„… Sperăm să vedem o Europă unde oamenii din fiecare ţară europeană – n.n.) vor gândi că sunt europeni şi că aparţin locului unde s-au născut şi… oriunde se vor duce în acest teritoriu… într-adevăr vor simţi „Că sunt acasă!”…”[13]

O asemenea afirmaţie este cea care ar trebui să constituie criteriul stabilirii credibilităţii fiecărui imigrant venit din afara Europei şi pentru care ţara care i-a primit să devină ţara lor pe care s-o ajute să se dezvolte, s-o apere cu propria viaţă şi nicidecum s-o distrugă prin acte criminale sau prin omorârea oamenilor urmată apoi de sinucidere în urma îndoctrinării cu poveştile cu cele 7 virgine pe care le va întâlni în rai după ce va muri.

Jean Monnet,[14] arhitectul concepţiei şi părintele fondator al Uniunii Europene spunea:

„… noi nu creăm o coaliţie între state, ci o uniune

13 Byatt, A.S. – What Is a European?, în: The New York Times Magazine, October 31, 2002

14 Jean Monnet (1888-1979)

între oameni”[15]

La fel ca Jean Monnet, Robert Schumann, cancelarul Germaniei Federale Konrad Adenauer şi mai târziu Jacques Delors

[16](Preşedintele Comisiei Europene între 1985 – 1995), au văzut în Uniunea Europeană o imagine mult mai înaltă.

Concepţia lor vizionară şi strategia lor era de a se folosi treptat toate succesele tehnice şi economice ale fiecărei ţări de către toţi membrii UE în interesul popoarelor ţărilor membre şi din restul lumii.

Din acest punct de vedere mi se pare deosebit de importantă şi ideea lansată la 25 februarie 2015 de către preşedintele ales al României, Klaus Jahannis, care în Aula Magna a Universităţii de Stat din Chişinău afirma:

„… Modelul de cooperare Bucureşti-Chişinău este atât de inedit în istoria europeană, încât sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, oamenii de pe cele două maluri ale Prutului se vor regăsi nu numai în uniune, ci şi în comuniune, iar experienţa lor va deveni parte a patrimoniului european”.

1.2. Perspectiva evoluţiei unora dintre membri Ununii Europene

Aşa cum am mai amintit după 1990, când a avut loc căderea comunismului în Europa, a avut loc şi unificarea celor două Germanii (RDG şi RFG) prin tratatul cunoscut sub numele de *„Tratatul doi plus patru”*[17].

Interesantă a fost evoluţia Germaniei căruia imediat după cel de-al Doilea Război Mondial i s-a interzis prin acordul celor patru puteri să mai aibă o armată organizată.

Ani de zile singurul element de ordine a fost numai o poliţie care trebuia să-şi exercite activitatea pentru păstrarea ordinii şi securităţii populaţiei germane.

---

15 Din cuvântarea ținută la Washington D.C., 30 Aprilie 1952

16 Jacques Delors (1925 -), economist, politician francez

17 Tratatul doi plus patru, se referea la țările participante la semnarea acestui tratat: RFG, RDG, SUA. Rusia,
Anglia și Franța.

Treptat printr-o perseverenţă deosebită, specifică acestei naţiuni, au reuşit să-şi recapete dreptul de a avea o mică formaţie a unei armate de graniţă care practic nu impresiona pe nimeni şi uneori nici pe cei din RDG care reuşeau să fugă peste graniţă şi să ajungă în RFG.

Au trecut peste 60 de ani şi Germania în prezent se manifestă cu o armată bine organizată şi care a avut un rol deosebit în cadrul NATO prin trimiterea de forţe pentru menţinerea păcii şi pentru a asigura stabilitatea în Balcani. De asemeni Germania a trimis o forţă din trupele sale militare în Afghanistan ca parte a efortului NATO în stabilirea securităţii în această ţară după eliminarea talibanilor.

Alte exemplele grăitoare sunt cele remarcate de unii analişti economişti care confirmă ideea după care Germania, de ani de zile şi-a continuă drumul său economic printr-o reală dezvoltare şi un excedent al balanţei financiare naţionale.

Germania este în prezent singura ţară europeană care încă din anul 2010, de exemplu, a avut:

— O rată de creştere economică în medie de plus 3.5%.

— PNB era reprezentat de circa 2, 9
miliarde dolari.

— O datorie de circa 2, 4 miliarde dolari

— Balanţa comerţului exterior are un caracter pozitiv (ceea ce înseamnă mai multe exporturi decât importuri în special de la partenerii europeni la partenerii europeni din zona euro)

În valoare de peste 180 miliarde dolari care se exprimă prin 40 de cenţi import la fiecare euro de produse exportate.

La toate aceste se poate adăuga şi faptul că Administraţia actuală a Germaniei urmăreşte cu multă atenţie efectul asigurării unui minim al salariului de 8.50 Euro/oră ($10, 60), ceea ce se reflectă în creşterea cererii interne pentru diferite produse alimentare, bunuri de consum şi servicii.

În aceeaşi măsură Germania este atentă la problemele legate de investiţii.

Economişti germani consideră că prin corectitudinea stabilirii investiţiilor se poate asigura prosperitatea viitoare a ţării, în special când este vorba de cheltuirea banilor obţinuţi de la plătitorii de taxe. Cu alte cuvinte există o grijă deosebită pentru investiţiile efectuate de investitorii particulari şi de către cei ce răspund de investiţiile din sectorul public.

În paralel cu toate preocupările şi grija pentru dezvoltarea economică.

(prin reducerea taxelor, creşterea salariului mediu orar, asigurarea cheltuielilor necesare apărării şi menţinerea în condiţiuni optime a infrastructurii), Germania ca şi alte ţări se confruntă cu marea problemă a scăderii numărului forţei de muncă activă prin îmbătrânirea societăţii pe ansamblu şi deci şi a forţei de muncă ajunsă într-o mare proporţie la stadiul de pensionare.

Rezolvarea acestei probleme este posibilă numai printr-o disciplină fiscală riguroasă, prin acumularea de resurse în vederea asigurării fondurilor necesare pentru suportul pensiilor populaţiei în vârstă.

Din toate cele de mai sus, cred că merită reţinut „modelul German" al dezvoltării economice al unei politici fiscale corecte şi adecvată nevoilor ţării şi a întregii economii a UE ţinându-se cont de necesitatea asigurării unei stabilităţi a Zonei euro precum şi asigurarea consolidării şi competitivităţii întregii Europe în relaţiile cu diverşi parteneri la nivel global.

Un factor esenţial care de fapt dovedeşte diferenţa dintre politica economică aplicată în Germania faţă de alte ţări membre ale UE, este politica aplicată în relaţia dintre întreprinderi şi salariaţi.

După opinia unor specialişti în problemele muncii şi organizării ei în foarte multe ţări se manifestă un fenomen al ostilităţii între conducerea întreprinderilor şi salariaţi în

loc să existe o concordanţă şi o cooperare între aceştia.

În Germania chiar dacă este vorba de o întreprindere cu numai câţiva salariaţi, aceştia îşi aleg un aşa numit *consiliu consultativ* format din câţiva salariaţi şi câţiva membrii ai conducerii. Acest consiliu are periodic şedinţe comune în care se discută şi se rezolvă diversele solicitări ale muncitorilor şi se negociază asupra condiţiilor de muncă şi diverselor aspecte ale remunerării muncii.

Sistemul – de tip socialist (practicat în fosta RDG), şi unde se numeau *organizaţii sindicale*, a fost introdus şi în actualul sistem capitalist al Germaniei, numai că i s-a schimbat titulatura (şi poate şi puterea de acţiune (?) – n.n.)

De asemeni în bordul directorilor îşi expun punctul de vedere şi reprezentanţii muncitorilor.

De asemeni din cele menţionate cred că s-ar putea desprinde o concluzie care ar putea fi folosită şi de alte ţări în vederea asigurării dezvoltării proprii şi participarea ca parteneri cu drepturi şi obligaţii similare cu ţările dezvoltate din punctul de vedere economic.

După unele informaţii cu caracter economic rezultă că excedentul balanţei provenit din veniturile obţinute din activitatea de comerţ exterior şi din investiţii deosebit de bine stabilite a permis creşterea acestui excedent cu peste 18% în luna septembrie 2014, comparativ cu anii anteriori şi comparativ cu rezultatele obţinute de alte ţări din UE.[18]

Referitor la evoluţia pozitivă a PNB în economia germană se poate remarca prin graficul alăturat cum a fostul trendul acestui indicator.

Graficul 1

Evoluţia trimestrială a PNB în economia germană 2005 – 2012

18 Banca Centrală Europeană a declarat că la sfârșitul anului 2013 și începutul anului 2014 excedentul de cont curent al Zonei euro crescuse numai cu circa 4%.

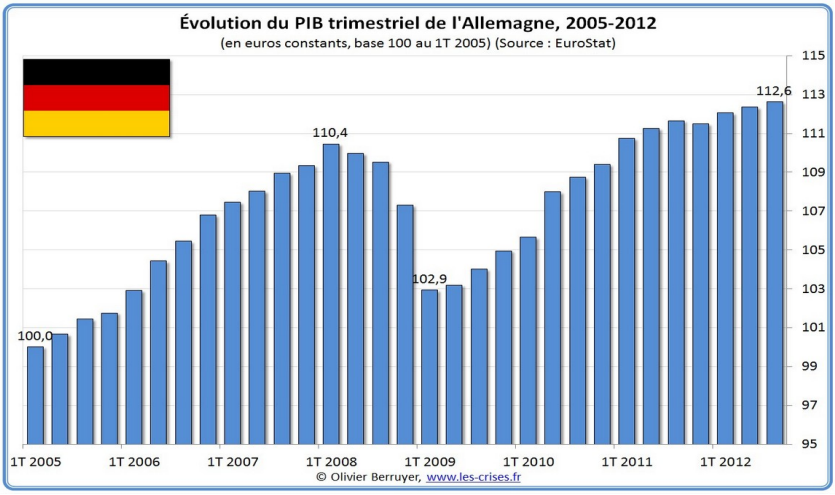

De asemeni unele date statistice oficiale confirmă că în timp ce în economia germană acest indicator a crescut în mod continuu în perioada 2000 – 2013 de la 5, 4 la 7%, în economia Italiei acelaşi indicator a scăzut de la 2% cât a fost în 2000 la – O.7%, iar în economia Franţei, la fel a scăzut de la limita o la – 2.2%, iar în economia Spaniei s-a remarcat mai întâi o scădere de la 1% la – 1.1% în 2007 şi apoi o revenire (dar menţinându-se tot într-o plaje negativă), de la – 1.1% la – O.7%, în 2013, ceea ce a dat o speranţă Administraţiei de la Madrid că ar putea să vadă un trend de revenire din criza economică ce a afecta masiv această ţară.

Unii dintre experţii finanţişti apreciază că numai un singur fapt ar putea crea o altă imagine a actualei situaţii şi anume: o mai mare intervenţie a statului în economia privată şi în politicile comunitare ale economiilor din zona euro.

Exemplele cele mai concludente sunt ale Franţei care de mult timp încearcă să sugereze necesitatea unei guvernări economice comune, o conducere centrală la nivel de Uniune care să aibă puteri extinse asupra politicilor monetare şi a sistemelor fiscale ale ţărilor membre ale UE.

Personal, am o părere diferită şi sunt pentru o intervenţie cât mai mică a guvernelor în treburile

economice ale întreprinderilor private.

Guvernele pot şi trebuie să creeze baza legislativă de funcţionare a economiei particulare dar aceste întreprinderi trebuie lăsate să funcţioneze după principiile pe care le consideră şi le aplică în mod legal, în raport de interesele şi posibilităţile pe care le au.

Graficul (2) alăturat creat de FMI confirmă această evoluţie a Germaniei care a pornit în anul 2000 de la o valoare negativă (de circa – 2 %) şi a ajuns în 2013 la + 7.0% comparativ cu alte ţări din UE (cum ar fi Italia, Franţa şi Spania), care în 2013 încă se menţineau într-o plajă negativă.

În acelaşi timp analiştii economişti apreciază într-un mod deosebit politica Germaniei care susţine impunerea unor amenzi substanţiale statelor care intenţionează să-şi majoreze actualele deficituri economice până la extrem.

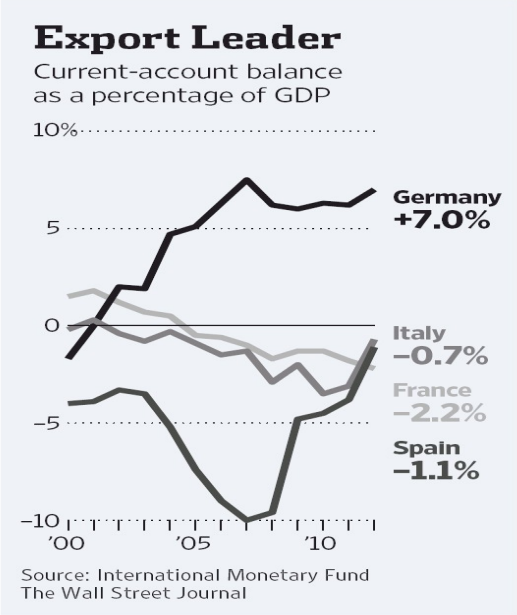

Graficul 2

Practic vorbind, Germania este singura ţară din UE care a învăţat ceva din trecutul ei istoric şi din multiplele greşeli pe care le-a făcut şi nu cred că ar mai dori să le

repete.

Analiza efectuată la nivelul întregului sistem financiar al UE evidenţiază că unele dintre statele europene consideră că ar avea nevoie şi chiar dreptul de a avea deficite economice în speranţa că pe această cale îşi vor putea reduce diferenţele faţă de restul ţărilor cu o economie dezvoltată (dacă nu chiar excelentă, dar cel puţin prosperă n.n.)

Într-o opoziţie directă cu situaţia Germaniei se găsesc alte ţări cum ar fi Grecia şi Spania sau România unde protestele au escaladat până la moartea unor oameni, sau cum se petrece în România, unde tot mai multe persoane îşi exprimă făţiş nemulţumirile întrucât îşi văd veniturile micşorate, iar pe de altă parte sunt încă clienţii fostei guvernări care prin tot felul de mijloace oneroase şi-au umplut conturile bancare personale cu milioane de lei, Euro sau dolari SUA.

Asemenea fapte trebuie să stea în atenţia actualelor Administraţii guvernamentale şi aplicând legislaţia împotriva actelor oneroase, indiferent de poziţia socială a diverşilor indivizi, trebuie aduşi în faţa legiuitorilor şi sancţionaţi conform legilor în vigoare.

Din toate aceste aspecte rezultă o concluzie după care UE ar avea nevoie de o conducere fermă care să permită şi să ajute la stabilirea unei politici unitare a întregii Uniuni, fără de care viitorul Uniunii Europene ar putea fi pus sub un mare semn de întrebare.

Realitatea este de asemeni justificată şi de faptul că

UE nu are încă o politică externă fermă poate şi datorită faptului că Germania – până în prezent, nu a vrut să creeze o asemenea politică.

Doamna Cancelar Angela Merkel a avut şi continuă să aibă un rol important în diversele probleme referitoare la evoluţia politico-economică a Uniunii Europene este un fapt remarcabil, dar în problema crizei dintre Federaţia Rusă şi Ucraina[19], cred că acest rol ar fi trebuit acordat unuia dintre membri UE sau a unei ţări neutre care se menţine pe o poziţie imparţială faţă de ambele părţi ale conflictului şi care ar putea lua o decizie mai obiectivă.

Într-o altă variantă în privinţa purtării negocierilor şi a dialogului cu preşedintele Putin cred că această misiune ar fi putut fi mai eficientă dacă i s-ar fi acordat unuia dintre reprezentanţii conducerii Uniunii Europene cum ar fi de exemplu Preşedintelui[20] în funcţiune, sau unuia dintre demnitari care este membru al Comisiei Europene. Poate o astfel de reprezentare a unei personalităţi cu asemenea funcţii ar fi putut aduce la masa tratativelor o valoare mult mai mare în special când este vorba de discuţii şi negocieri cu Preşedintele Vladimir Putin care în poziţia sa are o superioritate netă faţă de Germania, pe care oricând o poate şantaja cu tăierea livrărilor de petrol şi gaze naturale, în plină iarnă aşa cum s-a mai petrecut şi în trecut.

În acelaşi sens se manifestă şi nedumerirea multor analişti în legătură cu alegerea Preşedintelui Franţei, François Hollande, ca al doilea membru al delegaţiei care

---

19 Dna Cancelar Angela Merkel a comunicat oficial conducătorilor Federației Ruse și Ucrainei că nu este gata de a participa la mitingul dintre Federația Rusă și Ucraina dacă nu va afla de un real progres în oprirea conflictului armat dintre cele două țări.
(Sursa: AP 11 Ian. 2015)

20 La 30 august 2014, polonezul Donald Tusk fost desemnat să-i succeadă lui Herman

Van Rompuy, începând de la 1 decembrie 2014, în funcția de președinte al
Consiliului European.

s-a întâlnit cu Vladimir Putin la Minsk.[21] După cum se ştie între Hollande şi Putin există o mai veche colaborare şi un contract în spatele căruia stau foarte mulţi bani pentru livrarea a doua nave militare – port avioane[22] „Mistral. Pierderea acestui contract (de 1.6 miliarde dolari, semnat în 2010), ar însemna o enormă pierdere pentru Franţa în situaţia ei economică actuală.

În asemenea condiţii cred că alegerea celor doi reprezentanţi pentru negocierile cu Rusia, în privinţa opririi conflictului militar dintre separatiştii ruşi (conduşi şi ajutaţi financiar şi material de către Rusia) şi Ucraina nu cred că a fost cea mai bună alegere şi cred că rezultatele acestor dialoguri care pot fi considerate că au fost mai degrabă un eşec decât un succes, îmi confirmă opinia.

Faptul că în urma unui sondaj de opinie creat de Pew Research Center[23] a rezultat un procent ridicat al aprobării modului în care Dna Cancelar Merkel conduce destinele ţării sale (67%) şi faptul că este considerată ca fiind Nr. 1 în relaţiile şi popularitatea internaţională – pe baza unei analize efectuată de către BBC, nu înseamnă că Dna Merkel să reprezinte (în prezent – n.n.) opinia Europei într-un dialog cu Vladimir Putin un deosebit de versatil şi deosebit de abil politician care urmăreşte cu totul alte obiective decât cele legate de crearea unor relaţii demne democratice între parteneri.

---

21 la 12 februarie 2015..

22 Fiecare de dimensiunea a două terenuri de fotbal (puse unul în continuarea celuilalt-circa 200 m. lungime) și fiecare vapor putând purta 450 soldați, 13 tancuri, 16 helicoptere și 110 transportoare blindate. Vapoarele sunt construite după standardele NATO.

23 Pew Research Center – instituție americană cu sediul în Washington D.C.; specializat pe informații pe diverse domenii sociale, opinii publice bazate pe sondaje de opinie, tendințe demografice la nivelul Statelor Unite și pe plan mondial.

Preşedintele Putin a fost instruit nu numai în privinţa permanentelor realităţi geopolitice dar – aşa cum explică unii politologi, în planificarea unor acţiuni pentru cele mai dificile situaţii.

Ideea Preşedintelui Putin după care”:

„… lichidarea Uniunii Sovietice a fost cel mai mare dezastru al secolului 20”, îi reprezintă perfect intenţiile de refacere a fostei Uniuni Sovietice.

Dialogurile oricăror reprezentanţi ai UE trebuie să ţină seama de elementele esenţiale ale politicii actuale a Federaţiei Ruse:

— Pe de o parte de aşi întinde teritoriul cât mai spre vest în câmpia Europei şi cu această ocazie să-şi asigure resursele necesare existente în aceste zone

— Să ajungă cât mai aproape de Munţii Carpaţi pentru a-i transforma într-o barieră naturală de pază a ţării sale.

Asemenea criterii ar fi trebuit să stea în atenţia D-nei Cancelar Markel în dialogurile cu Vladimir Putin şi asemenea aspecte ar putea fi discutate numai în ipoteza asigurării responsabilităţii ca o eventuală Preşedintă a UE.

Un punct de vedere similar mă determină să cred că ar fi la fel de valabil şi pentru Preşedintele Franţei, François Hollande.

Ceea ce cred că reprezintă un element de interes deosebit şi în acelaşi timp poate de îngrijorare pentru multe dintre ţările membre ale UE este poziţia „de lider” în Europa în General şi al Uniunii Europene în special, pe care şi-a cucerit-o Germania în ultimele decade.

Nu contestă nimeni multiplele calităţi pe care le are poporul german, deosebit de harnic, disciplinat şi perseverent.

Asemenea calităţi au fost cunoscute, apreciate şi folosite şi înaintea celui de Al Doilea Război Mondial şi pe care Administraţia acelei perioade a folosit-o din păcate într-un mod nefericit pentru poporul german şi pentru alte

ţări din lume, ducând în final la efectele prea binecunoscute ale conflictului mondial.

Dintr-o ţară lovită foarte puternic de calamităţile războiului, cu milioane de morţi şi răniţi şi cu o economie complet distrusă în urma ambiţiei lui Hitler care spunea:

Deutschland über alles[24]

Germania, a renăscut, s-a refăcut, s-a consolidat din punct de vedere economic, militar şi social-politic şi astăzi a ajuns să-şi decidă în multe privinţe poziţia în cadrul UE, îşi decide poziţia în raport cu alte ţări din cadrul UE şi chiar decide poziţia UE pe plan mondial.

Este Germania de astăzi pe un drum din care ar vrea la un anumit moment dat să se erijeze într-o ţară conducătore în Europa?

Personal consider că Germania de astăzi nu mai este nici pe departe cea care a fost în timpul Administraţiei fasciste. Ea are o forţă militară limitată şi întreaga sa politică internă şi internaţională se bazează pe aplicarea într-un mod consecvent a principiilor constituţionale şi ale unei reale democraţii.

De asemeni, consider ca fiind interesant punctul de vedere al lui George Friedman care în lucrarea *Flashpoint*[25]consideră că intenţiile Germaniei sunt legate de politica dezvoltării economice fără aspecte politice şi în mod cert fără consecinţe militare.

Germania intenţionează să devină o putere dominantă în Europa dar fără aşi impune voinţa sa vreunei alte ţări.

O asemenea concepţie se bazează pe ideea după care Germania doreşte să-şi asigure suveranitatea naţională dar numai pentru ea prin contextul instituţiilor supranaţionale şi al respectului tuturor suveranităţilor altor ţări.

De asemeni cred că merită cunoscut şi punctul de vedere al Dr. Emmanuel Todd (n.1951) – istoric, antropolog, demograf, sociolog şi specialist în domeniul

---

24 Germania peste toți

25 Friedman, George – Flashpoint, pg.156, lucrare citată în bibliografie

ştiinţelor politice,[26] francez, care într-un interviu pe care l-a dat lui Olivier Berruyer şi publicat în situl: www.les-crises.fr. spunea:

„... Dacă ieşim din delirul mass-mediei „occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, şi dacă observăm realitatea geografică a fenomenelor, rezultă destul de simplu că acest conflict din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, *pentru că ea este cea care controlează acum Europa*...

...Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul...

[Pentru cei interesaţi de ideile istoricului Emmanuel Todd, sugerez consultarea Anexei 9].

Cât de real, obiectiv şi câtă valoare este acest punct de vedere, se poate considera *numai* pe baza unor dezbateri care ar fi deosebit de interesante dacă vor fi purtate între specialiştii politologi, strategii militari, istoricii şi analiştii economişti din diverse ţări, care să vină cu diverse argumente deosebit de solide.

Nu aplaud şi nici nu vreau să contest întru totul acest punct de vedere aşa că las la latitudinea cititorilor să gândească asupra celor afirmate de Dr. Todd şi eventual să-şi afirme punctele de vedere personale.

În acest sens consider că *timpul* va fi cel mai bun judecător şi va confirma sau din contra va infirma opinia lui Todd.

Franţa care împreună cu Germania au reprezentat două forţe puternice ale Europei, se confruntă în prezent

---

26 Emmanuel Todd, - lucrează în prezent la Institutului Național pentru Studii Demografice (INED) din Paris

cu o serie de probleme naţionale deosebit de grave printre care: problema şomajului în creştere, problema deficitului bancar prin acordarea unor mari împrumuturi diverşilor parteneri din U.E. la care se adaugă multiple conflicte naţionale datorită, aşa cum am mai amintit, marelui număr al minorităţii musulmane ce există în ţară.

Referindu-se la situaţia economică dificilă a Franţei, fostul preşedinte Nicolas Sarkozy lansase în luna august 2011, ideea unui pachet de 16 miliarde dolari drept taxe.

Pe de altă parte, aşa cum se ştie, dificultăţile economice cu care s-au confruntat Statele Unite s-au reflectat puternic şi într-un mod deosebit de rapidă asupra întregii economi a U.E. în general şi a Franţei în mod special.

Singura soluţie de salvare a situaţiei dificile din Franţa se discutase între reprezentanţii Franţei, Germaniei şi ai UE privind înfăptuirea unei cooperări şi obţinerea unui ajutor din partea Germaniei.

Dintr-o analiză efectuată cu numai câţiva ani în urmă, a rezultat că Franţa avea:

— O creştere economică de circa 1.5%

— Un PNB de circa 2.1 miliarde dolari

— O datorie de circa 1.7 miliarde dolari

— O balanţă a comerţului ce ajunsese la un minus de peste 76 miliarde dolari

Modul în care este condusă activitatea social-economică şi politică de către actuala Administraţie a Franţei şi în special de către preşedintele Hollande a determinat în ultimele luni o cădere apreciabilă a popularităţii preşedintelui.

În urma unui sondaj de opinie s-a remarcat scăderea aprecierea activităţii prezidenţiale la 18%, considerată de către experţii în analize politice, ca fiind cel mai scăzut record pentru un preşedinte[27]. Mai mult decât atâta, din sondajul de opinie de la sfârşitul anului 2014 a rezultat că

27 Fostul președinte Nicolas Sarkozy a suferit de asemeni o scădere a ratingului la 32%, iar Fracois Mitterrand
primise un record de 49%

în 2017 la următoarele alegeri prezidenţiale numai 15% dintre votanţi îl vor susţine pe Holland şi peste 40% ar prefera să-l aleagă pe Manuel Valls (actualul Prim-Ministru care are o poziţie de centru-stânga moderată).

După opinia politologilor şi a economiştilor francezi, preşedintele Hollande are convingerea evoluţiei UE în general şi a Franţei în mod special într-un mod ciclic, ceea ce îi asigură speranţa refacerii într-un viitor apropiat a situaţiei economice a Franţei.

Până în prezent însă situaţia economică a Franţei este încă discutabilă. Numai în urmă cu câteva luni şomajul cuprinsese 3.4 milioane persoane, ceea ce era cu 4% mai mult decât cu un an în urmă. La mijlocul anului 2014, Comisia Europeană îi atrăsese atenţia preşedintelui Hollande că planul bugetar era „numai parţial" în linia stabilită pentru Franţa şi că ar trebui să fie mult mai sever cu reducerea deficitului bugetar la 3% în anul 2015 (faţă de 3, 8% cât fusese în 2014), sugerându-i încă o şansă care ar avea-o dacă ar ajunge cel puţin la 3.4% în anul 2015 şi o creştere a PNB numai cu 1.5% faţă de prognoza optimistă pe care o propusese Administraţia guvernamentală şi o prezentase Comisiei Europene.

Populaţia Franţei aşteaptă din partea actualei Administraţii guvernamentale înfăptuirea planului de reducere cu 50 miliarde e a cheltuielilor bugetare în perioada 2015 – 2017 pe care preşedintele Hollande o prevăzuse prin reducerea de la 24 la 14 a numărului administraţiilor regionale (prin reunirea Normandiei şi comasarea Alsaciei şi Lorrenei, într-o singură administraţie).

Numai printr-o revizuire şi aplicare riguroasă a politicii financiare, ar putea administraţia actuală să-şi recâştige încrederea poporului francez.

Marea Britanie se confruntă şi în prezent cu o continuare a neînţelegerilor dintre cele trei mari diviziuni naţionale: englezi, irlandezi şi scoţieni şi la care se adaugă multiplele divergenţe în privinţa poziţiei ei în UE.

Un puternic scepticism s-a manifestat încă din

primele zile ale creării UE şi continuă şi în prezent.

UE nu a fost deosebit de agreată în Anglia. Un larg sondaj de opinie ce s-a desfăşurat în 2012 şi în 2014 a evidenţiat diversele opinii, pro şi contra menţinerii Angliei în UE. În 2012, 43% au răspuns că nu ar fi de acord cu locul Marii Britanii ca membră a UE iar numai 28% au considerat această poziţie de membră a UE ca fiind o idee bună. În 2014, se crease o oarecare balanţă exprimată printr-o proporţie relativ echilibrată de 34% între cei ce susţineau rolul de membră în UE şi cei ce îl negau.

Rezultatele unui sondaj de opinie comparat cu manifestarea votului referendumului arăta următoarea structură a răspunsurilor date de cei intervievaţi referitor la: *Viitorul Marii Britanii şi relaţia ei cu UE*:

În timp ce populaţia din Anglia şi Wales era într-o proporţie de 34 respectiv 33 % împotriva rămânerii în UE, cei din Scotland când au trecut la vot şi-au exprimat într-un procent de 48% opinia pozitivă, apreciind rămânerea Marii Britanii în cadrul UE.

Analiştii politologi au apreciat că în urma alegerilor care au avut lac la 7 mai 2015, în următorii cinci ani vor continua dezbaterile asupra celor două Uniuni: Uniunea Europeană şi Regatul Unit.

În ipoteza în care Marea Britanie va părăsi Uniunea Europeană, sentimentele în Scoţia vor influenţa într-o mare măsură preocupările privind procesul de asigurare a unei independenţe politice şi economice.

Pentru stabilirea unei poziţii cât mai clare în această problemă Cameron a promis că va organiza un referendum ce va avea loc la sfârşitul anului 2014 cu toate că există tot felul de opozanţi şi care cer stabilirea unui punct de vedere cât mai curând posibil.

Realitatea este alta: dacă astăzi s-ar vota asupra acestei poziţii a Marii Britanii în UE, va câştiga punctul de vedere după care Marea Britanie să rămână în UE.

De asemeni există nenumărate opinii care referindu-se la ieşirea din UE ar avea efecte catastrofale asupra locurilor de muncă şi asupra poziţiei pe care ar pierde-o

Mare Britanie în Europa şi în alte colţuri ale lumii.

Cameron este conştient pe de o parte că opozanţi împotriva menţinerii Marii Britanii în UE se găsesc nu numai în întreaga Mare Britanie dar chiar şi printre membrii propriului guvern, ceea ce îi afectează multe dintre deciziile sale.

La situaţia generală privind rolul şi poziţia Marii Britanii în UE se adaugă şi dificila problemă a imigraţiei. În general populaţia Wales are o atitudine şi o îngrijorare la fel ca şi a englezilor în privinţa imigraţiei şi a liberei circulaţii a imigranţilor între diferitele ţări din UE.

În Scoţia această îngrijorare este mai puţin pronunţată, dar în mod tacit ea este susţinută de majoritatea populaţiei.

În Marea Britanie s-au adunat un număr foarte mare de familii musulmane şi dintre ei s-au format acele aşa numite „sleeping cells”, gata oricând să acţioneze prin diverse atacuri şi manifestări teroriste.

[Notă: pentru informaţii mai detaliate, vezi şi Anexa 11]

Aşa cum am arăta numărul atacurilor teroriste în Anglia este unul dintre cele mai mari din Europa.

Referindu-se la situaţia economică a Marii Britanii economiştii analişti au ajuns la concluzia că această economie se desfăşoară într-un mod deosebit de enigmatic, care de fapt ascunde secretul unui dezastru.

Tabelul Nr. 3

Rezultatul sondajului de opinie privind poziţia Marii Britanii în Uniunea Europeană (2014) (%)

	Opinii	Despre poziţia Marii Britanii		
	Este o idee bună	Este o idee proastă	Nici una, nici alta	Nu ştiu
Anglia	34	34	19	13
Wal	35	32	20	13

es				
Scotland	43	27	17	13

Sursa: Charlie Jeffery, Richard Wyn Jones, Ailsa Henderson, Roger

Scully and Guy Lodge.

Continuarea crizei economice din *Zona euro*, a principalilor parteneri comerciali ai Marii Britanii, precum şi aplicarea unui program de austeritate, în vederea reducerii deficitului şi a datoriei publice au generat o oarecare creştere economică. După o perioadă de creştere a vânzărilor ce au avut loc în preajma şi în timpul Jocurilor Olimpice[28], cel de al treilea trimestru al anului 2012, dădea impresia refacerii din recesia economică.

Ulterior, fenomenul refacerii economice conform Raportului Comisiei Europene din luna mai 2013 aprecia că în 2012, ritmul de creştere a fost doar de 0,3%.

În prezent se manifestă din nou şansele de intrarea într-o nouă triplă recesie, ceea ce ar reprezenta intrarea într-o nouă depresie economică.

După opinia multor autori, în ultimii ani, performanţele economice ale Marii Britanii sunt dintre cele mai reduse din rândul statelor OCDE, aceasta clasându-se pe penultimul loc înaintea Italiei. Potrivit analiştilor din cadrul revistei „The Economist", aceasta este una dintre cele mai dificile perioade prin care trece Marea Britanie. Totuşi, Marea Britanie (conform datelor pentru anul 2012/2013 prezentate de către diverse surse ale mass-mediei internaţionale), continuă să rămână printre primele 5 destinaţii investiţionale ale lumii şi prima în rândul statelor membre ale UE, cu un volum total al

28 A XXX-a ediție a Jocurilor Olimpice s-a desfășurat la Londra, Marea Britanie, în

perioada 27 iulie - 12 august 2012.

Londra a devenit astfel primul oraș din istoria modernă care a organizat Jocurile

Olimpice de vară pentru a treia oară, după cele din 1908 și 1948.

investiţiilor de peste 62 miliarde dolari.

Din acest punct de vedere mă raliez opinie D-nei Dr. Simona Poladian, care într-un articol prezentat de către Institutul de Economie Mondială, din România, privind evoluţia economiei Marii Britanii arată:

„… la creşterea cererii totale au contribuit:

— Ritmul pozitiv al investiţiilor productive ca efect al Fondului pentru Scheme de împrumut (FSI)

elaborat şi aplicat de către Banca Angliei în cooperare cu Ministerul Finanţelor pentru:

— Îmbunătăţirea condiţiilor de credit, prin reducerea costurilor aferente împrumuturilor contractate pentru dezvoltarea firmelor.

— Sectorul construcţiilor continuă să se afle în criză, cu toate că participarea sa la PIB este de 7%.

— Serviciile, în special cele financiare, care altă dată constituiau unul din motoarele creşterii economice, abia au reprezentat 0,6% din PIB

În 2012”.[29]

Este adevărat că în comparaţie cu începutul acestui nou secol se remarcă unele îmbunătăţiri în domeniul

---

29 Criza financiară internaţională care a afectat într-o mare măsură statele dezvoltate,

a determinat dispariţia creditelor care acopereau aproximativ 95% din valoarea unui

imobil care în Marea Britanie se ridică în medie la 250.000 $. Începând din 2009,

băncile nu mai sunt dispuse să acorde credite imobiliare decât pentru

acoperirea a maximum 75% din valoarea proprietăţii. În plus, garanţiile bancare

sunt mai restrictive, crescând limita minimă admisibilă de la 8.000 lire în perioada

de boom la 40.000 lire în prezent. Cererea a scăzut in asociere cu oferta limitată.
Numărul de imobile finisate a scăzut la jumătate în perioada 2007-2011.

economic, dar acestea sunt destul de modeste pentru a dovedi că opinia Primului Ministru David Cameron privind refacerea economic are mai mult un sens politic, de încurajare a populaţiei şi mai puţin de realitate economică.

De fapt graficul 3, confirmă această situaţie cu modeste semne de refacere economică, în perioada 2010 – 2014.

De remarcat este şi opinia Ministrului de finanţe George Osborne, care pentru anul 2013 anunţase că bugetul propus avea „patru mari ambiţii sau obiective”:

adoptarea celui mai competitiv sistem de impozitare din G20;

atragerea investitorilor prin crearea „celui mai bun loc de a începe, de a finanţa şi dezvolta o afacere”;

eliminarea dezechilibrelor economice majore;

Încurajarea calificării şi „flexibilizării” forţei de muncă, astfel încât aceasta să fie mai adaptabilă la cerinţele economiei.

Graficul 3

Evoluţia soldului balanţei comerciale şi a serviciilor în perioada 2010 – 2014, în Marea Britanie miliarde dolari)

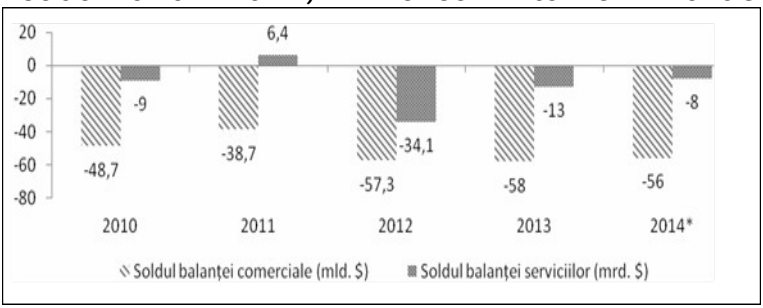

Notă: „Datele pentru 2013 – 2014 din grafic aveau la data respectivă un caracter provizoriu

Sursa: Dr. Simona Poladian, articolul amintit în text; informaţiile preluate din Raportul Comisiei Europene, European Economic Forecast Spring 2013, 9 mai 2013, Bruxelles;

În general, după opinia unora dintre economiştii analişti situaţia economică a Marii Britanii se prezenta după cum urmează:

— Rata inflaţiei (în 2012) se redusese la 2.8% faţă de 4.5%
cât a fost în 2011
— Deficitu bugetar depăşise în 2012, 1.000 de miliarde lire sterline (care reprezentase 64% din P.I.B. – socotită ca fiind cea mai mare datorie publică din 1993)
— După volumul producţiei industriale, Marea Britanie fusese clasificată pe locul 11 pe plan mondial iar producţia industrială reprezentase ½ din totalul exporturilor
— Datoria medie pe gospodărie ajunsese la 7.975 lire sterline (exclusiv datoriile ipotecare)
— Rata şomajului ajunsese în iunie 2013 la 7.8%

Din aceste informaţii nu se poate desprinde ideea după care situaţia economică a Marii Britanii nu era nici pe departe înfloritoare şi o situaţie similară s-a menţinut şi în 2014, ceea ce îi crea o anumită situaţie critică în cadrul UE care nu o diferenţia prea mult de cea a altor ţări din UE şi care trăgeau balanţa generală a UE spre o limită descrescândă.

Italia a cunoscut o puternică modificare faţă de perioada ce a urmat imediat după al Doilea Război Mondial în ciuda unor multiple baraje puse de către birocraţia ce se menţinea încă din timpul războiului, influenţa micilor întreprinderi şi a manifestării fenomenului corupţiei la diverse nivele politice şi economice.

După opinia unor economişti analişti economia şi instituţiile care o reprezentau erau relativ bune pentru perioada de tranziţie spre economia de pace, dar nu mai sunt la fel de bune în actuala situaţie.

Multe activităţi economice se menţin încă la nivel „de familie”, proprietarii preferând să-şi menţină activităţile economice la un nivel scăzut şi să-şi folosească drept salariaţi membrii familiei, chiar dacă aceştia nu au calificarea necesară; ei preferă satisfacerea nevoilor şi pretenţiilor unor clienţi cu care sunt obişnuiţi de ani de zile şi chiar dacă activitatea ce o desfăşoare are un succes deosebit, nu aşteaptă investitorii străini s-o cumpere sau

să investească pentru dezvoltarea activităţii respective. În prezent se menţine un spirit de totală neîncredere şi confuzie în mediul manufacturier şi al activităţii economice în general.

Situaţia economică dificilă a Italiei nu este de dată recentă; ea are o istorie de peste 20 de ani.

În ultimii ani, însă, Italia a cunoscut o şi mai puternică scădere a dezvoltării economice, cu o scădere mare a indicelui productivităţii muncii precum şi un declin masiv al competitivităţii.

Din 2008, situaţia economică a început să scadă cu circa 9% iar în 2014 ajunsese la o scădere de 10%. An de an datoria publică este în continuă creştere ajungând la peste 2 miliarde e, sau 133% din PNB şi cu riscul de a continua să crească.

Aceste rezultate au început să se evidenţieze încă din luna iunie 2011 când asemenea informaţii au apărut pentru prima oară într-un Raport al FMI.

Administraţia de la Roma nu a putut nega creşterea masivă a şomajului, creşterea numerică substanţială a populaţiei în vârstă, imensa datorie publică cu care se confrunta Italia şi creşterea numărului de cetăţeni străini (printre care şi mulţi români) care căutau de lucru şi aşteptau între timp ajutorul de şomaj acordat de stat.

Situaţia economico-financiară a Italiei era caracterizată în ultimii ani prin:

— PNB în valoare de circa 450 miliarde dolari

— 318 miliarde dolari datoria publică

— Creşterea economică ajunsese la un minus de 4.5%

— Balanţa externă ajunsese la un minus de peste 25 miliarde dolari

— Venitul mediu pe familie a cunoscut o continuă scădere cu 13% sau

(cu circa 2.400 euro), ceea ce după informaţiile prezentate de către agenţiile de statistică ale Italiei este considerată ca fiind cea mai mare scădere din zona euro.

De asemeni, statisticile internaţionale confirmă că

productivitatea muncii în Italia este una dintre cele mai scăzute din U.E.

Tabelul Nr 4

Situaţia productivităţii muncii în unele ţări din UE în ultimii 20 de ani

Ţara	*
Franţa	29.8
Germania	32.1
Italia	12.7
Spania	23.2
Marea Britanie	38.1

Notă: Informaţiile au fost ajustate pentru anul 2013

Sursa: The Conference Board, Wall Street Journal. Apr.30, 2014, pg. A12

Spania

După o perioadă de peste 5 ani de recesie, în 2015 Spania se vede din nou în situaţia unei perspective de refacere din criza economică în care a fost datorită sistemului greşit de acordare a unor credite exagerate ca număr şi volum, pentru cumpărarea caselor (similar cu situaţia din Statele Unite), fără asigurarea unor documente acoperitoare legale. Această situaţie a determinat existenţa unui număr foarte mare de case foarte scumpe şi care se găsesc în prezent în inventarul pentru vânzare (peste 1 milion de case care include casele nou construite şi cele de revânzare).

Singura şi cea mai gravă problemă cu care încă se confruntă economia Spaniei, este cea a şomajului care a ajuns la 26% (dublu faţă de media şomajului în cadrul UE – n.n.).

Ieşirea din criză se poate considera că ar putea fi asigurată în principal prin volumul de încasări pentru produsele exportate la preţuri competitive, obţinute prin folosirea pe scară largă a forţei de muncă ieftine a muncitorilor imigranţi (inclusiv aşa cum am afirmat şi mai

înainte, a celor din România) şi totodată creşterea productivităţii muncii a acestor muncitori.

Datele statistice oficiale confirmă că volumul şi valoarea produsele exportate a crescut de la 160 miliarde e cât a fost în 2009 la peste 234 miliarde e în 2013, ceea ce reprezintă o creştere de peste 7% a PNB.

Exporturile de produse şi servicii au crescut de la 27% din valoarea totală a PNB cât a fost în 2007 la circa 35% în 2014.

Creşterea volumului exporturilor în combinaţie cu restrângerea importurilor şi creşterea încasărilor din turism (ajungând în 2014 la peste 60 milioane de turişti), au permis redresarea balanţei comerţului exterior şi chiar asigurarea unui surplus, considerat ca un succes al economiei Spaniole din ultimii doi ani.

Şomajul însă continuă să fie una din marile dificultăţi pentru economia Spaniei. Accentuarea crizei locurilor de muncă pentru Spania (care reprezintă circa 11% din economia Zonei Euro), a ajuns în ultimii ani la circa 13 %, considerat de către analişti ca fiind un procent ridicat.

O asemenea situaţie a creat şi un exod al „creierelor”. Statisticile oficiale spaniole confirm că în perioada 2009 – 2013 un număr de 40.000 de tineri spanioli cu înaltă calificare au părăsit ţara în căutarea unor locuri de muncă în diverse ţări, printre care în Germania şi Statele Unite.

Foarte mulţi dintre muncitorii şi cadrele calificate care veniseră în Spania în perioada de boom economic, au plecat înapoi în ţările de origine. În această categorie intrând cei din America Latină din unele ţări din Europa de Est şi în mod specific din România.

Un alt aspect cu care încă se confruntă Spania este cel al corupţiei la diverse niveluri economice.

În prezent, presa spaniolă şi o serie de autori printre care William Chislett[30]

30 William Chislett - fost corespondent la Madrid pentru The Times din Londra și apoi pentru Financial Times în Mexic

afirmă că peste 800 de cazuri sunt sub cercetări referitoare le diverse forme de corupţie în special în domeniul politic şi economic.

Grecia a prezentat Comisiei Europe un Raport din care rezultă că în 2015:

— Şomajul actual a crescut la 25%

— Şomajul forţei de muncă a tineretului a ajuns la 50%

— Economia şi-a restrâns activitatea cu 26%

— Consumul (diverselor produse alimentare şi nealimentare), s-a redus cu 40%

— Datoria externă a ajuns la 175% din PNB

Situaţie ultra dificilă a economiei Greciei se adaugă la efectul generat de criza economică globală, ceea ce a făcut ca Administraţia de la Atena să se confrunte cu multiplele probleme ale reconsolidării sistemului fiscal şi adoptarea unor reforme structurale care să ducă la scăderea riscului de faliment al acestei ţări şi creştere rapidă a sărăciei întregii populaţii.

Nemulţumirile populaţiei greceşti ajunsă la disperare au escaladat prin manifestaţii de mari proporţii ce au avut loc în toate oraşele Greciei şi prin cererea de condamnare a administraţiei guvernamentale.

Datoria externă şi menţinerea şomajului la un procent ultra ridicat determină o puternică creştere a ratei sărăciei populaţiei greceşti.

Nu întâmplător când populaţia Greciei s-a prezentat la vot la 25 ianuarie 2015, a votat pentru alegerea unui nou guvern cu orientare de stânga (al partidului *Syriza*), care prin cuvântul Primului Ministru Alexis Tsipras s-a angajat să renegocieze datoria externă a Greciei (care fusese de 240 miliarde euro) [31], printr-un suport financiar din partea celorlalte ţări europene şi a anunţat că este împotriva reducerii bugetului şi menţineri sau chiar extinderea politici de austeritate financiară impusă populaţiei de către creditori.

---

31 Datoria externă actuală (în februarie 2015), s-a ridicat la 315 miliarde euro

Solicitările noului guvern încă nu sunt luate în consideraţie de către Germania şi Comisia Europeană care nu vor să audă de asemenea solicitări şi schimbări.

Până la sfârşitul lunii ianuarie 2015, Grecia ca membră a UE nu a primit votul Comisiei Europene de a-şi reduce valoarea monedei naţionale şi de a-şi ridica valoarea exporturilor.

Tot ceea ce poate face Germania în favoarea Greciei este de a sprijinii creşterea volumul balanţei comerciale cu Grecia şi de a-i determina şi pe ceilalţi membri ai UE de a proceda în acelaşi sens.

Îngrijorarea Comisiei Europene se referă la falimentul economic al Greciei care reprezintă un scenariu după care „nimeni nu are de câştigat”.

Preşedintele Parlamentului European, Martin Schulz afirma:

„Riscul eventual al ieşirii Greciei din Zona euro (despre care se vorbeşte cu multă vehemenţă în ultimii ani – n.n.), nu va fi sfârşitul unei evoluţii negative, ci începutul unei evoluţii şi mai negative; economia greacă se va prăbuşi în foarte scurt timp, iar europenii vor trebui să-i vină în ajutor cu alte miliarde de euro”.

Unii dintre specialiştii în domeniul finanţelor, printre care şi Prof. Dr. Philipp Bagus[32], aprecia că incapacitate Greciei de a-şi achita datoriile ar afecta într-un mod deosebit activitatea băncilor care deţin obligaţiuni emise de statul grec, inclusiv Banca Centrală Europeană, cât şi instituţiile financiare din principalele state creditoare printre care: Franţa şi Germania.

În acelaşi timp creditorii occidentali (printre care: Comisia Europeană, Banca Centrală Europeană, Fondul Monetar Internaţional) şi chiar unii dintre investitorii particulari nu mai sunt dispuşi să acorde împrumuturi şi să facă investiţii în Grecia fără a avea depline garanţii asupra sumelor acordate sau investite.

De asemeni trebuie reamintită opinia după care o

32 Philipp Bagus – Tragedia monedei Euro, lucrarea citată în bibliografie, pg. 95 și urm.

asemenea eventualitate ar putea determina, „îngheţarea" pieţelor de credit, aşa cum s-a întâmplat în 2008, după prăbuşirea companiei americane Lehman Brothers, când băncile au sistat aproape orice formă de creditare. O asemenea situaţie din partea Greciei ar însemna manifestarea unui real eşec pentru Uniunea Europeană, care a creat şi susţinut moneda euro (în 1999), ca un simbol al unităţii şi stabilităţii financiare a întregii zone Euro.

Acesta este încă un punct de vedere în privinţa eventualei instabilităţi şi al nesiguranţei UE.

Ceea ce se remarcă ca un fapt ieşit din comun este comportamentul multor agitatori care susţin menţinerea şi chiar extinderea relaţiilor Greciei cu Federaţia Rusă, în special prin afirmaţia făcută nu cu mult timp în urmă de către Preşedintele Putin care s-a arătat dornic de a ajuta noul guvern (de stânga – n.n.) al Greciei, printr-un ajutor financiar în ipoteza în care Grecia nu îşi va găsi un suport din partea ţărilor occidentale.

Noul guvern ales în primele sale acţiuni în domeniul politicii externe a Greciei nu s-a manifestat ca protestatar împotriva politicii economice a UE şi a poziţiei Germaniei împotriva ideii de reducere a datoriei externe, ci s-a manifestat cu vehemenţă împotriva politicii UE de sancţionare a Federaţiei Ruse (pentru susţinerea atacurilor rebelilor împotriva Ucrainei – n.n.).

Pe această cale noul guvern face un joc dublu susţinându-l pe Vladimir Putin în politica de dezmembrare a UE şi de izolare a Greciei de restul ţărilor membre ale UE.

Totodată trebuie amintită opinia Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care considera că ieşirea Greciei din Zona Euro ar crea multiple probleme extrem de dificile pentru Grecia şi pentru întreaga UE; ca atare Grecia pentru aşi reface situaţia economică ar trebui după opinia lui Schäuble să accepte îndeplinirea *„unui minim de cerinţe"*.

Ministrul de finanţe al Franţei, Market Watch, s-a

angajat să discute cu administraţia de la Atena şi în special cu Yanis Varoufakis – ministrul de finanţe al Greciei pentru a găsi o soluţie avantajoasă atât pentru Grecia cât şi pentru partenerii din UE, privind modalitatea de returnare a datoriei iniţiale.

„Grecii trebuie să confirme că vor restitui plătitorilor de taxe din Europa datoria pe care o au”.

Într-o declaraţie dată presei privind dialogurile cu reprezentanţii finanţelor din UE, premierul ales Alexis Tsipras afirma:

„... negocierile vor fi „dificile”, dar sunt încrezător în obţinerea unui rezultat pozitiv”.

De fapt prin aceste dialoguri, Tsipras ar dori încheierea unui acord „punte” pe şase luni cu creditorii săi, pentru ca ulterior guvernul să semneze „un nou contract” cu Zona euro.

Ceea ce constituie un punct deosebit de dificil pentru UE în general şi pentru Germania în mod special, este poziţia premierului Tsipras în legătură cu datoria Germaniei faţă de Grecia ca plată a crimelor produse de armata fascistă în Grecia în timpul celui de al Doilea Război Mondial.

Este vorba de circa 74 miliarde dolari (care traduse în suma aferentă pe cap de locuitor al Germaniei este de circa 936 dolari – n.n.) şi prin care Tsipras speră să acopere actualul enorm deficit al balanţei financiare greceşti.

Această cerere a actualului guvern grec a ajuns la un punct de mare tensiune în relaţiile greco-germane şi pe care mass-media grecească îl întreţine cu tot felul de argumente inflamatorii (inclusiv prin caricaturi la adresa Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble, care a apărut în presă din Grecia îmbrăcat în uniforma armatei naziste spunând: „Vrem săpun din grăsimea voastră”).

Nikos Paraskevopulos – Ministrul de Justiţie al Greciei, susţine ideea de confiscare a tuturor proprietăţilor germane (întreprinderi, imobile particulare ş.a.) dacă nu

se acceptă plata datoriilor de război.

Într-unul din discursurile Primului Ministru Tsipras, ţinut în faţa Parlamentului Grec, s-a referit la situaţia existentă în momentul reunificării Germaniei (1990) când condiţiile legale şi politice existente ar fi fost acceptate pentru rezolvarea acestor despăgubiri de război, dar guvernul Germaniei a ales calea „tăcerii, care este o metodă veche de a se amâna şi uita de orice promisiune".

În tot acest conflict financiar se uită faptul că în 1960 Germania a plătit Greciei aproximativ 74 milioane dolari datorate familiilor victimelor crimelor fasciste, dar grecii consideră că o asemenea sumă este cu mult mai mică decât acoperirea suferinţele provocate de aceste crime.

În presa internaţională se afirmă că în 1942 guvernul fascist de la Berlin ar fi forţat Banca Centrală a Greciei să dea un împrumut care astăzi este echivalent cu circa 11.7 miliarde dolari sau poate şi mai mult dacă se ţine seama de dobânzile aferente.

Totodată o instanţă juridică din oraşul grec Distomo, a prezentat o reclamaţie a populaţiei acestui oraş care ar fi solicitat 30 de milioane dolari pentru masacrele fasciste şi care în prezent s-ar traduce printr-o sumă de circa 171.2 miliarde dolari.

Asemenea situaţii la care se adaugă oferta Federaţiei Ruse de a sprijini Grecia în refacerea sa economică, poate readuce din nou în discuţie ideea retragerii Greciei din cadrul UE şi cu întreaga trenă de efecte negative care ar pune un mare semn de întrebare asupra coeziunii UE.

Administraţia de la Casa Albă a cerut Germaniei să găsească o „soluţie de acomodare" privins situaţia economică a Greciei; Germania însă se menţine pe o poziţie fermă la adresa Greciei şi a atras atenţia că încă salariile minime sunt mult prea mari în special pentru salariaţii care lucrează pentru guvern

Referindu-se la poziţia guvernului grec de a discuta cu Federaţia Rusă asupra unui suport financiar, Ministrului de finanţe al Germaniei, Wolfgang Schäuble afirma:

„Dacă Dvs. căutaţi undeva la Beijing sau Moscova,

sau în altă parte care este dispusă să vă acorde un împrumut, este foarte bine, luaţi-l".

Ceea ce în urmă cu câţiva ani provoca riscul unei alarme privind plecarea Greciei din UE, în prezent, nu mai este o problemă pentru UE iar cele mai multe bănci europene sunt pregătite pentru o asemenea ieşire din UE.

Băncile europene au avertizat administraţia de la Atena despre deosebita dificultate în care se va găsi Grecia după plecarea din UE.

Michel Sapin, ministrul de finanţe al Franţei afirma:

„*Zona Euro şi-a construit un instrument care să-i asigure o stabilitate în asemenea condiţii, dar pentru Grecia va fi o adevărată catastrofă*".

Întrebarea principală care şi-o poate pune oricare analist politic este dacă UE este dispusă în momentul de faţă să piardă unul din membri ei în favoarea Federaţiei Ruse care de abia aşteaptă să producă o destabilizare a Uniunii Europene şi să blocheze alte solicitări de intrare în cadrul UE şi în NATO.

Cred că UE nu trebuie să neglijeze rezultatele sondajului de opinie creat de către Pew Research Center din care rezulta (în 2013-n.n.) că 63% dintre cei intervievaţi din diferitele segmente ale populaţiei Greciei şi-au exprimat opinia fiind favorabili apropierii Greciei de Federaţia Rusă. Nu trebuie uitat că din punct de vedere istoric Grecia a fost apropiată de Rusia nu numai ca religie (ortodoxă – n.n.), dar şi ca interese politice şi în special economice, Rusia fiind interesată în circulaţia maritimă în apele Mării Mediterane. De asemeni trebuie amintit că războiul de independenţă al Greciei a fost iniţiat în 1821 de către grupul secret „Eteria", creat în Odesa.

Interesantă a fost opinia unui cetăţean obişnuit din Salonic care spunea:

„*Germania vrea să ne împovăreze*.

Răspunsul nostru ar trebui să fie:

Înapoi către Moscova, chiar dacă aceasta ar însemna să ne scoată din UE".

Nici intenţia Rusiei de a acorda sprijin financiar, nu

este o noutate şi nici nu se acordă din pură prietenie. În 2013 Administraţia Putin a oferit Ciprului un sprijin financiar destinat unor mari investiţii cu nişte condiţiuni deosebit de favorabile de rambursare (când Ciprul manifesta semnele unei căderi economice – n.n.) în valoare de 2.5 miliarde euro, cerând în schimb dreptul ca navele militare ruseşti să aibă acces la porturile cipriote.

O situaţie similară din punctul de vedere mai mult politic decât economic se referă şi la relaţiile altor ţări membre ale UE cu Federaţia Rusă cum este cazul Ungariei şi chiar al Bulgariei; ambele ţări fiind direct interesate în obţinerea necesarului de energie din Rusia, şi ca atare au tendinţa de a sprijini politica administraţiei de la Moscova.

În momentul în care UE şi Statele Unite au căutat să izoleze Federaţia Rusă şi pe Vladimir Putin de o mare parte a Europei, şi să-i sancţioneze acţiunile de invadare a Ucrainei, Puţin şi-a găsit suport din partea Ungariei şi Bulgariei.

După unele informaţii ale mas-mediei internaţionale chiar vizita preşedintelui Putin la Budapesta[33] nu a fost deloc întâmplătoare, urmărind recâştigarea alianţei Ungariei în procesul de dezmembrare (?) al UE.

S-ar putea totodată ca în cadrul întâlnirii de la Budapesta, Puţin printre altele să-i fi promis lui Victor Orban şi eventualul suport în obţinerea porţiunii din teritoriul României care are ca preponderenţă populaţie vorbitoare de limbă maghiară.

În aceste condiţii se poate înţelege şi mai bine rolul pe care l-a avut întâlnirea dintre Orban şi Putin, împotriva căreia la 16 februarie 2015 s-a desfăşurat la Budapesta o mare demonstraţie populară care prin vocile demonstranţilor şi prin placarde pe care le purtau i se cerea lui Putin să nu vină în Ungaria.

1.3. Situaţia unor ţări membre ale UE
foste „sateliţi" ai sistemului socialist sovietic

Europa după al Doilea Război Mondial nu a fost divizată numai în două categorii: partea occidentală şi cea

33 la mijlocul lunii februarie 2015

din spatele cortinei de fier.

Analiza mai detaliată a situaţiei din zona creată în mod artificial prin forţa armelor a statelor „satelit" ale Moscovei confirmă situaţia după care în această zonă din sistemul socialist au exista diferenţe destul de mari între ţările care făceau parte din această zonă a lagărului socialist.

Modul în care au fost tratate de către „Mama Rusia" a diverselor ţări a fost diferit în raport cu poziţia lor geografică, al intereselor pe care Uniunea Sovietică le avea în aceste ţări în comparaţie cu lumea occidentală precum şi în funcţie de resursele şi bogăţiile pe care le posedau fiecare dintre ţările în cauză.

Dintre ţările care s-au departajat cât de cât de restul ţărilor socialiste, Ungaria, Polonia şi Cehoslovacia au avut un tratament cu totul special.

În Ungaria conducătorii aleşi/numiţi de către Moscova aveau un tratament mai aparte. Ei au fost consideraţi ca fiind cei mai apropiaţi şi devotaţi administraţiei sovietice şi despre care în alte ţări socialiste se vorbea ca despre „*gulaşul comunist*", întrucât ungurii îşi puteau permite să aibă la masă şi carne în timp ce în alte ţări din lagărul socialist nu exista această posibilitate. De asemeni ungurilor li se permitea cu mai mare uşurinţă să călătorească în occident decât în celelalte ţări socialiste, şi chiar pe aici se infiltrau în occident mare parte dintre spionii sovietici.

Noua/vechea dorinţă a conducătorilor actuali ai Ungariei (în special a Primului Ministru Victor Orban – n.n.) de refacere a „imperiului" Mariei Tereza, îi determină pe actualii conducători ai Ungariei să nu piardă nicio ocazie de a-i provoca cu orice ocazie pe austrieci şi de a le propune unirea cu „vechiul „imperiu creând din nou Austro-ungar; în acelaşi timp creează tot felul de provocări, oferind paşapoarte populaţiei maghiare ce locuieşte în România şi în Slovacia pentru a reveni în Ungaria. Totodată solicită României ca teritoriul

Transilvaniei să le fie restituit[34].

După Germania democrată, Ungaria era considerată ca ţara în care nivelul de trai era mult mai ridicat decât în celelalte ţări socialiste.

Cei care au avut prilejul să viziteze Budapesta în timpul sistemului socialist îşi pot aminti de *Váci utca* zona în care magazinele care vindeau bijuterii de aur, haine de blană şi alte produse scumpe, rivalizau cu magazinele occidentale.

Efectul acestei diferenţieri se manifestă şi în prezent.

Cei pasionaţi de excursii internaţionale ştiu că marea majoritate a excursiilor organizate pe Dunăre din diverse ţări occidentale se opresc la Budapesta.

O altă ţară fostă satelit a Uniunii Sovietice este Polonia.

Evoluţia ei este deosebit de interesantă.

În prezent Polonia se dovedeşte a fi mult mai puternică din punct de vedere economic decât Federaţia Rusă.

În Polonia pe baza datelor oficiale referitoare la decade, venitul mediu ajunsese la $14.000.

Polonia, cu o populaţie de circa 38 milioane locuitori, este una dintre ţările europene care nu au fost afectate în mod simţitor de criza economică din 2008, iar de peste 5 ani este considerată de către economiştii analişti ca una dintre ţările cu o economie ascendentă, în care sunt create locuri de muncă ceea ce a făcut ca mulţi dintre emigranţii polonezi plecaţi în diferite ţări şi în special în Marea Britanie, să se reîntoarcă acasă.

Într-o situaţie similară este şi Republica Cehă. Economia cehă[35] în ultimele decade a cunoscut o creştere

---

34 Pentru detalii privind istoria teritoriului Transilvaniei, sugerez consultarea informațiilor din Internet

35 După o perioadă de dezvoltare economică care îi asigurase un status special în anii

1920, a intrat după al Doilea Război Mondial într-o perioadă economică dificilă și i-au trebuit câteva decade că să se refacă din punctul de vedere

substanţială ceea ce i-a adus o creştere a venitului mediu de circa $20.000, permiţându-i oricărui cetăţean ceh să-şi asigure mai multe produse de uz curent şi de folosinţă îndelungată, decât în alte ţări (cum ar fi de exemplu în Bulgaria sau în România – n.n.).

Polonia şi Republica Cehă au un statut mai bun din punctul de vedere al datoriei publice. O situaţie diferită o prezintă România care a suferit şi continuă să se lupte cu datoria publică, cu efortul de a se restabilii după criza din 2008, cu un procent ridicat al şomajului şi cu nemulţumirea generală determinată de fenomenul inflaţiei care nu asigură un nivel al veniturilor care să-l combată şi cu situaţia dificilă din punct de vedere financiar al pensionarilor[36].

După opinia unor autori, printre care şi a economistului Ruchir Sharma[37], după căderea comunismului în Rusia şi în fostele ţări socialiste, unii dintre conducătorii acestor ţări au trecut rapid la stabilirea şi implementarea unor reforme legate de evoluţia ţărilor lor în contextul cerinţelor UE, a adaptării monedei comune Zonei euro şi asigurarea accesului la noua piaţă europeană şi la fondurile pe care UE le oferea noilor veniţi în cadrul comunităţii.

Din păcate multe dintre ţările devenite membre ale UE după stabilirea anumitor reguli privind bugetele naţionale, au încălcat aceste reguli şi au ajuns în situaţia de a avea deficite bugetare semnificative.

Este suficient să enumerăm numai câteva dintre aceste ţări pentru a ne da seama de aria geografică întinsa care a influenţat situaţia generală economică a UE.

Ţări printre care: Franţa, Grecia, Portugalia, ţările Baltice, Ungaria, România şi Bulgaria au avut şi continuă

---

economic.

36 Vezi Anexa 12 privind Sistemul de pensii în România (Studiu elaborat pentru Comisia Națională de Prognoză, 28 mai, 2012

37 Ruchir Sharma – Breakout Nations, Lucrarea citată în bibliografie, pg.99 și urm.

să aibă mari deficituri bugetare şi se zbat în această situaţie de ani de zile afectând în mod direct standardul de viaţă al populaţiilor din aceste ţări. Multe dintre aceste ţări, cum ar fi de exemplu ţările Baltice şi cele din zona Balcanilor au cunoscut creşterea şomajului ce a depăşit 15%. În Lituania, şomajul ajunsese la 18% iar în Letonia atinsese 20%.

România a cărei creştere economică atinsese în anul 2007 6%, a cunoscut o puternică degringoladă în 2009 ce depăşea 7% ajungând la situaţia solicitării unor cauţiuni din partea FMI.

Republica Cehă a înregistrat un deficit de numai 4%, ceea ce i-a permis o mai uşoară şi mai rapidă recuperare din criza economică. De altfel acesta a fost şi continuă să fie motivul pentru care o mulţime de investitori străini, în special din ţările occidentale, şi-au dat seama de avantajele unor investiţii substanţiale în această ţară.

În prezent şi în perspectiva următoarelor decade atât Polonia cât şi Republica Cehă beneficiază de avantajele oferite de UE referitoare la mişcarea liberă a populaţiei şi a diferitelor bunuri de consum. Polonia şi Cehia au un procent ridicat al exporturilor către diversele ţări din UE şi îşi asigură fondurile necesare pentru repararea şi dezvoltarea infrastructurii precum şi pentru cumpărarea de utilaje industriale pentru firmele de stat şi particulare.

Ambele ţări au avut cu mai multe decade în urmă o industrie puternic dezvoltată şi pe experienţa industrială a acestor ţări se bazează în prezent unele contracte de cooperare cu diverse firme străine.

De exemplu, Compania DHL de logistică şi-a construit unul din centrele sale operaţionale în domeniul Tehnologiei Informaţionale, la Praga, Firma americană Gillette a construit în Polonia, o sucursală a întreprinderii sale (în valoare de circa 150 milioane dolari) şi cu peste 1500 de salariaţi, iar lista poate continua cu încă foarte multe exemple.

După datele statistice oficiale prezentate de către ministerele de resort din cele două ţări în perioada 2007 –

2010 Uniunea Europeană a adus, prin intermediul comerţului exterior, în Polonia circa 10% din PNB al diverselor ţări europene (care translat în termenii unui venit pe cap de locuitor reprezintă un plus de circa $1200/per persoană – n.n.).

Statisticile internaţionale referitoare la situaţia PNB per capita, în 2011/2012, în unele dintre ţările Europei se prezintă după cum urmează:

Tabelul Nr. 5
PNB/capita: (2011/2012)
(în dolari SUA)

Ţara	Per Capita
Slovenia	26.000
Rep. Cehă	21.000
Estonia	17.000
Ungaria	15.000
Croaţia	14.500
Polonia	14.000
Turcia	13.000
Lituania	13.000
Latvia	12.000
România	8.000
Bulgaria	7.000
Serbia	6.000

Sursa: Sharma, Ruchir, Breakout Nations pg. 260, 262 (lucrare citată în bibliografie)

Situaţia actuală a multora dintre ţările UE dovedeşte că aceste ţări doresc să rămână membre ale UE şi să fie protejate de colaborarea cu celelalte ţări şi cu scutul NATO dar nu au certitudinea că ar dori să beneficieze în continuare de avantajele „zonei Euro”, pe care mulţi o consideră ca un „eşec” economic.

În Polonia, pe baza unui sondaj de opinie s-a ajuns la concluzia că peste 60% din populaţie este împotriva adoptării monedei euro.

Pentru a se menţine o coaliţie conservativă între toţi membrii alianţei UE, Doamna Cancelar Angela Merkel a îndemnat Polonia şi Republica Cehă să se menţină în zona Euro, dar răspunsul Poloniei şi Republicii Cehe nu este încă sută la sută un răspuns pozitiv, fiindu-le frică că *zlotul* polonez şi *coroana* cehă ar avea toate şansele să cunoască o scădere certă.

România, a primit şi ea o sumă la fel de importantă din partea UE, dar datorită incompetenţei şi a unui grad ridicat al corupţie, foarte puţini din banii primiţi au fost folosiţi pentru nevoile economice ale ţării.

În ipoteza în care noua administraţie de la Bucureşti se va preocupa într-un mod deosebit de serios de refacere industriei manufacturiere şi va ajunge ca industria (grea şi cea uşoară – n.n.) să fie competitivă pe plan mondial prin calitatea, diversitatea produselor şi preţurile de livrare, cu care se vor putea vinde produsele româneşti la partenerii europeni şi din alte ţări, România îşi va recăpăta prestigiul şi se va putea manifesta ca un partener egal cu celelalte ţări dezvoltate din punct de vedere economic. România are deosebite calităţi şi în primul rând un popor care a avut o îndelungată experienţă în activitatea de producţie, are oameni cu mult simţ practic şi cărora dacă li se vor crea condiţiile de muncă şi aprecierea activităţii ce o desfăşoară va putea să aducă ţara la nivelul unui adevărat model de dezvoltare în condiţiile actualului secol; treptat şomajul se va reduce şi în paralel nivelul de trai al populaţiei va

ajunge la nivelul scontat comparativ cu al altor ţări dezvoltate. La toate acestea se va adăuga un interes crescând al unor investitori străini şi naţionali dispuşi să investească în dezvoltarea diverselor ramuri de activitate şi care să se reflecte într-o creştere substanţială a diverselor ramuri economice.

Ceea ce trebuie reţinut de către conducătorii diverselor nivele de decizie, de la nivelul naţional şi până la cel al forurilor locale, este ca aceste contracte de investiţii să fie astfel încheiate încât Statul Român să deţină 51% din valoarea contractelor şi să se acceptate întreprinzătorilor străini sau a celor naţionali numai 49% din aceste investiţii. *Numai în acest fel se va putea păstra proprietatea asupra resurselor şi a bunurilor produse în ţară.*

Existenţa în România a unui program (Programul Operaţional de Competitivitate (POC), privind extinderea unor colaborări cu parteneri externi, este un pas important în procesul dezvoltării economice.

Acest program este bazat pe prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1303/2013 privind dispoziţiile comune şi ale Regulamentului (CE) nr. 1301/2013 privind Fondul european de dezvoltare regională şi dispoziţiile specifice aplicabile obiectivului referitor la investiţiile pentru creştere economică şi a locuri de muncă.

(Pentru cei interesaţi sugerez consultarea întregului program existent în situl:

http://www.fonduri-ue.ro/res/filepicker users/cd25 a597 fd-62/2014 – 2020/po/VO. POC.2014 – 2020.pdf)

Aşa după cum se menţionează şi în programul POC, în prezent, România deţine o poziţie inferioară în ceea ce priveşte competitivitatea raportată la nivelul mediu al UE, iar pentru o treime din domeniile menţionate (în Tabloul de bord stabilit de DG ENTR), există un decalaj considerabil, datorat productivităţii scăzute, nivelului limitat de cercetare în întreprinderi, precum şi numărului redus de întreprinderi cu o rată mare de creştere.

Folosindu-se un sistem stimulativ de apreciere a

personalului şi a întreprinderilor specifice ce vor fi implicate în acest program larg de dezvoltare, România îşi va putea depăşi momentul dificil actual al rămânerii în urma altor ţări din fostul sistem politico-economic socialist şi al multor ţări de pe plan mondial.

Trebuie reţinută ideea după care factorii cheie ai dezvoltării viitoare sunt: păstrarea integrităţii teritoriale şi în aceeaşi măsură a tuturor bunurilor solului şi ale subsolului ţării.

Administraţia politică de la Bucureşti trebuie să ducă o politică de păstrare cu orice risc a resurselor materiale de care dispune ţara[38] şi totodată crearea unor generaţii bine pregătite din punct de vedere educaţional ca rezerva de mâine a actualei forţe de muncă care îmbătrâneşte şi creşte numeric cu fiecare an.

De asemeni trebuie reţinut că prin deschiderea unor noi locuri de muncă se va salva viaţa celor peste 4 milioane de români care au plecat din ţară în căutarea unor locuri de muncă în ţări străine şi ne putându-se adapta la condiţiile existente în alte ţări, trăiesc la limitele cele de mai de jos ale sărăciei. Marea majoritate a acestor oameni plecaţi în aventură în căutarea unor locuri de muncă.

Aceşti tineri sunt o rezervă de aur a ţării şi pentru ei trebuie făcut tot ceea ce se poate pentru ca să se întoarcă în ţară şi să-şi găsească condiţii corespunzătoare de muncă şi viaţă.

1.4. SUA – o realitate mai puţin cunoscută.

Deosebiri între viaţa populaţiei europene şi a celei americane

Asistăm în ultima jumătate de secol sau poate şi mai mult la un fenomen pe cât de real pe atât de trist. Fenomenul se referă la diversele diferenţe între modul de a-l aprecia şi de a se manifesta fenomenul „americanismului” în Europa.

A fost un timp, destul de îndelungat, când marea majoritate a ţărilor europene şi în special cele din spatele cortinei de fier, încercau pe diferite căi să se apropie de

38 Vezi Anexa 5

„filosofia” americană a existenţei şi a gândirii, fără să cunoască realitatea acesteia.

Necunoscând exact modul de viaţă american, mulţi îşi imaginau sau visau la muzica de jazz, la Rock & Roll, la filmele cu cowboy, la chewing gum, la imaginile „roze” din viaţa cotidiană a familiei americane prezentată în unele filme, fără să ştie care era de fapt realitatea.

Oricine a călătorit sau a trăit în Statele Unite mai mult timp poate confirma că în ultimele decade s-a produs o enormă schimbare în viaţa poporului american.

Realitatea de zi cu zi era şi este cu totul alta decât şi-au imaginat-o şi continuă să şi-o imagineze majoritatea populaţiei care nu posedă informaţii de niciun fel sau au unele informaţii vagi.

Numai cei ce nu vor să folosească mijloacele moderne ale sistemelor informaţionale nu vor şti care este adevărata faţă a noii Americi.

Numai câteva exemple pot confirma diferenţele existente între viaţa în Statele Unite şi cea din oricare ţară europeană.

Aşa după cum apreciază mulţi autori, Statele Unite ca şi alte ţări dezvoltate din punct de vedere industrial necesită o serie de reforme şi restructurări deosebit de importante.

Din poziţia de lider mondial, statisticile internaţionale plasează în prezent Statele Unite pe locul al treilea după Elveţia şi Singapore, ţări cu dimensiuni geografice şi demografice mult mai mici.

De asemeni SUA este plasată pe locul al 12-lea din punctul de vedere al evoluţiei infrastructurii[39] şi pe locul 24 din punctul de vedere al calităţii ofertei de electricitate şi pe un loc mult mai îndepărtat (locul 101 – n.n.) în abonamentele pentru telefoanele mobile.

---

39 Cele 607,380 de poduri au o vechime mai mare de 40 de ani și multe de ele sunt în pericol de dărămare.

De asemeni peste 42% dintre principalele șosele urbane sunt extra congestionate, care se reflectă în peste 101 miliarde investite în timpul necesar parcurgerii lor și în consumul anual de benzină.

În prezent în America se remarcă o scădere drastică a profesionalismului, a moralităţii şi a grijii faţă de om. În paralel se poate remarca o creştere a numărului de fraude, a criminalităţii, a discrepanţei între cei bogaţi şi cei săraci, a numărului celor care suferă de foame şi a celor fără un acoperiş şi care dorm pe străzi şi în parcuri, a crescut masiv numărul consumatorilor de droguri, a violurilor şi al actelor antisociale, în paralel cu o creştere a ignoranţei, a lipsei de interes faţă de tot ce înseamnă viaţa socială şi politică a ţării.

America cunoaşte în ultimele decade o creştere enormă a alienării, a violenţei în general şi în cadrul familiei în mod special. A crescut procentul divorţurilor şi a numărului de copii cu copii.

Copiii proveniţi din familiile sărace nu au o alimentare adecvată, nu au o îngrijire medicală corespunzătoare şi sunt lipsiţi de posibilitatea educaţiei.

Aşa cum este descris în New York Times de către reporterul Eduardo Porter, Statele Unite sunt singura ţară comparativ cu alte ţări bogate în privinţa cheltuielilor destinate educaţiei copiilor săraci faţă de cei din familiile înstărite[40].

În timp ce în Europa – după datele oficiale prezentate de către diverse instituţii medicale şi statistice, rezultă existenţa unui număr de 322 de doctori la 100.000 de persoane, în Statele Unite numărul de 279 doctori la 100.000 de persoane este considerat în prezent ca fiind mare dar acest număr este în continuă scădere. Un număr din ce în ce mai mare de doctori preferă să renunţe la activitatea medicală practică şi aleg să lucreze în cercetare, sau în alte domenii; de asemeni un număr din ce în ce mai mic de tineri se îndreaptă spre universităţile cu profil medical şi ca atare nu va mai trece mult timp când în Statele Unite se va manifesta o puternică „criză” a numărului de doctori.

---

40 În prezent guvernul american cheltuiește circa $26,000 per copil în zonele unde locuiesc oameni înstăriți față de mai puțin de $13,000 pentru copiii din zonele sărace.

La nivelul anului 2025 mass-media de specialitate apreciază că va exista un minus de circa 90.000 de doctori, incluzând doctorii specializaţi în tratarea populaţiei în vârstă ce este în continuă creştere şi care trăieşte cu diverse boli cronice.

Statisticile Băncii Mondiale la începutul anului 2015 confirmau următoarea situaţie:

Tabel Nr. 6

Vârstă medie a populaţiei în SUA şi Europa

ŢARA	2000 – 2004	2005 – 2009	2010 – 2014
SUA	79	79	79
Albania	77	77	77
Austria	82	82	82
Belgia	80	81	81
Bosnia/ Herţegovina	76	76	76
Bulgaria	74	74	74
Cehia	77	78	78
Danemarca	79	80	80
Elveţia	82	83	83
Franţa	82	83	83
Germania	80	81	81
Grecia	80	81	81
Italia	82	83	83
Kosovo	70	70	70
Letonia	73	74	74
Marea Britanie	68	69	69
Moldova	68	69	69
Portugalia	79	80	80
România	73	75	75
Serbia	74	75	75
Slovacia	75	76	76
Slovenia	79	80	80

Spania	82	82	82
Turcia	74	75	75
Ucraina	70	71	71
Ungaria	74	75	75

Sursa: Raportul World Bank, 2015, pg.26 şi urm.

Unele date statistice care trebuie analizate cu multă responsabilitate, confirmă că dezvoltarea asistenţei medicale, a sistemului de nutriţie şi a celui sanitar au permis extinderea vârstei populaţiei care a ajuns în SUA, începând cu anul 2000 la 79 de ani, de la 47 ani cât a fost în 1900, la 62 de ani în 1935 şi la prognoza de extindere până la 84.5 ani în 2050. Studiile efectuate de către specialiştii demografi au confirmat că în prima parte a secolului 20, ceea ce a influenţat extinderea vieţii oamenilor a fost determinată de creşterea procentului noilor născuţi vii iar în cea de a doua parte a secolului trecut s-a datorat succeselor obţinute de către sistemul medical.

Pe sexe, în Europa, în medie longevitatea vârstei femeilor este 81.4 ani şi a bărbaţilor 75.1, în Statele Unite, vârsta medie pentru femei ajunge las 79.9 ani şi pentru bărbaţi este 74.2 ani.

Concluzia după care vârsta medie a populaţiei europene este mai mare decât a populaţiei americane îşi găseşte explicaţia în efortul şi stresul la care este supusă majoritatea populaţiei americane (în special cea activă), despre care vom vorbi mai departe, concomitent cu un alt factor esenţial: lipsa asistenţei medicale pentru un număr mare al populaţiei.

Din diverse surse informaţionale rezultă că Statele

Unite şi Africa de Sud sunt singurele ţări dezvoltate din lume care nu asigură asistenţa medicală pentru toţi cetăţenii lor. În Statele Unite, în prezent, peste 42 milioane de oameni (circa 13%), nu au acoperire medicală asigurată şi nu îşi pot permite să plătească din propriile venituri asistenţa medicală preventivă sau tratamentele medicale.

Ca un paradox al acestei situaţii este faptul că în Statele Unite se cheltuiesc mai mulţi bani per capita pentru asistenţa medicală, decât în alte ţări din lume[41] (după informaţiile prezentate de către OECD suma cheltuită per capita în SUA era de $4.900[42] în 2001). Cea mai mare parte a acestei sume este însă aferentă marilor cheltuieli administrative şi profitului pe care îl impune sistemul de asigurare a sănătăţii. În aceste condiţii, partea cea mai mare a populaţiei care nu are asigurări medicale, nu poate fi consultată de doctori şi ca atare ei amână starea în care se găsesc sau tratarea unei boli, până ajunge atât de gravă şi de nesuportat şi abia atunci se prezintă la doctor.

O statistică oficială creată de către World Bank privind cheltuielile pentru sănătate în diverse ţări confirmă următoarea situaţie:

Tabelul Nr. 7

Suma de bani pe care trebuie s-o plătească orice persoană din buzunar după acoperirea cheltuielilor de către asigurările medicale

(Date pentru 2011)

Ţara	*
SUA	20.9
Franţa	32.1

41 ca atare sumele cheltuite din buzunar de fiecare persoană sunt mai mici
decât în alte țări europene

42 Rhoades, Jeffrey A. – Stastistical Brief # 19: The Uninsured in America – 2002.

Medical Expenditure Panel Survey. Agency for Healthcare and Research Quality,
July 2003

Germania	51.4
Marea Britanie	53.1
Elveţia	72.3
Finlanda	76.O
Italia	87.6
Suedia	88.8
Republica Cehă	91.5

Sursa: World Bank, World Development Indicators

Sumele cheltuite de fiecare persoană (din buzunar) includ plata asistenţei medicale de specialitate şi medicamentele prescrise după ce se deduc cheltuielile plătite de asigurări.

Un alt aspect al scăderii numărului de doctori este şi costul enorm pe care trebuie să-l suporte fiecare familie care are un copil înscris la cursurile universitare medicale.

După calculele stabilite de universităţi, aceste costuri se ridică la circa 145.000 dolari anual[43] şi dacă se înmulţeşte cu numărul de ani necesari pentru obţinerea diplomei de doctor se ajunge la sume exorbitante, pe care nu toate familiile le pot suporta, iar dacă studentul ia un împrumut care să-i acopere aceste cheltuieli, rămâne cu o datorie pe care trebuie s-o plătească foarte mulţi ani după ce termină universitatea.

Acesta este unul din motivele pentru care se acceptă în prezent angajarea cu prioritate a doctorilor indieni şi chinezi, care au fost educaţi în ţările lor de origine.

A fost o perioadă în urmă cu peste jumătate de secol când siguranţa oamenilor în diversele oraşe americane, era un fapt real. O asemenea situaţie era specifică unei societăţi liniştite. Desigur că existau în cele 50 de state şi excepţii, dar în general Statele Uite erau recunoscute pe plan mondial ca fiind una dintre ţările care ofereau o mare securitate a oamenilor.

---

43 Date prezentate de către Asociația Americană a Colegilor Medicale, 2014

Astăzi America este considerată de către unii analişti ca fiind una dintre ţările cele mai dezvoltate din punctul de vedere economic dar în care se manifestă un grad ridicat de insecuritate pentru omul obişnuit care poate devenii în orice moment victima unor atacuri din partea unor ganguri care (din distracţie sau dornici de a obţine bani cât de puţini, dacă nu pot da lovituri de proporţii mai mari), atacă pe oricine neapărat pentru al jefui şi cu banii obţinuţi să-şi procure droguri.

Folosindu-se de diverse pretexte (cum ar fi cele de revoltă împotriva unor sancţiuni rasiale – n.n.), asemenea ganguri dau foc la magazine, sparg vitrinele şi fură tot ce se poate din aceste magazine, distrug automobile şi le dau foc.

Uşurinţa de a-şi procure arme de foc, a deschis o poartă largă crimei. Zilnic mijloacele mass-mediei prezintă diverse crime care au loc în şcoli, în spitale, în sălile de spectacole ca să nu mai vorbim de împuşcăturile zilnice ce au loc pe străzi la diverse ore de zi sau noapte.

Uneori poliţia îi prinde pe unii dintre hoţi, sau pe unii dintre membrii diferitelor ganguri, dar marea majoritate rămân nedescoperiţi şi sunt, gata să acţioneze din nou şi din nou.

Referindu-se la situaţia din Uniunea Europeană şi din Statele Unite, diversele mijloace ale mass-mediei internaţionale confirmă că numărul de omucideri în UE de exemplu în anii 1997 – 1999, era de 1.7 la 100.000 de persoane, în timp ce în SUA rata acestor omucideri era de aproape 4 ori mai mare, ajungând la 6.26 la 100.000 persoane[44]. Mai mult decât atâta, Centrul pentru Controlul Bolilor din SUA confirmau că acţiunea de omucideri, sinucideri şi moartea în urma folosirii armelor de foc în rândul copiilor au ajuns în SUA să depăşească numărul unor asemenea acte ce aveau loc în 25 de ţări dezvoltate economic de pe plan mondial, incluzând 14 ţări din cadrul

---

44 Garff, James- Ganning for It, Time Europe, Vol.159, Nr.19, May 13, 2002, pg 37

UE.[45]

Sunt foarte multe aspecte ce marchează diferenţa între aceste două continente sau mai bine zis între lumea „veche" şi cea" nouă".

Ne vom referii numai la unele dintre aceste aspecte, luându-le numai ca simple exemplificări.

Sunt multe state, în special cele din Sudul Statelor Unite, în care credinţa în Dumnezeu ajunge la peste 80% din populaţie, spre deosebire de Europa unde din ce în ce mai mulţi oameni şi în special tineretul se distanţează de credinţă, fără însă să se considere ca fiind atei ci pur şi simplu nu mai cred în Dumnezeu[46].

Din punctul de vedere al concepţiei patriotice, spre deosebire de unele popoare europene (cum ar fi de exemplu în Marea Britanie, Franţa, Italia Olanda sau Danemarca), în care tinerii sunt mândri de naţionalităţile lor la fel cum sunt şi americanii (care în majoritatea lor îşi iubesc ţara şi sunt oricând gata s-o apere cu orice risc), în multe dintre ţările europene, în special cele din Estul şi Centrul Europei, care au trăit zeci de ani sub dictatura comunistă, populaţia în general şi tineretul în special nu se poate spune că îşi urăsc ţara dar sunt foarte rezervaţi atunci când se vorbeşte despre idealul patriotic. O asemenea atitudine este o urmare a supraîndoctrinării cu tot felul de lozinci comuniste, cu cântece patriotice şi cu o propagandă greşit aplicată, care a fost suportată şi de care mulţi făceau uz pentru a-şi asigura un anumit statut social, politic şi economic.

---

45 Rates of Homicide, Sucide, and Firearm-related Death Among Children –

26 Industrialized Countries, Morbidity and Mortality Weekly Report, Vol.46, Nr. 5,
February 7, 1997, pg.102

46 În Olanda, Norvegia, Suedia pe baza unui larg sondaj de opinie , s-a ajuns la concluzia după care majoritatea susţin că Dumnezeu nu contează pentru ei (Sursa: Rifkin Jeremy,The European Dream, Lucrarea citată în
bibliografie, pg.21)

Nu pot fi contestate unele dintre marile realizări ale culturii şi artei adevărate ruseşti, dar de aici şi până la doparea propagandistică cu tot felul de chiciuri, au făcut ca marii majorităţi a populaţiilor din fostele ţări satelit ale Moscovei să le repugnă asemenea formule propagandistice prin cărţi şi filme printre care: „Steaguri pe turnuri”, „Profesoara din Şatrăi”, „Zoia” şi tot felul de falsuri referitoare la autorii marilor invenţii din lume printre care: descoperirea becului electric, al radioului şi încă multe altele.

Marea majoritate a lumii le înghiţeau dar nimeni nu era convins de efectele pretins pozitive ale acestei propagande.

Un alt aspect este acela al activităţii, în majoritatea ţărilor europene există un program de muncă ce ajunge la 39 de ore săptămânal sau chiar mai mic (în Franţa de exemplu este de circa 35 de ore/săptămână – n.n.).

În timp ce în ţările europene muncitorii lucrează circa 1, 562 ore pe an, în Statele Unite muncitorii lucrează 1.877 ore anual şi uneori chiar mai mult.

De aici rezultă că muncitorii americani lucrează 10 săptămâni mai mult decât muncitorii din Germania şi 4.5 săptămâni mai mult decât muncitorii englezi[47]

Vacanţele salariaţilor din Europa occidentală sunt de 6 săptămâni, în timp ce în SUA aceste vacanţe ajung la un standard de 10 zile.

Concluzia care se poate desprinde este exprimată printr-un paradox al actualei perioade:

„În timp ce muncitorii americani, trăiesc ca să muncească, europenii muncesc ca să trăiască”.

Este adevărat, Statele Unite au fost considerate drept „o lume a tuturor oportunităţilor”, dar cu ce preţ?

Poate americanii în schimbul activităţii lor

---

47 Chiar și în Japonia, care este cunoscută în întreaga lume ca o țară în care

activitatea se întinde săptămânal pe multe ore, ajunge la maximum 1,840
ore anual, cu numai 37 de ore mai puțin decât muncitorii americani.

desfăşurate în multe ore de muncă zilnică, obţin o remunerare mai mare decât a europenilor, dar din nou apare întrebarea: oare merită?

La ce foloseşte să ai mai mulţi bani, dacă nu ai timp să te bucuri de timpul liber pe care îl ai sau să-l poţi petrece cu familia?

Pe parcursul anilor am întâlnit diverse persoane care plecau în vacanţe şi îşi luau cu ei computerul pentru a ţine permanent legătura (prin e-mail sau prin sistemul Skype – n.n.) cu cei din birou, pentru a şti ce se întâmplă, să dea indicaţii şi să afle rezultatele efectuate de către subalterni.

Poate fi considerată o asemenea situaţie, ca ceva normal pentru o vacanţă şi aceea de numai 10 zile?

Acest timp îndelungat în procesul activităţii cotidiene are unele efecte negative în privinţa sănătăţii provocând în multe cazuri tot felul de boli legate de oboseală şi de stresul zilnic (boli de inimă, atacuri cerebrale, cancer ş.a.)[48]

de asemeni poate avea loc un fenomen care ia proporţii în privinţa lipsei de control a copiilor, care ajung să facă tot felul de acte antisociale sau se pot ivi evenimente ce au loc asupra vieţii de familie şi care de foarte multe ori duce la desfacerea căsătoriilor şi la creşterea copiilor numai de către un singur părinte.

Nu numai divorţurile sunt cauza creşterii copiilor de către un singur părinte ci creşterea numărului celor ce comit tot felul de acte antisociale şi sunt arestaţi şi condamnaţi la ani mulţi de puşcărie.

America este o naţiune care reprezintă 5% din populaţia lumii şi dintre aceştia 25% sunt puşcăriaşi. Numai între 1994 şi 2013 numărul infractorilor în probleme de droguri s-a dublat.

Tabel Nr. 8

Numărul puşcăriaşilor în funcţie de vârstă în SUA — Date pentru Decembrie 2014

Vârs	Nr.	%

48 Vezi Anexa Nr.15 privind Atacuri cerebrală (Stroke- engleză)- text în

ta puşcăriaşilor	puşcăriaşilor	din total
18 – 21	2.594	1, 2
22 – 25	12, 289	5, 8
26 – 30	28, 021	13, 3
31 – 35	39, 292	18, 7
36 – 40	38, 156	18, 1
41 – 45	31, 583	15, O
46 – 50	22, 560	10, 7
51 – 55	16, 132	7, 7
56 – 60	9, 794	4, 7
61 – 65	5, 558	2, 6
Peste 65	4, 558	2, 2

Tabel Nr. 9
Structura etnică a puşcăriaşilor în SUA — Date pentru Decembrie 2014

Etnicitatea puşcăriaşilor	Numărul puşcăriaşilor	% din Total
Asians	3, 177	1. 5%
Blacks	78, 922	37 .5%

Native Americans	3, 973	1. 9%
Whites	124, 495	59 .1%

Sursa: Pentru ambele tabele (8 şi 9): Federal Bureau of Prison, 2015

De aici se poate desprinde concluzia că în Statele Unite, nu cu mult timp în urmă, erau încarceraţi peste 2 milioane de persoane (care reprezenta circa ¼ din puşcăriaşii din întreaga lume; cu alte cuvinte, în timp ce în UE, de exemplu, numărul puşcăriaşilor reprezenta în medie 87/100.000 locuitori, în Statele Unite această cifră ajunsese la peste 700/100.000 locuitori[49].

Numărul puşcăriaşilor cu vârsta de 55 de ani şi peste este în Statele Unite în continuă creltere.

Tabelul 10

Procentul puşcăriaşilor americani în vârstă de 55 de ani şi peste

Anul	*
2000	6.4
2007	7.5
2014	10.6

Sursa: Federal Bureau of Prison, 2015

La fel de important este şi faptul referitor la numărul femeilor cu copii, care au fost încarcerate în ultimii ani şi al cărui număr a crescut în mod dramatic.

Statisticile oficiale prezentate într-unul din siturile americane[50] în 2011 dovedesc că în perioada 1980 – 2010 numărul mamelor încarcerate în diversele puşcării statale a ajuns la 54.4% comparativ cu numărul taţilor care era de

---

49 Gordon, Barclay and Tavares, Cynthia – International Comparasions of Criminal Justice Statistics 2000, July 12, 2002; Two Million Inmates and Counting, The New York Times, April 9, 2003 și Washington Post 23 martie 2015, pg G 2.

50 http://www.sentencingproject.org/doc/publications/cc_incarcerated_women_factsheet_sep24sp.pdf

35.9%.[51]

În aceste condiţii copii rămaşi fără ambii părinţi trebuie să fie crescuţi de bunici (în proporţie de 45%), de alte rude (23%), sau intră în grija unor orfelinate (11%).

În 2014, a apărut lucrarea „The next America” [52]al cărui autor Paul Taylor este unul din membrii grupului de cercetători din cadrul Centrul de Cercetare Pew.

Paul Taylor evidenţiază cinci dintre cele mai importante aspecte ale evoluţiei viitoare a Statelor Unite:

1. *Creşterea numărului minorităţilor naţionale şi declinul populaţiei albe*.

După opinia autorului în 1980, 80% din populaţia SUA erau albi, în 2015 acest procent a ajuns numai la 63% şi pentru 2060 se preconizează ca de abia va ajunge la 44%.

În tot acest timp minoritatea hispanică a crescut de la 6% (în 1980) la 17% în 2015 şi cu perspectiva de a ajunge la 29% în 2060.

Americanii de origine asiatică (şi „alţii”), vor ajunge de la 8% la 15% în 2060, iar populaţia afro-americană care în prezent reprezintă circa 12 – 13% se estimează că va rămâne şi în viitor în acelaşi procentaj.

2. *Îmbătrânirea populaţiei americane*

Populaţia în vârstă de 50 de ani şi peste, care în prezent reprezintă 1/3 din totalul populaţiei provine din rândurile celor care în 1980 reprezentau ¼ din populaţie şi după estimările făcute de către specialiştii demografi va ajunge la circa 2/5. În acelaşi timp populaţia americană cuprinsă în limitele de vârstă între 18 şi 39 de ani se estimează că va reprezenta în următoarele decade circa ¼ din totalul populaţiei.

Totul ar avea o evoluţie relativ normală dacă ar exista o mai mare grijă pentru generaţiile de omeni în vârstă, dar din păcate se petrec tot felul de anomalii care pot fi

---

51 Sursa: Guerino, P., Harrison, P.M. & Sabol, W – Prisoners in 2010, Washington, D.C. Bireau of Justice Statistics, 2011

52 Paul Taylor - The next America, lucrare citată în bibliografie, pg. 38 și urm.

considerate ca adevărate crime.

Există un număr foarte mare de oamenii bătrâni şi bolnavi care nu mai au pe nimeni din familie mai tineri în apropierea lor care să-i ajute. În aceste cazuri, aceşti oameni în vârstă, fac apel la ajutorul dat de către unele instituţii create în acest scop, plătind pentru o persoană care să vină în casa lor periodic şi să-i ajute cu diverse treburi.

Din păcate aceste persoane care sunt plătite, la scurt timp după ce vin în casă, în loc să-i ajute pe cei bătrâni şi suferinzi, încep să-şi bată joc de ei, să nu le mai asigure cele necesare şi chiar să le fure modestele lor rezerve de bani, de haine sau lucruri din casă. Chiar dacă au apărut tot felul de reclamaţii, nimeni nu le ia în consideraţie şi bătrânii trebuie să-şi ducă viaţa în aceste condiţii deosebit de grele[53].

Mai sunt unii oameni în vârstă care după o lungă perioadă de timp în care au lucrat pentru o întreprindere, s-au pensionat şi au primit o modestă sumă de bani drept pensie de la întreprinderea respectivă.

În condiţiile actuale, sub pretextul crizei economice multe dintre întreprinderile care asiguraseră modestele pensii au tăiat această sursă de existenţă, a pensionarilor spunând că nu mai au fonduri disponibile. Aceşti pensionari ajung să trăiască în cele mai grele condiţiuni de viaţă, după ce au muncit zeci de ani cu speranţa asigurării unei bătrâneţi cât de cât liniştită.

Multe surse ale mass-mediei americane confirmă faptul după care un număr mare dintre cei ce au depăşit 70 de ani continuă să lucreze pentru aşi asigura o sursă de câştig care să le acopere necesităţile cotidiene.

3. *Schimbul dintre generaţii*

Acest fenomen este inevitabil. Generaţia celui de al Doilea Război

Mondial, este aproape dispărută (ea mai reprezintă

53 Buletinul Asociației Americane a Persoanelor Pensianare (AARP), Martie 2015,

Vol. 56, Nr. 2, pg.7 și urm.

circa 1% din populaţie, iar generaţia „babyboomerilor” nu mai este o generaţie dominantă din punctul de vedere demografic. Această generaţie reprezintă în prezent 24% din totalul populaţiei găsindu-se în spatele aşa numitei generaţii a noului mileniu[54] care reprezintă 27% din totalul populaţiei şi care este aproape de generaţia „X” adică a celor născuţi din 1965 până în 1980 şi care reprezintă 21% din populaţie.

4. *Creşterea numărului votanţilor care nu sunt căsătoriţi*

Aceasta este unul din factorii care reprezintă o mare surpriză. După opinia autorului, în 1974, 70% dintre cei care aveau dreptul la vot erau căsătoriţi şi numai 30% erau necăsătoriţi.

În prezent acest procent este împărţit astfel: 52 % căsătoriţi şi 48 % necăsătoriţi.

Aceste noi procente sunt determinate prin creşterea numărului de divorţuri, amânarea vârstei căsătoriei şi creşterea numărului celibatarilor.

5. *Decalajul dintre cei ce au dreptul la votare şi numărul populaţiei*

În 2012 circa 1/4 dintre votanţi erau minoritarii, care reprezentau circa 37%, întrucât majoritatea imigranţilor nu erau eligibili să voteze fiind minori sau nu erau cetăţeni americani. În ultimii ani acest decalaj aproape a dispărut iar imigranţii în majoritate – hispanicii şi-au căpătat cetăţenia americană şi au căpătat dreptul la vot, de unde se poate desprinde şi creşterea puterii lor de manifestare în societate.

*

Cum se manifestă în general modul de viaţă al popoarelor din ţările UE în comparaţie cu cel al poporului american, este discutabil întrucât într-o asemenea analiză intervin o serie de factori – aşa cum am prezentat mai înainte, printre care: gradul de educaţie, condiţiile de dezvoltare ale societăţii în general şi ale populaţiilor în special, şi încă multe alte aspecte social-economice şi

54 cei născuți între 1981 și 2000

politice.

Fapt este – după cum spuneam bunicii şi străbunicii noştri, *„nu există loc perfect sub soare*!” şi deci şi în privinţa modului în care se desfăşoară viaţa social politică din Statele Unite şi din UE se remarcă o multitudine de diferenţe şi totodată se poate afirma că în ambele continente s-ar putea aduce nenumărate îmbunătăţiri.

America nu este o ţară perfectă şi modul în care este condusă se reflectă cu prisosinţă şi în relaţiile ei cu alte ţări.

Exemplul cel mai concludent în acest sens l-au oferit recentele evenimente ale atacurilor teroriste care au avut loc în Franţa, Germania, Belgia şi în Israel şi care nu au găsit răspunsurile cele mai aşteptate din partea actualei Administraţii de la Casa Albă, sub preşedinţia lui Barack Obama.

Nu cunosc agenda zilnică de lucru a preşedintelui Statelor Unite şi sunt convins că are o agendă deosebit de încărcată cu tot felul de probleme, unele mai grave şi mai arzătoare decât altele – aşa cum au toţi preşedinţii de state, dar în momentul în care s-a organizat întâlnirea internaţională de la Paris din 11 Ianuarie 2015, cred că ar fi fost normal ca şi Preşedintele Barack Obama să fie prezent la o asemenea importantă reuniune al solidarităţii mondiale.

Preşedintele Obama ca preşedinte al unei ţări care a suferit câteva atacuri teroriste foarte grave şi care a primit ca o replică imediată opinia Franţei care s-a exprimat printr-o frază scurtă dar deosebit de semnificativă:

Nous sommes tous Américains, ar fi trebuit să fie un imbold care să-l aducă în rândul celor 40 de conducători de state participanţi la această întrunire.

O asemenea idee ar fi trebuit să-i fie în atenţia sa sau a consilierilor cu atât mai mult cu cât Statele Unite continuă să fie în stare de alertă în faţa riscului şi a altor atacuri din partea unor grupuri islamice terorist extremiste.

Cred, că ar fi fost normal să fie prezent la o

asemenea acţiune la care participă mulţi dintre cei ce au răspuns la chemarea şi crearea *coaliţiei internaţionale* când au fost declanşate acţiunile din Irak, Afghanistan şi din alte colţuri ale lumii.

Lipsa preşedintelui Barack Obama de la această întrunire a solidarităţii mondiale a creat o mare confuzie în Statele Unite şi în lume.

Chiar şi în ipoteza în care ar fi existat o scuză care să justifice absenţa preşedintelui, mai mult ca sigur ar fi existat posibilitatea diplomatică a prezenţei Vicepreşedintelui SUA, Joe Biden, sau a Secretarului de Stat John Kerry, sau să-i fi solicitat fostului preşedinte George W. Bush să reprezinte Statele Unite la această acţiune de solidaritate mondială, cu atât mai mult cu cât se ştie că fostul preşedinte a fost un susţinător al ideii de libertate a modului de exprimare şi un opozant categoric împotriva terorismului.

Preşedintele Obama l-a trimis la această manifestare internaţională pe Ministrul Justiţiei, Eric Holder, o personalitate destul de cunoscută şi controversată în Statele Unite, dar mult mai puţin cunoscută în Europa şi în alte ţări de pe glob.

Curios a fost şi faptul că Domnul Eric Holder a plecat înapoi în SUA înainte de începerea întrunirii şi a rămas ca reprezentant al Americii numai ambasadoarea SUA în Franţa pe care nu multă lume a observa-o şi a luat-o în consideraţie.

Este oare un asemenea gest compatibil cu poziţia Statelor Unite în lume şi în special în Europa? Poate politologii sau consilierii preşedintelui, vor putea oferii la un anumit moment dat, poporului american şi restului lumii explicaţii mai clare, plauzibile şi detaliate.

Poziţia participanţilor la această întrunire mondială s-a concretizat şi exprimat într-un mod unanim prin punctul de vedere care spunea:

„Duşmanul nostru comun este extremismul radical islamist, nu islamul în general”!

Partea gravă a acestei situaţii este că asemenea

criminali plătiţi de forţe ce sunt ascunse în spatele acestora îi incită la diverse acţiuni antistatale şi antisemite şi la crime barbare iar criminalii se consideră îndreptăţiţi să acţioneze în acest fel fiind „inspiraţi şi îndemnaţi” de ideile Coranului.

După opinia mea nu ştiu dacă aceşti criminali manipulaţi de forţe ascunse, cunosc într-adevăr „învăţăturile profetice” înscrise în Coran.

Din asemenea fapte se poate desprinde concluzia că „pretutindeni în Europa se manifestă o nouă realitate cum ar fi, de exemplu în Franţa, unde multe dintre cartierele pariziene au fost invadate pur şi simplu de populaţie musulmană şi unde locuiesc sau poate fi văzută foarte puţină populaţie indigenă şi după opinia unor parizieni, chiar poliţia locală refuză să patruleze în aceste zone.

Diverse surse de informaţii se referă la un calcul recent efectuat în cadrul Universităţii San Diego, din care rezultă că în următorii 12 ani, de exemplu, mai mult de 25 % din populaţia Europei va fi formată din populaţie musulmană.

Dacă în anul 2000, 1, 9% din populaţia Marii Britanii era născută în altă ţară, în 2011 numărul imigranţilor se ridicase la 13%, adică peste 3, 5 milioane de musulmani se stabiliseră în Marea Britanie în ultimii 10 ani!

Pentru Marea Britanie, după opinia unor specialişti în prognoze demografice, se consideră că viitorul se anunţă chiar mai întunecat decât prezentul:

În cel mult 50 de ani, „albii de origine engleză vor ajunge să fie minoritari în ţara care altă dată le-a aparţinut”.

Nici Belgia nu o duce mai bine. Conform unui studiu pe probleme demografice efectuat de către sociologul Jan Hertogen, 24% din populaţie oraşului Bruxelles, a devenit metisată. Aceasta a fost ideea prezentată drept concluzie de către Hertogen:

„Iată cum arată astăzi Europa şi cum va arăta în viitor când peste 76% din populaţia sa va proveni din imigranţi”.

Nimeni, aşa cum am mai afirmat, nu ar avea nimic împotriva existenţei unei populaţii imigrante, indiferent de rasă, religie, culoarea pielii şi aşa mai departe, fapt ce se manifestă printr-o asimilare şi acceptare, dacă această populaţie şi-ar vedea de viaţa şi preocupările normale ale existenţei din ţara în care a imigrat şi nu s-ar deda la tot felul de acte criminale, dorind în numele unei pretinse ideologii pe care de fapt nu o cunosc, să distrugă o civilizaţie şi un mod democrat al vieţii în care dezacordul împotriva manifestării dreptului de expresie se poate realiza prin căile specifice ale lumii civilizate.

Partea cea mai gravă în prezent şi poate şi în viitor este determinată de creşterea numărului de tineri care aderă la acţiunile grupurilor extremistteroriste, sunt instruiţi şi antrenaţi în şcoli care au drept scop criminalitatea şi devin luptători în cadrul acestor grupuri.

Departamentul de Stat al SUA a estimat nu cu mult timp în urmă că aproximativ 12.000 de străini au călătorit în Siria şi Yemen din cel puţin 50 de ţări diferite, pentru a lupta în cadrul unor grupuri diferite, inclusiv ISIS.

Marie Harf, purtătoare de cuvânt al Departamentului de Stat al Statelor Unite, a declarat pentru postul de televiziune: CNN că:

„... oficialii estimează că numărul de americani, de exemplu, care luptă în cadrul grupurilor siriene a ajuns de la câteva zeci la peste 150”.

În Belgia, o ţară mică cu o populaţie de circa 11 milioane locuitori, pe baza unor afirmaţii făcute de către purtătorii de cuvânt ai unor instituţii guvernamentale, se apreciază că circa 350 de tineri au plecat în ultimele luni în Siria şi Yemen pentru a se ataşa grupurilor de antrenament teroriste; după unele afirmaţii, care deocamdată nu sunt complet verificate, dar care merită să reţină atenţia organelor oficiale, se consideră ca 1 din 10 tineri pot fi consideraţi ca fiind potenţiali terorişti.

Ce se întâmplă cu aceşti tineri? Ce îi îndeamnă la asemenea acte?

După opinia lui Malek Boutih,[55] *„acţiunile cu caracter violent nu au la bază diversele aspecte ale sărăciei; problemele sociale nu pot explica crima. Cred că nimeni nu poate cunoaşte exact ceea ce îi împinge pe aceşti oameni la acţiuni cu profund caracter terorist sau noua aderenţă devotată la ideologia Musulmanică pentru Jihad"*.

Din punctul de vedere al etiologului Dr. Dorian Furtună prezentat în blogul său[56], rezultă că:

„... aderarea la mişcările extremiste şi terorismul reprezintă un trend în creştere în secolul XXI.

La aceasta contribuie atât unele schimbări demografice din lume, cât şi modul modern de viaţă, oricât de paradoxal ar suna acest lucru".

În acelaşi context, antropologul american Scott Atran[57], specializat în studierea terorismului, prezintă următoarea explicaţie a acestui fenomen:

„... voluntarii sunt în majoritatea lor tineri aflaţi în perioadă de tranziţie şi de căutare a sinelui; proaspeţi absolvenţi ai universităţilor, imigranţi fără de lucru, persoane aflate în căutarea unui rost în viaţă – pentru ei ideologia ISIS se dovedeşte a fi atractivă, deoarece le umple existenţa cu un anumit sens, le oferă nişte „valori sacre". Devenind parte a unui grup foarte consolidat, membrii căruia se numesc între ei „fraţi" se consideră devotaţi unei cauze comune, tinerii îşi realizează necesitatea de apartenenţă la un grup, de coparticipare la nişte ritualuri colective şi de afirmare personală. Contextul

---

55 Malek Boutih-(n. 1964) politician francez; părinții săi au imigrat din Algeria. Din 2003, a devenit Secretarul Partidului Național Socialist Francez.

56 http://dorianfurtuna.com/instincte/de-ce-tinerii-devin-extremisti-si-teroristi

57 Scott Atran (n. 1952) antropolog american de origine franceză.Director al Centrului de Cercetări în Antropologie la Centrul Național de Cercetări Științifice din Paris,
Senior Cercetător (Fellow) la Oxford University din Anglia,

luptei le oferă şi suficiente emoţii (thrill), precum şi şansa de a obţine glorie".

De asemeni Dorian Furtună prezintă şi opinia unor experţi de la Centrul Internaţional de studiere a extremismului violent, *Hedayah*[58]

din Emiratele Arabe Unite, din care rezultă că „*insecuritatea privind identitatea proprie şi deci nevoia de căutare a propriei identităţi, precum şi angajarea totală pentru o cauză care să-i dea semnificaţie vieţii, ar fi explicaţia actelor teroriste*".

Politica şi ideologia reprezintă doar un pretext pentru extremism, după opinia oficialilor de la Hedayah.

Aceste constatări se apropie de concluziile diferitelor studii de specialitate, care au remarcat ideea după care „*frăţia de arme*" poate crea relaţii mai devotate chiar decât cele de rudenie. La camarazii care au luptat cot la cot apare un fel de altruism de sacrificiu, care îi poate face să-şi jertfească viaţa de dragul celorlalţi.

Se produce o „fuziune identitară" („identity fusion") care modifică radical psihologia individului; el se identifică cu grupul şi cu valorile lui.

Relaţiile de rudenie fictive, imaginare sunt create şi între membrii grupărilor extremiste. Ei împărtăşesc aceeaşi ideologie, aceleaşi valori, aceleaşi emoţii, au acelaşi duşman şi aceeaşi cauză „sacră".

Cu cât aceste ataşamente sunt mai puternice, mai profunde, cu atât e mai mare credinţa de sacrificiu în numele lor. De dragul camarazilor „fraţi" şi a cauzei sacre,

---

58 Hedayah – Organizație create pentru a servi ca instituție internațională în vederea formării, dialogurilor, colaborărilor, precum și de cercetărilor pentru a contracara extremismul violent în toate formele și manifestările sale. Pe termen lung, eforturile globale ale acestei instituții este de prevenire și combatere a terorismului.
Obiective sale se referă la: 1. reduce numărul de suporteri ai grupurilor teroriste prin mijloace non-coercitive, 2. servind ca o resursă pentru guvernele oricăror țări și societății civile ce sunt împotriva terorismului, 3. creerea unei rețele globale de experți și practicieni în domeniul analizai și combaterii terorismului. Sediul central este în: Abu Dhabi (Emiratele Arabe Unite).

indivizii sunt gata să omoare şi să moară.

Cauza principală este insecuritatea privind identitatea proprie şi deci nevoia de căutare a propriei identităţi, precum şi angajarea totală pentru o cauză care să le ofere semnificaţia vieţii.

Cred că indiferent de natura explicaţiilor prezentate în blogul Dr. Furtună şi a punctelor de vedere prezentate de către specialiştii în psihologia şi „filosofia" crimei, dacă până acuma nu a existat o reală preocupare la nivel internaţional pentru înţelegerea actualului focar al criminalităţii jihadiste, este timpul ca specialiştii în psihologia tineretului şi analiştii politicieni să ofere unele răspunsuri concludente şi în special soluţii viabile nu numai pentru Europa ci pentru întreaga lume pentru reducerea sau chiar eradicarea definitivă a unor asemenea acţiuni criminale.

Nu cred că soluţia ar fi prinderea acestor terorişti şi încarcerarea lor; din acest punct de vedere sunt în total dezacord cu opinia lui Amedy Coulibaly care afirma că: „puşcăriile sunt şcoala cea mai bună a criminalităţii". Acest individ care a fost eliberat din puşcărie în Martie 2014, fiind socotit ca un *puşcăriaş model*, s-a dedat la asemenea crime, fără să ştie exact care este scopul şi de fapt ce a urmărit prin crima efectuată în supermarketul cuşer din Paris.

În Franţa nu există statistici referitoare la structura etnică a puşcăriaşilor dar se ştie că 60% din puşcăriile franceze, includ un număr ce a depăşit 68.000 persoane şi care sunt musulmani[59]. Dintre aceştia un număr deosebit de limitat sunt cei care au ceva cunoştinţe, şi acelea destul de vagi religioase, sau despre ceea ce este scris în Coran.

*

În privinţa combaterii inamicului mondial ce făcând uz de tot felul de acte barbare şi nesocotind puterea militară a lumii se poate întâmpla – nu peste mult timp să asistăm la un război destul de greu de câştigat de lumea

59 Cifră prezentată în 2014 într-un Raport parlamentar. Sursa: The Economist Jan. 2015, pg. 22

civilizată.

Am ajuns în ceasul al 12-lea şi întreaga lume civilizată trebuie să spună într-un glas:

Este de ajuns!!

Este timpul să eradicăm acest flagel mondial!

Ceea ce cred că este deosebit de important în combaterea unui adversar în general şi al unuia de tipul extremismului islamic în mod special, este de a cunoaşte şi înţelege care este psihologia acestui adversar şi ce îl determină în manifestarea actelor barbare pe care le foloseşte.

2. Uniunea Europeană – o lume dispusă la compromisuri

Unele dintre ţările europene şi-au găsit o cale mai uşoară de a obţine banii „necesari" direct de la diverse ţări bogate sau prin intermediul unor instituţii financiare internaţionale, în schimbul unor servicii bazate pe realizarea unor compromisuri. Asemenea ţări se găsesc în situaţia de a accepta orice compromis numai pentru a primi câte ceva din „firimiturile" de la masa prea bogată a altor ţări.

Fără a încerca să intrăm în unele amănunte pentru a nu crea o situaţie jenantă pentru aceste ţări, vom reaminti numai unele dintre aceste compromisuri iar ţările care au ajuns într-o asemenea situaţie înţelegând singure care le este statutul sunt convins că vor încerca să renunţe, cel puţin oficial, dacă nu în mod real, la asemenea compromisuri şi să-şi ridice mândria naţională şi onoarea la nivelul tuturor celorlalte ţări.

Compromisurile şi efectele intereselor străine se referă de exemplu la acceptarea primirii unor reziduuri nucleare pentru a fi depozitate în ţară sau în apele teritoriale ale mărilor din apropiere, vânzarea sau lichidarea unora dintre principalele obiective economice sau a unor dintre sistemele de naţionale de transport, sau a resurselor naţionale vândute unor companii străine,

permiterea cu sau fără voia lor a instalării de baze militare străine pe teritoriul ţării lor, acceptarea primirii unor prizonieri terorişti pentru a fi torturaţi pentru a salva

(în schimbul unui pachet gros de dolari), onoarea unor ţări (cum ar fi SUA-n.n.) care oficial nu se pretează la acte de tortură fiind una dintre semnatarele convenţiei referitoare la încetarea oricăror acte de tortura aplicată oricărei fiinţe umane.[60]

De asemeni sunt unele ţări care aşteaptă în continuare obţinerea unor fonduri pentru o pretinsă

---

60 Parlamentul European reîncepe ancheta privind operațiunile CIA în statele membre

ale UE, Comisiile parlamentare pentru libertăți civile, afaceri externe și drepturile omului vor reîncepe ancheta privind presupusele transporturi și detenții ilegale de prizonieri desfășurate de CIA în statele membre UE, ca urmare a noilor dezvăluiri ale Senatului SUA privind utilizarea torturii de către CIA, se arată într-o rezoluție adoptată miercuri. Deputații cer din nou statelor UE să investigheze aceste acuzații și să îi urmărească penal pe cei vinovați.

Raportul Senatului SUA publicat în decembrie ”dezvăluie fapte noi care confirmă acuzațiile conform cărora mai multe state membre ale UE, autoritățile acestora și funcționari și agenți ai serviciilor lor de securitate și de informații au fost complici la programul CIA de detenție secretă și de predări extraordinare, uneori prin mijloace corupte bazate pe sume substanțiale de bani oferite de CIA în schimbul cooperării lor”, spun deputații.

Ca urmare a noilor probe, Parlamentul ”îi încredințează Comisiei pentru libertăți civile, justiție și afaceri interne,

cu asocierea Comisiei pentru afaceri externe și, în special, a Subcomisiei pentru drepturile omului, sarcina de a continua ancheta sa privind „presupusa folosire a unor țări europene de către CIA pentru transportarea și deținerea ilegală de prizonieri” și de a informa plenul cu privire la această chestiune, în termen de un an”.

Această anchetă va presupune, de exemplu, trimiterea unei misiuni parlamentare de strângere de informații în statele membre unde există acuzații că au fost centre secrete CIA de detenție și culegerea tuturor informațiilor și probelor relevante privind posibile dări de mite sau alte fapte de corupție în legătură cu programul CIA.

Impunitatea trebuie să se încheie

dezvoltare dar care după primirea acestor fonduri se constată că ele s-au risipit pentru alte acţiuni cu mult mai puţin importante sau pur şi simplu au dispărut fără a li se cunoaşte destinaţia.

Sumele primite care în mod normal ar trebui folosite în interesul ţării şi al poporului ţării respective ajung în cele mai multe cazuri, pe diverse căi oneroase la nişte proprietari nejustificaţi din niciun punct de vedere şi care le folosesc în interes personal.

În asemenea situaţii, administraţiile guvernamentale vor avea obligaţia să reanalizeze cu maximă de eficienţă sumele primite, cine au fost semnatarii acestor sume, unde au fost folosite şi dacă au existat aprobările oficiale sau

---

”Climatul de impunitate de care beneficiază programul CIA a permis continuarea încălcărilor drepturilor fundamentale, după cum au dovedit programele de spionaj în masă întreprinse de Agenția Națională de Securitate a Statelor Unite și serviciile secrete din diverse state membre”, spun deputații, subliniind că ”nu poate exista impunitate” pentru aceste fapte.

Parlamentul ”invită SUA să ancheteze și să urmărească penal multiplele încălcări ale drepturilor omului din cadrul programului CIA de predare și de detenție secretă și să coopereze în ceea ce privește toate cererile din partea statelor membre ale UE referitoare la informare, extrădare sau căile de atac eficiente pentru victimele programului CIA.”

Pe de altă parte, deputații ”își exprimă preocuparea privind obstacolele întâmpinate de anchetele parlamentare și judiciare naționale referitoare la implicarea anumitor state membre în programul CIA, abuzul privind secretul de stat și clasificarea nejustificată a documentelor care au condus la încetarea urmăririi penale.” Ei ”reiterează solicitările adresate statelor membre de a investiga acuzațiile potrivit cărora, pe teritoriul lor, au existat închisori secrete în care erau deținute persoane în cadrul programului CIA, precum și să îi urmărească penal pe cei implicați în aceste operațiuni.”

Parlamentul își exprimă ”consternarea cu privire la practicile de interogare” ale operațiunilor anti-teroriste ale CIA. Deputații subliniază ”concluzia fundamentală” a raportului Senatului american conform căreia ”metodele violente aplicate de CIA nu au condus la obținerea unor informații care să împiedice alte atacuri teroriste”.

unde se pot regăsi pentru a fi redobândite şi folosite în scopurile pentru care au fost primite.

Uniunea Europeană creată cu sprijinul şi în interesul Statelor Unite a fost şi continuă să fie o coabitare a unor ţări deosebit de diferite din multiple forme de viaţă şi cu diverse suspiciuni şi chiar cu unele conflicte mocnite (de exemplu cele dintre francezi şi nemţi).

Nu întâmplător au existat şi continuă să existe tot felul de neînţelegeri atunci când se discută la Bruxesells necesitatea stabilirii unor legi comune care să fie în interesul tuturor ţărilor europene şi bineînţeles al celor circa 450 de milioane de oameni care trăiesc în Europe. De asemeni nu este întâmplător că unele ţări au fost de acord şi au acceptat moneda UE în timp ce englezii au preferat să rămână numai cu lira sterlină ca monedă unică, iar alte ţări printre care şi România folosesc ambele monede: moneda naţională – leul şi Euro.

Analiştii din domeniul finanţelor consideră că există o multitudine de avantaje dar şi dezavantaje pentru o ţară care vrea să utilizeze o monedă unică cum ar fi Euro.

Ei consideră că avantaj:

— Posibilitatea de a călători mult mai uşor şi mai ieftin, deoarece nu mai este necesar schimbul de valută şi cheltuieli determinate de diferenţele cursurilor de schimb şi plata diverselor comisioane.

Şi tot aceşti analişti consideră că există şi unele dezavantaje printre care:

— Moneda unică euro este una relativ-stabilă din punct de vedere economic.

Acuzațiile privind utilizarea de către CIA a statelor membre UE pentru transportarea și detenția ilegală a prizonierilor au fost anchetate de comisia temporară a Parlamentului European creată în 2006. Deputații au cerut în mod repetat investigații aprofundate privind colaborarea statelor membre UE cu programul CIA de detenție secretă și extrădare extraordinară (legături externe la dreapta către anterioarele rezoluții ale Parlamentului European).

Sursa:
http://www.europarl.ro/ro/stiri_evenimente/stiri/2015/febr_2015/ancheta_cia.html

— Utilizarea mai multor monede creează bariere atât comerţului cu amănuntul, cât şi celui cu ridicata

— Statul ce a adoptat moneda unică euro este dependent şi de politica economică a Uniunii Europene, astfel, reducându-i-se libertatea de decizie.

— Criza zonei euro afectează fiecare utilizator al monedei unice euro.

— Centralizarea puterii

În prezent Euro, este moneda folosită de aproximativ 331 de milioane de persoane din 17 ţări membre ale Uniunii Europene. În acelaşi timp sunt unele ţări care nu sunt membre ale UE, cum ar fi de exemplu Monaco, San Marino şi Vaticanul şi care utilizează moneda Euro ca monedă naţională, (de comun acord cu UE, ceea ce le dă dreptul de a emite un anumit număr de monede purtând însemnele lor naţionale). De asemenea, se ştie că pe plan internaţional, moneda euro este folosită în Andorra, Kosovo şi Muntenegru.

Dacă specialiştii în domeniul finanţelor, politologii şi analiştii economişti consideră că moneda naţională reprezintă trecutul, prezentul şi viitorul unei naţiuni la fel ca şi celelalte însemne, poate ar merita să se discute despre menţinerea pe mai departe şi folosirea în diverse ţări membre ale UE, a ambelor monede (cea naţională şi Euro n.n.), depinzând de operaţiunile financiare pentru care sunt folosite (pentru tranzacţiile pe plan naţional sau în tranzacţiile internaţionale).

3. Unele aspecte ale politicii externe, ce par minore, dar sunt deosebit de importante.

Analiza evoluţiei Uniunii Europene în perioada ultimilor decade confirmă pe deplin că această nouă instituţie multinaţională îşi bazează existenţa nu numai pe colaborarea economică dintre ţările membre.

Puterea şi viitorul UE va trebui din ce în ce mai mult să se axeze pe o extindere şi aprofundare a legăturilor externe şi în special pe consolidarea ei din punctul de vedere al relaţiilor militare şi al politicii de autoapărare la nivel general şi al fiecărei ţări în parte împotriva oricăror

forţe (mari sau mici) care pot afecta evoluţia acestei noi lumi.

Politica externă a UE şi cea a securităţii trebuie să se bazeze pe două elemente operaţionale deosebit de importante:

— Redefinirea rolului şi a modului de funcţionare a angajamentelor de cooperare între ţările membre din punct de vedere militar şi crearea unor relaţii mai eficiente cu NATO, (în problem de apărare a teritoriului fiecărei ţări şi a UE în ansamblu), precum şi asigurării păcii şi a protecţiei multiplelor aspecte umanitare.

— Asigurarea unei colaborări şi cu alte ţări din afara UE pentru asigurarea din punct de vedere legislativ şi al securităţii împotriva manifestării fenomenului în continua creştere a emigraţiei/imigraţiei din diferite ţări spre centrul de atracţie magnetică pe care îl reprezintă ţările din UE.

Din păcate multitudinea unor discursuri ţinute la cele mai înalte niveluri politice şi militare şi care includ expresii de genul „zone interzise de zbor”, „coridoare umanitare” sau „refugiuri sigure” s-au dovedit că nu au o reală şi largă manifestare în practică.

Intenţia de asigurare maximă a securităţii umanitare în condiţiile unor conflicte cu armate organizate sau în urma unor acţiuni ale unor grupări teroriste s-a dovedit a se menţine la nivelul unor acţiuni destul de anemice din punctul de vedere al eficienţei.

Pe întregul glob în special în ultimele decade s-au accentuat şi permanentizat diverse conflicte şi acţiuni militare, au loc tot felul de acte criminale provocate de grupări extremiste cu efecte directe şi imediate asupra unui imens număr de victime din rândul populaţiilor civile nevinovate.

Cât timp mai pot dura asemenea acţiuni? Cât timp şi care este modalitatea de stopare a vărsării de sânge şi a provocării a sutelor de mii şi a milioanelor de victime?

Unde este sprijinul umanitar de care se vorbeşte de la cele mai înalte tribune oficiale?

Asemenea fapte dovedesc multiplele lipsuri, dezinteresul şi totala ineficienţă a unor naţiuni pentru înlăturarea unor asemenea cauze şi existenţa unor Administraţii guvernamentale sau a unor persoane independente care susţin financiar asemenea acte determinate de interese personale.

Preocuparea unor Administraţii guvernamentale de a câştiga noi teritorii, de a asigura creşterea numărului populaţiei prin ocuparea unor ţări precum şi intenţia de a obţine resursele şi bogăţiile diverselor ţări prin forţa armelor, trebuie oprite cât mai curând şi să devină rezultatul unor eforturi comune ale ţărilor lumii.

Au fost create zeci de instituţii internaţionale al cărui scop, cel puţin oficial înscris în statutul acestora, este de protecţie umanitară şi de menţinere a păcii în lume.

Din păcate, aportul acestora este aproape inexistent. Sumele cheltuite drept fonduri de participare, de către diverse ţări pentru asigurarea acestor instituţii cu scheme ce cuprind un număr foarte mare de personal administrativ, sunt enorme şi de multe ori asemenea fonduri se obţin în detrimentul altor cheltuieli ce ar putea fi cheltuite într-un mod mult mai eficiente de către ţările respective.

Când ţările europene au aderat la NATO s-au ghidat după un element care li s-a părut a fi esenţial: NATO va asigura posibilitatea apărării lor împotriva unor acţiuni agresive ale Rusiei.

Cel puţin până în momentul de faţă, NATO prin capabilitatea sa se dovedeşte a avea o minimă influenţă şi eficienţă, ceea ce constituie o mare îngrijorare pentru ţările europene (foşti sateliţi ai Uniunii Sovietice – n.n.) şi în acelaşi timp un element în plus de curaj în acţiunile directe ale Federaţiei Ruse şi a grupurilor separatiste susţinute de Administraţia de la Moscova.

Din ce în ce mai mult se poate considera că NATO nu mai este un organ independent şi subvenţionat de ţările ce au aderat la această organizaţie ci prin puterea sa militară este mai mult o organizaţie americană şi care nu

întotdeauna acţionează în plenitudinea necesităţilor impuse de anumite situaţii speciale.

De fapt pe această cale nu se face decât să se uşureze politica Federaţiei Ruse de blocare cât mai mult a integrării diverselor ţări la NATO.

Pe de altă parte se manifestă din ce în ce mai mult impresia referitoare la politica externă a UE.

Prin modul său de manifestare, prin barierele financiare pe care le pun în refacerea economică a diverselor ţări care încă sunt afectate de efectele crizei economice şi a bugetelor excesiv deficitare, UE nu mai este un organ prea atractiv pentru atragerea de noi membri, cu atât mai mult cu cât se remarcă că nu reuşeşte să asigure o politică unică pentru ţările membre.

Nici Statele Unite nu se mai manifestă gata să acorde ajutoarele necesare aşa cum se petrecuse prin planul Marshall.

Chiar dacă cei mai mulţi dintre americani consideră că Statele Unite sunt „deosebit de generoase" atunci când se pune problema acordării unor asistenţe ţărilor în curs de dezvoltare, această generozitate trebuie analizată foarte serios.

La prima impresie s-ar părea că aşa este, dar care este adevărata situaţie?

Ajutorul acordat unor ţări străine reprezintă circa 0,1% din Venitul Naţional Brut al Statelor Unite ceea ce reprezintă echivalentul a 1/3 din cel al nivelului UE.

Trebuie amintit că ţările europene asigură peste 50% din asistenţa pentru dezvoltarea civilă a diverselor ţări din întreaga lume. De asemeni Europa asigură 47% din asistenţa umanitară din întreaga lume, faţă de 36% cu cât contribuie SUA.

În aceste condiţii se poate desprinde o concluzie referitoare la politica externă a Statelor Unite în care se remarcă o mai profundă preocupare pentru asigurarea unor strategii militare care să blocheze unele strategii militare similare din partea Federaţiei Ruse sau a Chinei decât cea cu caracter umanitar.

Pe baza unui studiu efectuat de către Centrul pentru Dezvoltarea Globală şi prezentat de către revista Foreign Policy în 2003 în care se prezintă şi un index al ajutoarelor acordate de către ţările dezvoltate ţărilor în curs de dezvoltare, SUA se găseşte printre ultimele ţări, urmată imediat de Japonia; din cel 21 de ţări prezentate şi din care 16 ţări sunt europene.

Aspectele care sunt mai puţin cunoscute de către masa largă de cititori ai presei internaţionale sunt cele legate de avantajele pe care le urmăresc ţările dezvoltate inclusive SUA atunci când oferă ajutoare „umanitare”. Aşa se explică de ce multe dintre ţările în curs de dezvoltare sunt obligate la tot felul de compromisuri, doar să-şi poată obţine anumite sume de bani necesare după afirmaţiile administraţiilor guvernamentale, pentru dezvoltarea economică.

Totodată cheltuielile legate de militarizare în Statele Unite sunt cu mult peste cele cheltuite de către alte ţări pe plan mondial.

Tabelul Nr. 11

Cheltuielile militare ale unora dintre ţările europene (miliarde dolari SUA)

Ţara	În anul 2010	În anul 2014
Franţa	61.285	58.943
Marea Britanie	57.424	61.007
Germania	46.848	45.785
Italia	38.303	34.004
Turcia	25.000	18.184
Polonia	10.800	9.355
Grecia	10.399	6.539
Finlanda	4.051	5.402
Ucraina	1.200	2000
România	2.164	2.009

Belarus	726	623
Bulgaria	698	698
Georgia	497	457
Lituania	427	427
Letonia	268	173
Moldova	19	19
Estonia	389	336

Tabelul Nr. 12

Cheltuielile militare ale SUA

În comparaţie cu cele ale Federaţiei Ruse şi ale Chinei

(miliarde dolari SUA)

Ţara	În anul 2010	În anul 2014
SUA	698, 105	666.107
Federaţia Rusă	52.586	58.943
China	114.000	90.749

Sursa: Datele din tabelul 11 şi 12 sunt prelucrate de autor după informaţii SIPRI, 2015

Aplicarea politicilor externe referitoare la circulaţia liberă a persoanelor din diverse ţări ale lumii spre UE şi în cadrul ei, încep să devină din ce în ce mai importante; crearea unei legislaţii deosebit de clare referitoare la: cine şi în ce condiţii pot obţine paşapoarte legale, urmărindu-se de către organele de control şi legislative toate amănuntele despre persoanele care solicită paşapoarte destinate emigraţiei/imigraţiei trebuie să devină politici prioritare.

Modul folosit de către poliţia de graniţă din Belgia care îi întreabă pe cei ce vor să treacă graniţa belgiană (să intre sau să plece din Belgia) sau folosesc mijloacele de transport aeriene internaţionale, dacă au „vreo înregistrare a vreunui act criminal săvârşit în altă ţară”, are sensul mai mult a unei glume decât a unui mijloc

eficient de verificare.

Asemenea forme de verificare nu sunt admisibile şi trebuie înlocuite în cel mai scurt timp posibil cu o legislaţie unică la nivelul UE şi cu aplicabilitate la fiecare ţară membră a UE.

De asemeni ca un fapt ce trebuie să-şi găsească o imediată aplicabilitate este cel al verificării oricăror bagaje şi pachete expediate prin poştă sau prin mijloacele de transport pe apă, aer şi pământ pentru a preveni transportul oricăror produse explozive sau a materialelor destinate producerii unor asemenea produse.

În această privinţă organele create în diverse ţări în scopul protejării şi asigurării securităţii oamenilor trebuie să-şi realizeze o asemenea reţea a aşa numitei „inteligenţe” pentru a cunoaşte în amănunt persoanele, ţările sau organizaţiile care asigură suportul financiar, cu armament şi muniţii al ţărilor beligerante sau al grupurilor teroriste din întreaga lume.

Orice amânare sau neglijare a unor situaţii convulsive poate conduce spre momente deosebit de dificile sau de neînlăturat, aşa cum s-a întâmplat în urmă cu câteva decade când grupurile islamice extremist erau de abia în formare şi au fost neglijate de forţele unite ale diverselor ţări.

Numai pe această cale, având cât mai multe informaţii şi cunoscând cât mai bine adversarul, va fi mult mai uşor să-i anihilez acţiunile antiumane şi să se vadă care sunt cauzele manifestării lor.

Aşa fiind trebuie înţeleasă în primul rând care este filosofia de viaţă a acestor islamişti extremişti şi prin ce se deosebesc ei de ceilalţi oameni în general şi a restului de musulmani care sunt mult mai deschişi în privinţa cooperării şi înţelegerii cu alţi oameni care sunt de alte credinţe (creştini, mozaici, ş.a.m.d.)

3.1. Ce este islamul şi ce cred musulmanii?

După opinia unor specialişti în domeniul diferitelor religii şi a unor autori ce şi-au expus punctele de vedere privind evoluţia şi modul de manifestare al filosofiei

islamice rezultă că religia islamică a fost fondată în secolul VII d.Hr., de către Mahomed.

Mahomed a pretins că a fost vizitat de către Îngerul Gabriel. În timpul acestor vizite angelice, care au continuat timp de aproximativ 23 de ani, până la moartea lui Mahomed, îngerul, potrivit relatărilor, i-a revelat lui Mahomed cuvintele lui Dumnezeu (numit „Alah" în limba arabă). Aceste revelaţii dictate alcătuiesc *Coranul*, cartea sfântă a musulmanilor. Religia islamică îi învaţă pe credincioşii ei că autoritatea finală şi ultima revelaţie a lui Alah, este Coranul.

Musulmanii, adepţii islamului, consideră Koranul drept cuvântul preexistent şi perfect al lui Alah. Mulţi musulmani resping orice altă versiune lingvistică a Coranului. Întrucât Coranul este cartea sfântă principală, Sunna este considerată ca fiind a doua sursă de instruire religioasă. Sunna a fost scrisă după opinia preoţilor islamişti, de către însoţitorii lui Mahomed şi conţine ceea ce Mahomed a spus, a făcut şi a aprobat.

Conceptele-cheie ale islamului sunt:

— Alah este singurul Dumnezeu adevărat şi

— Mahomed a fost profetul lui Alah.

Numai afirmând şi crezând în aceste dogme, o persoană se poate converti la islam. Cuvântul „musulman" înseamnă cel „care se supune lui Alah".

Islamul pretinde că este singura religie adevărată, din care se trag toate celelalte religii (inclusiv iudaismul şi creştinismul, fără să ţină seama de datele istorice – n.n.).

Musulmanii îşi bazează viaţa pe cinci piloni fundamentali:

1. *Mărturisirea de credinţă*: „Este un singur Dumnezeu adevărat (Alah) şi Mahomed este Mesagerul lui Dumnezeu".

2. *Rugăciunea*: în fiecare zi trebuie rostite cinci rugăciuni.

3. *Dărnicia*: trebuie să dăruieşti săracilor, pentru că totul vine de la Alah.

4. *Postul*: pe lângă postul ocazional, toţi musulmanii

trebuie să postească în timpul sărbătorii Ramadanului (luna a noua în calendarul islamic).

5. *Hajjul*: pelerinajul la Meca ar trebui făcut cel puţin o dată în timpul vieţii (în timpul lunii a douăsprezecea din calendarul islamic).

Aceste cinci dogme, care reprezintă cadrul „ascultării" pentru musulmani, sunt luate în serios şi în mod literal. Intrarea unui musulman în paradis depinde de respectarea celor cinci „piloni".

În raport cu creştinismul, sau cu religia mozaică, religia islamică are câteva asemănări şi deosebiri fundamentale.

În primul rând, este o religie monoteistă; în opoziţie cu creştinismul, islamul respinge conceptul Trinităţii. Islamul acceptă numai anumite porţiuni din Biblie, şi din Evangheli în rest respinge majoritatea Bibliei ca fiind „calomnioasă şi neinspirată".

Islamul afirmă că Iisus a fost un mare profet, dar nu a fost Fiul lui Dumnezeu (numai Alah e Dumnezeu, după credinţa musulmană, şi ca atare – cum ar fi putut El avea un Fiu?

Religia islamică susţine că Iisus, deşi născut din fecioară, a fost creat, asemenea lui Adam, din ţărâna pământului. Musulmanii cred că Iisus nu a murit pe cruce şi ca atare, ei neagă una dintre învăţăturile de bază ale creştinismului.

Islamul propovăduieşte ideea după care paradisul se dobândeşte prin fapte bune şi prin respectarea învăţăturilor din Coran

În mod clar, islamul şi creştinismul nu pot fi ambele adevărate. Musulmanii afirmă că Iisus nu a fost cel mai mare profet, ci Mahomed a fost.

Nu Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ci Koranul.

(Sursa: Prelucrat după textul găsit în situl:
http://www.gotquestions.org/Română/Islam.html)

Ceea ce rămâne ca o întrebare fără un răspuns exact este: de ce între cele două secte ale religiei musulmane, Sunni şi Shiites, se duce o continuă luptă de peste 1400 de

ani. Generaţii după generaţii se confruntă în aceste neînţelegeri şi se omoară între ei din cauza acestor neînţelegeri de natură religioasă.[61]

În prezent conflictul religios s-a transformat într-un conflict politic. În Irak, Shiites, sunt dominanţi în armată şi au trecut la acţiuni opresive la adresa populaţiei Sunnislor din zona de Nord. Acesta este motivul pentru care mulţi Sunnis sunt bucuroşi când ştiu că reprezentanţi ai armatei ISIS se luptă cu Shiites în Nordul ţării

*

La toată această concepţie se adaugă o formă de manifestare a luptei islamice cunoscută sub numele de Jihad – adică *lupta sfântă*.

Analiştii politologi[62] consideră că fenomenul creşterii musulmanizării este determinat de existenţa şi manifestarea diferitelor grupuri de musulmani.

Musulmanii pot fi împărţiţi în trei mari categorii:

Prima categorie îi cuprinde pe acei musulmani – problematici, care îşi desfăşoară viaţa pe baza legilor religioase ale islamismului „Sharia”.

Aceştia nu numai că respectă şi se supun indicaţiilor şi învăţăturii profetului Mahomed şi celor pretins scrise în Koran, dar încearcă să imite şi chiar să depăşească indicaţiile conduitei războinice.

Ceea ce merită reţinut – referitor la o asemenea atitudine este faptul că pretinsele învăţături din Koran care arată că această *religie islamică este o religie a păcii* şi nicidecum una bazată pe crimă şi tot felul de acte violente, barbare (dărilor de foc, îngroparea de vii, omorârea oamenilor prin lovirea cu pietre sau decapitarea oamenilor), sunt practicate de către unii dintre aceşti războinici.

Aceşti credincioşi islamişti au un anumit comportament foarte dur faţă de ceilalţi din celelalte

---

61 Vezi Anexa Mic dicționar tematic despre Shittes și Sunni

62 Ayaan Hirsi Ali, Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, pg. 18 și urm.

grupe de musulmani, de care vom vorbi mai departe, şi care susţin, practică şi suportă respectul pentru femei şi întreaga concepţie feministă, sau sunt împotriva celor ce susţin acordarea drepturilor minorităţilor, a egalităţii între sexe sau toleranţa religioasă faţă de homosexuali şi lesbiene.

Cei care neagă asemenea comportamente şi manifestări barbare ale acestor musulmani, indiferent că sunt practicate în diferite ţări din orientul Mijlociu, din Europa, în Statele Unite sau în oricare colţ al lumii, înseamnă că nu înţeleg pericolul pe care îl reprezintă existenţa acestei grupări de oameni care au imigrat legal sau ilegal în Europa sau în Statele Unite şi care îşi înmulţesc numărul în mod deosebit de periculos.

A doua categorie include majoritatea populaţiei musulmane din întreaga lume şi este loială crezului islamic şi sunt evlavioşi acestui crez şi nu au nicio înclinaţie spre manifestarea unor acte de violenţă.

Aceştia sunt cei care emigrând în diverse ţări din Europa sau Statele Unite îşi văd liniştiţi de viaţa lor şi a familiilor lor, care creează relaţii de bună vecinătate şi colaborare cu populaţiile autohtone din diverse ţări.

La fel sunt şi cei consideraţi ca devotaţi altor religii (cum ar fi creştinii sau mozaicii), care frecventează cu regularitate serviciile religioase şi respectă regulile religioase (prin ceea ce mănâncă, cum se îmbracă sau cum se comportă) sunt consideraţi ca având concepţii „moderate. Acelaşi lucru se poate spune şi despre musulmanii care respectă regulile religiei islamice şi cel puţin odată pe an se duc la Meca (respectând astfel unul din principiile religiei islamice) şi ca atare pot fi consideraţi ca fiind moderaţi.

A treia categorie îi include pe musulmanii născuţi şi crescuţi în spiritul religiei islamice, dar care au o gândire critică asupra acestei religii şi a modului ei de manifestare.

Această categorie care ca număr ia proporţii an de an, sunt consideraţi ca fiind dizidenţii musulmani. Unii dintre aceştia au ajuns la o asemenea concepţie de

criticare a filosofiei şi principiilor religiei islamice printr-o experienţă care i-a determinat să nu mai continue ca nişte supuşi credincioşi o asemenea religie. Aceştia sunt dispuţi să poarte discuţii referitoare la viitorul filosofiei islamice.

Majoritatea acestor credincioşi musulmani (dizidenţii), sunt nişte reformatori care consideră că religia islamică prin modul în care este practicată trebuie schimbată şi cei care cer o reanalizare a principiilor învechite ale acestei religii, nu trebuie să fie condamnaţi şi pedepsiţi prin diverse şi continue acte de violenţă.

Merită reţinut este faptul că Islamismul este o religie ce a devenit globală şi că în întreaga zonă în care îşi manifestă prezenţa fizică şi teroristă, Statele Unite au diverse interes militare.

Numărul populaţiei musulmane, aşa cum am mai amintit va creşte cu circa 35% în următorii 20 de ani, ajungând la peste 2 miliarde.[63]

Conţinutul acestei lucrări nefiind în mod special axat pe un asemenea subiect sugerez celor interesaţi consultarea sit-ului din Wikipedia care tratează pe larg acest subiect: http://ro.wikipedia.org/wiki/Jihad.

3.2. UE şi riscul pierderii identităţii naţionale a ţărilor membre.

După unele afirmaţii ale unor mijloace de informare cu caracter global, Uniunea Europeană în calitatea sa de partener economic şi politic, a contribuit de peste o jumătate de secol la *menţinerea păcii*, *stabilităţii* şi *prosperităţii*, *a ridicat standardele de viaţă*, *a lansat o monedă ce a vrut să fie unică* şi *a evoluat constant către crearea unei pieţe unice* în cadrul căreia *persoanele*, *bunurile*, *serviciile şi capitalul pot circula liber*, ca şi cum s-ar afla pe teritoriul unei singure ţări.

Totul ar fi perfect de înţeles, spun cei ce se ocupă de legile emigraţiei/imigraţiei, în special pentru guvernele

63 Informație preluată din studiile efectuate de către The Pew Research Center, 2000-2013

ţărilor europene, care consideră că educaţia, cultura şi gradul de civilizaţie al vieţii oamenilor din ţările europene constituie suficiente elemente de atracţie a multor persoane din alte ţări care ajung întruna din ţările UE şi apoi pe baza principiilor şi legislaţiei aplicate în toate ţările UE care spun:

oricine se poate mişca cu o deosebită uşurinţă în întregul perimetru al ţărilor din cadrul UE, fac uz de acest avantaj pentru a ajunge în oricare ţară europeană.

Mulţi dintre cei veniţi în Europa îşi desfăşoară activitatea în mod cinstit şi util pentru ţara europeană care i-a primit.

Multe dintre ţările UE profitând de avantajele unei asemenea libertăţi au acceptat angajarea forţei de muncă a imigranţilor (care este o forţă de muncă mai ieftină acceptând să muncească pe sume mult mai mici comparativ cu cele solicitate de muncitorii autohtoni).

Faptul că ţările Uniunii Europene sunt dispuse să primească emigranţii din diverse ţări se confirmă şi prin rezoluţia Comisiei Europene[64] aprobată cu 449 de voturi contra 130 precum şi prin apelul Preşedintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker şi a Parlamentului European adresat celor 28 de ţări membre ale UE de acordare a ajutorul necesar refugiaţilor prin asigurarea spaţiilor de locuit şi emiterea vizelor de azil celor care au ajuns pe teritoriul european.

Alături însă de muncitorii din Estul Europei şi din alte ţări veniţi cu dorinţa şi hotărârea de a munci şi de aş asigura o situaţie economică confortabilă pentru ei şi familiile lor şi-au făcut apariţia şi o mulţime de imigranţi care în numele unor concepţii religioase pretins scrise în Koran, vor să domine lumea şi să transforme Europa într-o lume musulmană.

Partea gravă a acestei situaţii pleacă de la lipsa unor informaţii despre cei ce vin sau pleacă din cele 28 ţări ale zonei naţiunilor europene; oricine poate circula din Portugalia până la graniţa cu Federaţia Rusă fără a avea

64 la sfârșitul lunii aprilie 2015

paşaportul verificat, sau fără ca poliţiile de graniţă să aibă informaţii incluse într-o bază de date despre cei ce circulă liberi între toate ţările UE.

Unii dintre musulmanii veniţii în Europa în mod legal sau ilegal[65]

(unii folosindu-se chiar de paşapoarte false – n.n.), creează prin diferite mijloace diversiuni, crime, demonstraţii de masă şi blocări de străzi în plină zi sub pretextul desfăşurării rugăciunilor.

În afara acestor aspecte cu caracter socio-economic şi politic, Europa se confruntă de mai mulţi ani şi cu un alt aspect al vieţii de zi cu zi şi care a devenit destul de alarmant prin faptul că îşi aduce contribuţia la pierderea identităţii naţionale. Astăzi populaţia Europei este formată în proporţie de peste 1/3 din diverse persoane născute în afara Europei, iar acest procent este în continuă creştere.

După unele date destul de greu de controlat dar pe care le pot considera ca având o notă reală, în Europa trăiau la începutul anului 2015 circa 54 de milioane de musulmani, care reprezentau circa 10% din populaţia Europei iar această cifră este în continuă schimbare prin creşterea numerică – în momentul de faţă, necontrolată a acestei imigraţii.

Ilegalii şi cei veniţi oficiali au obţinut permisiunea construirii de moschei. După unele ştiri prezentate de către diverse mijloace informaţionale, în Europa există în prezent mii de moschei cu unele congregaţii mai largi decât cele ale bisericilor creştine sau a templelor mozaice. De asemeni unele informaţii confirmă că în diverse oraşe europene imigranţii din comunităţile musulmane fac tot felul de intervenţii la autorităţile oficiale ale diverselor oraşe pentru obţinerea aprobărilor de construire a unor super-moschei care să depăşească cu mult înălţimea bisericilor creştine şi a templelor mozaice arătând astfel

65 Conform unor informații prezentate de Associated Press la 29 Aprilie 2015, circa 280,000 de imigranți ilegali au fost detectați în Europa în 2014; mai mult de 170,000 au ajuns prin Mediterăi, cei mai mulți sunt veniți din Siria și Eritreia.

întregii lumi care este forţa superioară pe care se bazează noua identitate ce o vor instalată în Europa.

Tabelul alăturat prelucrat dintr-o sursă considerată ca oficială, confirmă această afirmaţie.

Tabel Nr. 13

Evoluţia populaţiei musulmane în ţările Europei Occidentale

(% din totalul populaţiei)

Ţara	2000	2030
Austria	5, 7	9, 3
Belgia	6, O	10, 2
Danemarca	4, 1	5, 6
Franţa	7, 5	10, 3
Finlanda	0,8	5, 6
Germania	5, O	7, 1
Irlanda	0,9	2, 2
Italia	2, 6	5, 4
Marea Britanie	4, 6	8, 2
Norvegia	3, O	6, 5
Olanda	5, 5	7, 8
Portugalia	0,6	0,6
Spania	2, 3	3, 7
Suedia	4, 9	9, 9

Sursa: Prelucrat de autor după datele publicate de către International Center for the Study of Radicalisation (ICSR) King’s College, London.
All informations was officially released at the Münich Security Conference, 6 – 8 Febr., 2015

Aşa se explică diversele acţiuni ce au avut loc din 1995 şi până în prezent în Olanda, Anglia, Franţa, Belgia, Spania, Norvegia şi numai cu puţin timp înainte, în Germania şi Danemarca.

O acţiune terorist criminală a avut loc în prima săptămână a lunii Ianuarie 2015, când un atac terorist al unor indivizi care vorbeau perfect franceza (de unde concluzia că veniseră de mici copii în Franţa sau se născuseră în această ţară) şi care după ce au intrat în clădirea redacţiei ziarului satiric francez, *Charlie Hebdo*, au intrat într-o sală unde se ţinea o şedinţă a grupului de gazetari şi au împuşcat mortal 12 membrii ai redacţiei respective şi doi poliţişti sub pretextul răzbunării împotriva unei caricaturi publicată la adresa religiei islamice şi a profetului Mohamed.

La mai puţin de 24 de ore, în Hamburg (Germania), în noaptea de 10/11 ianuarie 2015, au fost aruncate de

către alţi musulmani extremişti, bombe incendiare în clădirea ziarului *Hamburger Morgenpost daily*, care în spirit de solidaritate cu ziarul Charlie Hebdo (din Paris), au reprodus caricatura profetului Mohamed.

În felul acesta o serie de oficialităţi printre care şi Primul Ministru al Franţei, Manuel Valls, au afirmat că *Franţa este în război*, împotriva terorismului, a jihadismului şi a islamismului radical, iar acuma şi Germania poate afirma acelaşi lucru.

Referitor la această afirmaţie, merită cunoscută opinia profesorului Antoine Grandjean de la Universitatea din Nantes, care afrina[66]:

„... Franţa nu este în război, întrucât nici fraţii Kouachi şi nici Amedy Coulibaly nu sunt soldaţi în cadrul unei armate a unui stat. Ei sunt nişte civili care fac parte dintr-o forţă de luptă care se dezvoltă în cadrul unor state din Orientul Mijlociu în vederea creării şi menţinerii unui stat islamic.

„... Statul Islamic" este un termen care se referă la ceva care nu există (încă?); în timp ce produce deja efecte, şi care oferă numai ideea existenţei unui asemenea stat. Recunoaşterea acestor forţe ca beligerante le oferă oportunitatea recunoaşterii existenţei unui asemenea stat..."

Indiferent că este vorba despre forţa armată a unui stat sau o forţă armată a unor organizaţii extremiste, susţinute în mod clandestin de către unele ţări, cred că asemenea acte trebuie combătute cât mai rapid, cât mai drastic şi mai eficient.

S-a pierdut primul moment când aceste grupări acţionau într-un număr mult mai mic şi ca atare au fost neglijate. Cred că este ceasul al 12-lea în care trebuie aplicate măsurile necesare în vederea minimalizării sau eradicării unor asemenea forţe militare.

Până nu se vor lua măsurile necesare[67] împotriva

66 Le Monde, 14 Ianuarie 2014

67 În primul rând crearea unei baze de date informaționale ale agențiilor de securitate internaționale care să poată fi folosite nu numai

acestor extremişti şi a ţărilor ce susţin în mod secret dar substanţial asemenea acţiuni teroriste, prin sprijinirea financiară şi dotarea cu echipament şi armament, întreaga Europă va ajunge într-o situaţie similară întrucât celulele latente ale unor musulmani extremişti se găsesc împrăştiate în întregul teritoriu al Europei.

Miniştri de justiţie din cele 28 de naţiuni ale UE (incluzând Marea Britanie şi Irlanda), trebuie să creeze legislaţii specifice prin care să se poată verifica diversele informaţii referitoare la identitatea persoanelor care intră sau ies dintr-o ţară, despre datele personale incluse în paşapoarte şi credit cardurile legale folosite.

Cred că această soluţie de creiere a unor legislaţii specifice ar trebui să devină prioritare legiuitorilor din toate ţările europene şi informaţiile să poată fi folosite de comun acord de către toate ţările europene, din Orientul Mijlociu şi de către alte ţări.

Întâlnirea şi fotografierea recentă a preşedinţilor din 40 de ţări europene şi din alte continente[68] dovedeşte spiritul de solidaritate în lupta comună pe care întreaga omenire trebuie s-o poarte împotriva extremismului islamic-jihadist terorist.

---

de către țările UE și de către toate țările din jurul UE precum și de către alte instituțiile din alte țări (cum ar fi de exemplu unele țări din Orientul Mijlociu), care se ocupă de asigurarea securității.

Același sistem de verificare trebuie să existe și pentru persoanele care folosesc mijloacele de transport aeriene din diverse țări. Merită menționat că asemenea sisteme de verificare au fost solicitate de către diverse țări, dar Parlamentul European a respins asemenea solicitări afirmând că astfel se încalcă dreptul oamenilor referitoare la intimitatea personală.

68 Vezi Anexa Nr.2

Photo By PHILIPPE WOJAZER/Reuters/11 Ianuarie 2015

Fotografia alăturată în care Preşedintele Franţei, François Hollande, este înconjurat de conducătorii a 40 de naţiuni din lume şi participarea a aproape 3 milion de oameni din Franţa şi din alte ţări, redă acest spirit de solidaritate şi decizia fermă a popoarelor în combaterea crimelor extremiste.

Ceea ce este deosebit de important este ca această solidaritate să nu rămână numai la nivelul unor întâlniri, a unor dialoguri şi fotografii destinate lumii prin intermediul mass-mediilor din întreaga lume, ci trebuie întreprinse acţiuni concrete, o strategie mondială împotriva acestei plăgi care se extinde treptat peste întregul glob.

Dacă se neagă sau se neglijează şi în prezent asemenea acţiuni, ele vor dovedii frica lumii împotriva acestor extremişti şi ei îşi vor continua acţiunile criminale, din ce în ce mai des, din ce în ce în mai multe ţări de pe toate continentele.

Paris/Reuters/11 Ianuarie 2015

După informaţiile mass-mediei franceze, această imensă demonstraţie, ce a avut loc la Paris în Place de la Nation şi unde s-a cântat La Marseilaise (imnul naţional al Franţei), este considerată ca fiind una dintre cele mai largi demonstraţii din întreaga istorie a Franţei, după cea din 1944 când francezii au ieşit pe străzi să se bucure de eliberarea Franţei de sub ocupaţia fascistă.

Spiritul de solidaritate cu toate ţările lumii a „ziariştilor fără graniţe", care s-au alăturat la marea manifestare din Paris, este şi o chemare la luptă împotriva politicilor de persecutare a ziariştilor de către diverse guverne cum ar fi cele din: Egipt, Rusia, Turcia, China, Emiratele Arabe Unite şi din alte ţări precum şi împotriva manifestării concepţiei antisemite şi a crimelor efectuate la supermarketul cu produse Kosher[69] din Paris, la diversele temple şi la diversele şcoli de rit mozaic.

Trebuie reamintit că numai în urmă cu circa trei ani au avut loc acţiuni similare cu caracter violent din partea unor tineri musulmani născuţi în Franţa; este cazul în care Mohammed Merah a omorât 7 persoane incluzând 3 copii evrei în Toulouse în 2012, sau a lui Mehdi Nemmouche care a omorât 4 persoane în Muzeul evreiesc în 2014.

Pentru evreii din Paris şi din întreaga Franţă ca şi din alte ţări europene[70] se pune într-un mod deosebit de serios problema dacă să rămână în aceste ţări unde se manifestă un puternic curent antisemit sau ar fi mai bine să emigreze

---

69 Produsele Kosher - " nu sunt neapărat ceva exclusivist. Din ce în ce mai mulți oameni, care nu aparțin religiei mozaice, adoptă acest stil de nutriție tocmai datorită beneficiilor pe care le oferă. În primul rând, produsele sunt certificate de către o agenție kosher, fără nici o legătura cu compania producătoare sau cu instituțiile sanitar-veterinare sau de control al calității de pe circuitul normal. În al doilea rând, peste 98% din aditivii și coloranții folosiți în produsele de zi cu zi nu se găsesc în produsele kosher". (Pentru cei interesați sugerez consultarea articolului "Ce este mâncarea Kosher" din site-ul: http://lyla.ro/timp-liber/ce-este-mâncarea-kosher-și-de-ce- este-mai-sănătoasă-decât-restul/.

70 În Anglia au avut loc peste o 1,100 de acțiuni anti-semite în 2014 - dublu numărului de acțiuni față de 2013. La o lună de zile după atacul din Paris, a avut loc o acțiune anti-semită în Copenhaga (Danemarca).

în Israel.

După atacul din Paris, 15.000 de evrei francezi s-au hotărât să părăsească Franţa şi să se stabilească în Israel, Statele Unite, Canada sau Australia.

Desigur este opţiunea fiecărei persoane, sau a fiecărei familii care îşi poate aminti de manifestarea unui curent similar ce a avut loc în timpul fascismului german şi când cei de religie mozaică se ambiţionaseră să rămână în Germania socotindu-se cetăţeni germani cu zeci sau sute de ani tradiţii în Germania.

Foto: Luke Heighton, Paris

Un fapt ce este de remarcat: la începutul anului 2015, mai exact la 7 ianuarie, D-na Cancelar Angela Merkel a avut o întâlnire la Londra cu primul ministrul al Marii Britanii, David Cameron. În principal motivul întâlnirii a fost acela de discutare a următorului summit al grupului G-7; separat, din unele informaţii ale mass-mediei internaţionale a reieşit că cei doi lideri au mai discutat şi unele dintre propunerile primului ministru David Cameron de a limita migraţia în Europa. Concomitent în Germania

au loc diverse demonstraţii ale grupului Pegida[71], grup de protest anti-islamic care a mai organizat manifestaţii de protest în Dresda şi în alte oraşe germane.

Foto: Deutsche Welle, Aspect de la demonstraţia Pegida, din Dresda de la 25 ianuarie 2015

Un fapăt ce trebuie să reţină atenţia administraţiilor guvernamentale din ţările europene în general şi în special a celor din Franţa, Grecia şi Italia este acţiunea celor 4800 de emigranţi din Libia şi din alte ţări musulmane care folosindu-se de mijloace de navigaţie rudimentare au încercat să ajungă pe coastele italiene, greceşti şi franceze. Un mare număr dintre aceştia s-au înecat, alţii au fost salvaţi de către echipele de gardă de pe coastele acestor ţări.

Actele de salvare dovedesc un puternic spirit umanitar dar în acelaşi timp trebuie verificat câţi dintre

71 PEGIDA (în limba germană: Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), în traducere:

Patrioții Europeni împotriva Islamizării Vestului- organizație fondată în Dresda, ce organizează demonstrații săptămânale împotriva procesului de „islamizare” a Germaniei și Europei. Demonstrațiile săptămânale au început pe 20 octombrie 2014 împotriva politicii greșite a Europei în general și a Germaniei, în special, de acordare a azilului și de acceptare a imigrație. La primele proteste au participat doar câteva sute de persoane (350-500), la mijlocul lunii decembrie, numărul lor a depășit 15 000, iar la protestele din 12 ianuarie (2015) s-au adunat peste 25 000 de demonstranți.

aceşti emigranţi intraţi în Franţa, Italia şi Grecia sunt cei ce vor muncii şi se vor încadra în viaţa normală, cotidiană a acestor ţări sau în altele din cadrul UE în care vor continua să emigreze şi câţi sunt de fapt „soldaţii" jihadişti ajunşi printre ceilalţi, formând aşa numitele *slipping cels*, gata să acţiuneze şi să-şi ducă la îndeplinire misiunile criminale pentru care au fost trimişi în ţările UE şi de aici în alte ţări.

Acesta este motivul pentru care sunt necesare informaţiile despre care aminteam înainte şi care să constituie banca de informaţii la care să aibă acces toate organele de verificare a tuturor ţărilor UE.

4. Uniunea Europeană şi principalii ei parteneri economici:

Federaţia Rusă şi Statele Unite ale Americii

Ani de zile analiştii geopolitici din diverse ţări europene şi din alte continente au încercat să analizeze şi să desprindă unele concluzii revelatoare cu privire la relaţiile existente şi cele de viitor dintre Federaţia Rusă şi Uniunea Europeană.

Din punctul de vedere geopolitic între aceste două sisteme politico-economice se manifestă multiple diferenţe. Federaţia Rusă (ca o continuare a fostei Uniunii Sovietice), poate fi considerată ca fiind – aşa cum au apreciat unii autori printre care şi Edoardo DeSilva,[72] *„un actor vechi în arena mondială pe scena geopolitică în timp ce UE poate fi considerată ca un actor relativ tânăr"*.

Chiar dacă unele opinii care se referă la structura ţărilor membre ale UE şi care dovedeşte existenţa unor particularităţi ce fac din această uniune un sistem relativ unic la scară internaţională, cred că această notă are un

72 Edoardo DeSilva – Between conflict and Cooperation: the relatons between the European Union and the Russian Federation in the field of energy, Le Centre international de formation européenne (CIFE), Nice, France,2010/2011

caracter relativ, prin faptul că o situaţie similară (a uniunilor formate din ţări diferite ca dimensiuni, grad de dezvoltare economică, limbă naţională şi alte caracteristici), o găsim la multe uniuni (libere sau forţate în unirea diverselor ţări, cum a fost de exemplu şi Uniunea Sovietică ce şi-a creat această unire a ţărilor ce au format-o prin forţarea lor pe calea armelor).

Istoria Rusiei dovedeşte că au existat unele momente care au marcat-o ca pe o ţară europeană care s-a străduit să-şi însuşească multe dintre aspectele culturii şi civilizaţiei occidentale. În epoca ţaristă, de exemplu, Rusia a încercat de multe ori să-şi croiască viaţa după modelul ţărilor civilizate occidentale şi în special după modelul francez. Aşa cum am mai amintit, scriitorul Dostoievski spunea: *Noi ruşii avem două patrii*: *Rusia şi Europa*.

Secolul 20, i-a adus Uniunii Sovietice unele momente deosebit de dificile:

— Dezlănţuirea aşa-zisei „Revoluţii roşii" din 1917, care a fost de fapt o lovitură de stat realizată cu suportul financiar occidental,[73]

— Căderea comunismului şi lichidarea în 1991 a Uniunii Sovietice (care s-a dovedit ca fiind o adevărată închisoare internaţională pentru multe popoare), precum şi lichidarea comunismului în multe dintre ţările satelite care au dus la obţinerea independenţei acestor ţări (din Europa, de Est, din Balcani, Caucaz şi din Asia Centrală).

— Lichidarea Tratatului de la Varşovia în 1990 – 1991

— Căderea zidului Berlinului (9 noiembrie 1989) şi reunificarea Germaniei

(18 ianuarie 1871)

Prin asemenea momente Rusia şi-a pierdut prestigiul pe care şi-l făurise prin forţa armelor şi a diferitelor instituţii de coerciţie (de tipul KGB – n.n.).

A fost un timp prin anii 1990 când majoritatea specialiştilor geopoliticieni şi strategii militari credeau că

---

73 Pentru detalii suplimentare vezi și: Alex Berca – Adevăr și minciună, Partea II-a,
pg. 228 și urm. lucrare citată în bibliografie.

Rusia va intra pe făgaşul lumii occidentale şi au existat tot felul de oferte de suport financiar şi social în acest sens.

În mod special s-au remarcat intenţiile unor mari investitori care erau dispuşi să facă investiţii substanţiale în această ţară care zeci de ani rămăsese în urmă acoperindu-şi lipsurile şi nevoile printr-o propagandă acerbă de tip potemkinist şi prin jefuirea a tot felul de bunuri materiale din ţările satelite.

Printr-un joc politic şi printr-o presiune poliţienească, Vladimir Putin a ajuns în poziţia de preşedinte al Federaţiei Ruse (1999 – 2000) şi a început să-şi susţină punctul de vedere de a reface şi consolida veghea ambiţie a Rusiei de a fi o putere decizională pe plan mondial.

În totală opoziţie cu punctele de vedere ale foştilor conducători ai Rusiei: (Mihail Gorbaciov şi Boris Elţîn), care au încercat să refacă sistemul economic rusesc prin diverse reforme căutând o apropiere de lumea occidentală, Vladimir Putin, cu experienţa acumulată în anii în care a fost şef al KGB, a căutat şi continuă să-şi impună un punct de vedere bazat pe forţa poliţiei şi a unor măsuri represive la adresa oricăror oponenţi politici[74] şi a oligarhiei

74 Mass-media a prezentat de-alungul anilor numele multor dizidenți sau opozanți politici printre care: avocatul Stanislav Markelov, jurnalista AnnaPolitovskaya, activista pentru drepturi umane Natalia Estemirova (în Cecnia), fostul agent KGB care a fugit în Anglia: Alexander Litvinenko și cel mai decurând: Boris Nemtsov care a fost un oponent direct al politicii președintelui Vladimir Putin și cărora organele de opresiune rusești

le-au luat viața.

Informații mai multe se pot găsi și în lucrarea:– The Great Transformation: How the Putin Plan Altered Russian Society, ISPI Policy Brief, Nr. 132, May 2009

financiare care se crease prin tot felul de speculaţii şi corupţii ce ajunsese până la cele mai înalte nivele politice şi economice după căderea comunismului[75].

În concepţia lui Putin pluralismul politic şi libertatea de acţiune din punctul de vedere al dezvoltării economice sunt total diferite de cele existente în lumea occidentală şi în special în Statele Unite[76]

Vladimir Putin consideră că libertatea înseamnă şi se referă *numai la alegerea regimului politic* şi nu are şi nici nu trebuie să existe vreo interferare în activităţile politicii externe şi a stabilirii drepturilor şi măsurilor ce trebuie aplicate în politica internă. Numai ceea ce decide şi spune Puţin trebuie să fie respectat şi aplicat, după principiul lui Ludovic al XIV-lea care spunea:

„L'état c'est moi!"

Prin aceste măsuri opresive diversele mijloace ale mass-mediei au început să fie controlate direct de către instituţiile de stat create în acest scop, ceea ce a determinat lansarea unei formule politice care se referea la *„democraţia controlată"*, respingându-se orice încercare de lansare sau aplicare a unei politici pluraliste.

Prin sistemul dictatorial impus, şi de frica exilării şi a trimiterii în puşcării a oricăror oponenţi, vechiul sistem dictatorial şi-a regăsit aplicarea şi odată cu el şi manifestarea oricăror acţiuni de mistificare a realităţii din domeniul social, cultural, economic şi politic.

În acest fel Rusia a reuşit să-şi „recâştige" într-un anumit mod vechiul statut de putere internaţională, dar şi-a pierdut complet încrederea ce i-a fost acordată de către partenerii occidentali.

---

75 Măsurile represive se referă la arestarea, judecarea și trimitereaîn exil precum și confiscarea proprietăților acumulate și punerea lor sub controlul statului (în special cele referitoarela resursele energetice).

76 Deși Rusia este considerată azi ca fiind un stat capitalist, ea nu s-a declarat niciodată ca fiind capitalistă.

Dimpotrivă: în actuala Constituție a Federației Ruse scrie limpede: "În Federația Rusă nici o ideologie politică nu poate fi obligatorie și nici o ideologie politică nu poate fi considerată ideologie de stat" (Constituția Federației Ruse, articolul 13, alineatul 2).

Referindu-se la acţiunea de anexare a Crimeii condusă de Preşedintele Vladimir Putin, fosta Secretară de Stat a Statelor Unite, Dna Madeleine Albright spunea:

„Putin a dobândit un teritoriu, dar a pierdut încrederea!"

Pentru a contracara riscul altor acţiuni într-un fel neaşteptate din partea Federaţiei Ruse venite în urma indicaţilor Şefului suprem al armatei ruse, NATO şi-a extins acţiunile creându-şi anumite baze militare speciale în unele dintre ţările foste sateliţi ai Uniunii Sovietice.[77]

Fără nicio discuţie că asemenea planuri ale NATO nu sunt acceptate de Vladimir Putin şi la întâlnirea cu preşedintele Obama în care s-a discutat şi instalarea unui sistem anti-missile în Polonia, Puţin a reacţionat solicitând interzicerea instalării în Polonia a unui asemenea sistem.

În dorinţa creării unei atmosfere de pace şi înţelegere cu Federaţia Rusă, preşedintele Barack Obama a acceptat ideea anulării planului de instalare a sistemului anti-missile în Polonia[78].

Aceasta nu înseamnă că Statele Unite şi Uniunea Europeană nu supraveghează în continuare acţiunile Federaţiei Ruse.

În politica americană şi în special în relaţia cu Federaţia Rusă se poate auzi de multe ori afirmaţia fostului preşedinte al SUA, Ronald Reagan, care spunea:

„Te cred, dar trebuie să verific...!"

Relaţiile Federaţiei Ruse cu Uniunea Europeană au fost şi continuă să fie deosebit de importante pentru ambii parteneri. Din păcate asemene relaţii nu se bazează pe elemente de egalitate.

Tabelul Nr. 14

---

77 Conform unor ştiri publicate de cotidianul german Frankfurter Allgemeine Zeitung , la 31 August 2014, vor fi instalate 5 baze militare NATO în Polonia, România, Lituania, Letonia și Estonia. Bazele vor fi folosite pentru logistică, misiuni de recunoastere si planificare si vor avea personal multinațional permanent cuprins intre 300 si 600 de angajati in fiecare bază..

78 vezi link-ul: http://www.turkishweekly.net/news/95624/-obama-resetting-relations-with-russia.html

Valoarea contractelor economice între Federaţia Rusă şi U E

(Date pentru anul 2008)

(miliarde e)

Activitatea comercială	Bunuri	Servicii	Investiţii străine directe	TAL
UE către Fed. Rusă	105	18	17	0
Fed. Rusă către UE	173.2	11.5	1	5.7

Sursa: http://en.wikipedia.org/wiki/Russia%E2%80%93 European Union relations

Uniunea Europeană în ansamblu şi fiecare dintre ţările membre în mod separat, au respectat întotdeauna contractele încheiate cu Federaţia Rusă, în special când au fost în discuţie contractele economice şi nu au pus niciodată condiţii numai în favoarea UE şi în defavoarea Federaţiei Ruse;[79] în schimb Federaţia Rusă, după tipicul practicat încă din timpul epocii sovietice, continuă pe orice cale să obţină maximum de profit de pe urma oricăror relaţii şi contracte, în special când este vorba de surse de energie sau când se tranzacţionează livrarea către Federaţia Rusă a diverselor produse agro-alimentare din ţările membre ale UE.

Trebuie remarcat şi faptul după care în momentul în care se discută încheierea anumitor contracte economice Federaţia Rusă preferă ca la negocieri să fie numai reprezentanţii celor două ţări implicate în tranzacţii şi nu

79 Acordul de parteneriat și cooperare (APC), semnat în iunie 1994 și care a intrat în vigoare în decembrie 1997 oferea un cadru politic, economic și cultural pentru relațiile dintre Rusia și UE. Acordul prevede promovarea comerțului, investițiilor și relațiilor economice armonioase. Exporturile rusești către UE au foarte puține restricții, cu excepția sectorul siderurgic și al energiei electrice.

acceptă participarea unor reprezentanţi de drept ai UE.[80]

Cu toate că UE şi Federaţia Rusă sunt membre ale Organizaţiei Mondiale pentru Comerţ, raporturile dintre cei doi parteneri nu sunt sub influenţa acestui for mondial şi ca atare tranzacţiile economice ţin seama de relaţiile politice şi aplicarea unor sancţiuni economice când este vorba de încălcarea drepturilor omului şi al intervenţiilor inadmisibile ale Federaţiei Ruse în Ucraina.

Diversele acţiuni militare întreprinse de grupuri militare de separatişti conduse din umbră de către forţele miliare ruse sub comanda preşedintelui Putin, acţiuni întreprinse în Ucraina şi în alte ţări ce sunt pe agenda de anexări de către Federaţia Rusă sunt urmărite şi sancţionate de către conducerile diferitelor ţări ale UE şi de către SUA.

Printre sancţiuni au fost: interzicerea exporturilor de carne din Polonia spre Federaţia Rusă, sau în mai 2014, firma franceză Renault a anunţat că a oprit planurile privind producerea de automobile SUV care urmau să fie fabricate în parteneriat cu compania rusă ZIL, (Moscova), datorită deprecierii accentuate a rublei.[81]

Uniunea Europeană ocupă un loc important pe piaţa mondială în domeniul exporturilor de bunuri şi servicii.

De la criza economică şi financiară din 2008, UE a trecut treptat de la producţia de produse, de mică valoare la produse cu valori mai mari, considerate ca fiind *bunuri de marcă*.

Manifestarea fenomenului globalizări şi efectele

---

80 În toate negocierile Federația Rusă consideră că reprezentanții oficiali ai Comisiei

Europene sunt niște birocrați care întârzie orice contract bilateral (Conf. :

Grossouvre, Henri- La Russie nouvel arbitre Européen?, Infoguerre.com, pg.3

81 Pentru cei interesați de unele amănunte referitoare la planurile de viitor ale Ucrainei

sugerez consultarea Anexei 10.

persistente ale crizei financiare globale au afectat într-un mod negativ semnificativ performanţa economică a Uniunii Europene în ansamblu şi a fiecăruia dintre membrii ei. Cu toate acestea, în unele privinţe economia UE a demonstrat o rezistenţă remarcabilă în comparaţie cu alte ţări industrializate, precum şi cu valoarea cotei sale din PIB-ul global care a scăzut într-un ritm mai lent decât cele de exemplu ale Japoniei şi SUA.

UE a avut posibilitatea de a-şi păstra o poziţie relativ puternică în domeniul comerţul cu mărfuri şi totodată în consolidarea rolului său de ofertant al unor servicii pentru diverse ţări din lume.

Urmărind evoluţia din ultimii ani a relaţiilor dintre Uniunea Europeană şi Statele Unite cred că aceste două forţe economice, au format una dintre cele mai mari colaborări comercial bilateral. Numai comerţul cu bunuri s-a ridicat la peste 400 de miliarde de euro, iar cel cu servicii după date recente este estimat la peste 226 miliarde de euro.

Conform unor informaţii oficiale prezentate în diverse surse al mass-mediei internaţionale, SUA şi UE sunt consideraţi ca fiind cei mai mari investitori în spaţiul lor reciproc: numai în 2007, de exemplu, 42% din totalul investiţiilor făcute de UE au fost direcţionate către SUA, iar peste jumătate din investiţiile particulare americane şi-au găsit destinaţia în ţările din Uniunea Europeană.

Investiţiile străine directe au permis crearea de milioane de locuri de muncă atât în SUA cât şi în Uniunea Europeană. În Statele Unite, din cei peste 5 milioane de americani angajaţi de companii străine, 58% dintre ei munceau pentru companii europene. La fel, în Europa, în filialele firmelor americane lucrau aproape 4 milioane de europeni.

Relaţiile dintre cei doi parteneri nu se rezumă numai la domeniul activităţii comerciale, la fel de importante şi de mare actualitate sunt şi relaţiile politice şi militare. Fiind două super-puteri care domină scena internaţionala, ele nu pot rămâne indiferente la problemele care apar în

diferite regiuni sau state ale lumii.

Cooperarea în domeniul afacerilor internaţionale dintre SUA şi UE este vitală, întrucât de cele mai multe ori problemele sunt prea complexe pentru a putea fi rezolvate numai de una dintre ele.

După opinia multor politologi nu există dispută internaţionala, zonă sau ţară din lume în care Statele Unite şi Uniunea Europeană să nu aibă interese şi în care fiecare dintre ele să nu fie afectată de modul în care acţionează cealaltă[82].

Statisticile internaţionale confirmă următoarele date privind evoluţia comerţului

Uniunii Europene cu diverşi parteneri de pe plan mondial şi în special cu SUA.

Tabelul Nr. 15

Valoarea comerţului exterior al UE

cu pricincipalii parteneri

Date pentru 2012

(în miliarde Euro)

Ţara	Importuri	Exporturi	Total
Uniuneaeuropeană	1,798.3	1,683.1	3,481.4
Statele Unite	1,817.8	1,203.1	3,020.9
Federaţia Rusă	261.1	411.9	673.O
China*)	1,415.3	1,594.6	3,009.9
Japonia	689.5	621.6	1,311.1
Coreea de	404.4	426.	830

82 Compilat după articolul semnat de Dna. Livia Pislaru, în EuroActiv.ro, Dosar: Relațiile

UE-SUA, 4 iulie 2008 din sit-ul internet: http://www.euractiv.ro/uniunea- europeana/articles %7CdisplayArticle/articleID_14087/Regiune.html

Sud		4	.8
India	381.1	229.O	610.1
México	296.1	288.6	584.7
Australia	203.1	199.8	402.9
Brazilia	181.6	188.8	370.4

Notă: „) Fără Hong Kong
Sursa: European DG Trade, Raport 2013
Tabelul Nr. 16
Destinaţia exporturilor UE în 2012
(%)

Destinaţia exporturilor UE	
Statele Unite	16.5
Federaţia Rusă	7.O
China*)	8.5
Restul lumii	47.5

Notă: „) Fără Hong Kong
Sursa: European Commision, DG Trade.
Report 2013

De asemeni merită reţinută şi una dintre cele mai recente acţiuni ale Statelor Unite prin care Marea Neagră şi în mod specific Portul Constanţa urmează a fi transformat într-un centru energetic Internaţional, pentru întreaga Europă…

Un asemenea proiect de mari proporţii, şi cu o valoare de peste 7 miliarde dolari, după cum se prezintă de către mass-media românească prin ziarul *Naţional* din 4 februarie 2015, va fi unul din proiectele importante de partenariat ale UE şi Statele Unite.

5. Viitorul Uniunii Europene prin prisma unor

scenarii economice

Cei ce urmăresc evoluţia economică a Europei în general şi a UE în special din punctul de vedere al situaţiei financiare îşi dau perfect de bine seama că există o strânsă legătură pe care economiştii analişti o consideră ca fiind fundamentală.

În acest sens au fost create trei variante ale unor scenarii economice:

Primul scenariu ar fi cei optimist sau să-i spunem „cel bun”.

În cadrul acestuia întreaga situaţie dificilă a Europei, poate duce ca de obicei în momente grele la un fenomen de solidaritate, de unire a celor în suferinţă.

În acest caz, Germania şi Olanda care încă sunt într-o poziţie favorabilă, din punct de vedere economic ar urma să se preocupe ca întreaga zonă euro şi membrii U.E. să nu clacheze.

Aceste două ţări ar trebui să încerce să folosească „eurobondurile” garantate de cele 17 naţiuni din cadrul zonei euro şi să completeze necesarul de bani din cadrul debitului unora dintre ţări printre care: Grecia, Portugalia şi Irlanda.

Pentru rezolvarea în bune condiţiuni a situaţiei economice generale a UE ar trebui ca o autoritate centrală a U.E. să-şi asigure poziţia de a controla şi prevenii finanţele naţionale ale tuturor membrilor U.E. de a nu ajunge să aibă deficite bugetare excesive.

Ţările din cadrul zonei euro ar trebui să acţioneze ca un tot şi să asigure puterea financiară a băncilor continentale, ne lăsând ca fiecare dintre naţiuni în mod independent să asigure suportul financiar al firmelor de finanţe şi investiţii.

Spania şi Italia, vor trebui să se vor preocupa să acţioneze cât mai rapid pentru a corecta diversele probleme economice ale economiilor lor, piaţa muncii şi posibilităţile pe care le au diversele companii pentru angajarea forţei de muncă disponibilă, precum şi pentru asigurarea unor retribuţii corespunzătoare în raport cu

productivitatea muncitorilor. În acest fel se va putea în primul rând asigurarea plăţii taxelor către bugetul naţional în loc să se scoată din buget sumele necesare pentru plata ajutorului de şomaj. În al doilea rând se vor putea asigura fondurile destinate cumpărării (de către persoanele individuale sau de către familii), diverselor bunuri şi servicii, ceea ce va influenţa pozitiv standardul de viaţă al populaţiei şi creşterea volumului vânzărilor.

În al treilea rând se va putea asigura a creştere a volumului schimburilor de mărfuri şi servicii ce va influenţa în mod pozitiv comerţul exterior, turismul şi alte domenii ale activităţii economice.

Al doilea scenariu care este unul mai puţin favorabil, ar avea următorul context:

Conducătorii ţărilor Europene membre ale Uniunii vor trebui să fie de acord să extindă suporturile financiare despre care au căzut de acord în luna iulie 2011, pentru a sprijinii guvernele ţărilor care se găsesc în dificultate economică.

Unora dintre membrii Uniunii Europene li s-au sugerat ideea de a trece la asigurarea unor salarii *„mai flexibile”* şi reducerea cheltuielilor, pe un interval de timp limitat.

Liderii ţărilor care au încă o situaţie financiară acceptabilă printre care se numără şi Germania, sunt conştienţi că pot avea de suferit de pe urma acţiunilor de salvare a ţărilor care au intrat în degringolada financiară cum ar fi: Spania, Italia, Belgia şi altele care continuă să ceară împrumuturi care nu au şansa să fie rambursate într-un termen relativ scurt.

Analiştii finanţişti şi politologii consideră că până la urmă Europa se va redresa, dar va fi o Europă slăbită din punct de vedere economic, cu multiple diviziuni politice majore, care s-ar putea să afecteze într-o anumită măsură situaţia socio-economică şi politică de pe plan mondial.

Aici trebuie să intervină factorul politic care prin prezenţa sa va trebui să împiedice politica de anexiune sau de „subjugare” economică prin anumite contracte total

nefavorabile pentru ţările existente în situaţia dificilă de a accepta asemenea contracte pe termen lung (extracţia de resurse ale subsolului, vânzarea unora din ramurile economice, sau a mijloacelor materiale de utilizare a acestor ramuri economice, obţinerea unor împrumuturi cu rate de interes deosebit de mari, ş.a.) numai pentru a asigura o „speranţă" de refacere economică.

Al treilea scenariu luat în consideraţie ar putea fi unul foarte nedorit.

Un asemenea scenariu ar putea arăta că economiile Europei vor evolua într-o variantă deosebit de nefericită, cu o creştere economică minoră. Un asemenea scenariu a adus în ultimii ani, la masa discuţiilor, multiple opinii contradictorii: unii analişti au susţinut că ar fi posibil să nu se manifeste prin alura unei noi recesiuni, alţii din contra au considerat că în actualele condiţii aceasta ar fi tendinţa ce se manifestă la orizontul economic european.

Cu un an în urmă se spera ca situaţia monedei Euro şi criza datoriilor pe care le aveau ţările UE începeau să cunoască o revitalizare. Din păcate, o asemenea impresie încă este de actualitate.

În aceste condiţii unele dintre ţările Europei ce cunosc deficite financiare mari, cum ar fi Grecia, vor trebui să accepte anumite restructurări prin reduceri mari ale unor servicii.

Analişti economişti şi politologii consideră că populaţia Greciei nu ar fi dispusă să accepte asemenea reduceri ale serviciilor publice şi creşterea în acelaşi timp al taxelor pentru a plăti creditorii străini.

Grecia se găseşte într-un moment de mare cotitură; în apropiere de sfârşitul lunii ianuarie 2015, a fost în toiul alegerilor parlamentare şi cu succesului partidului de stânga „Syriza", care a susţinut ideea de terminare a oricăror elemente de austeritate economică la care a fost supus poporul grec. În condiţiile actuale ale situaţiei economice şi politice, partidul Syriza caută să negocieze cu diverşii membri ai UE de a li se acorda un *plan de salvare* care să-i ajute la refacerea economică nu prin

austeritate ci printr-un nou împrumut care să revitalizeze situaţia economică.

Dacă Syriza prin premierul ales va reuşi să-şi impună un punct de vedere privind negarea datoriilor Greciei, aceste datorii vor trebui onorate şi ca atare se vor răspândi spre alte ţări, printre care, de exemplu, asupra Spaniei, Italiei şi Portugaliei şi ca atare s-ar putea ca actuala criză economică nu numai să continue dar chiar să se agraveze.

S-a lansat şi ideea după care Grecia ar fi vrut să se întoarcă la vechea ei monedă, drahma; un asemenea punct de vedere nu putea fi socotit ca fiind viabil întrucât ar fi existat toate şansele să i se prăbuşească întregul sistem bancar.

Ceea ce scăpase la un anumit moment dat din atenţia multor economişti analişti era faptul că nu Grecia era punctul de risc cel mai grav, al întregii UE, ci Italia.

În timp ce Grecia reprezintă circa 2% din PNB-ul european, Italia ca membră a grupului celor şapte ţări dezvoltate (G-7), avea un debit de circa 2 miliarde euro, adică 120% din valoarea totală a economiei sale naţionale. Debitul Italiei ajunsese să fie mai mare decât debitele Spaniei, Portugaliei, Irlandei şi Greciei luate la un loc.

Bondurile Italiei ajunseseră să se tranzacţioneze cu 4% mai mult decât cele ale Germaniei, ceea ce era ceva cu totul neobişnuit şi nejustificat din punct de vedere economic.

Din acest punct de vedere Italia ar putea ajunge în faţa unei noi recesiuni în ipoteza în care investitorii naţionali şi internaţionali şi-ar retrage banii din bănci.

Cu toate că la un anumit moment dat s-a lansat şi ideea creării unor „euro-bonduri” ca o soluţie pentru viitorul Europei şi prin care Germania ar putea garanta datoriile Italiei, Spaniei, Greciei şi a altor ţări din Comunitatea Europeană, ce încă se găsesc într-o mare dificultate economică, unii economişti consideră că o asemenea idee este interesantă mai mult din punct de vedere teoretic, dar nu îşi putea găsi aplicabilitatea.

Primii care s-au opus unei asemenea idei a fost pe de o parte poporul german şi reprezentanţii săi guvernamentali şi pe de altă parte reprezentanţii justiţiei care consideră că un asemenea act este neconstituţional.

Faţă de întreaga situaţie economică şi în urma lansării celor trei variante de scenarii economice, marea majoritate a economiştilor finanţişti şi analiştii politologi au lansat o întrebare firească: care va fi soluţia optimă ce stă în faţa viitorului Europei în general şi al UE în mod special?

După unele informaţiile mai recente prezentate de către FMI, pe plan mondial ar exista circa 10 miliarde dolari în rezervele schimburilor internaţionale şi care sunt sub controlul unor ţări cum ar fi: China, Japonia, Brazilia şi Arabia Saudită.

După opina preşedintelui Chinei, ţara lui ar putea să ofere cel puţin jumătate din fondurile pe care le deţine (în rezerva sa de schimburi externe care se ridică la peste 3 miliarde dolari şi care ar avea toate şansele să continue să crească cu sute de miliarde dolari anual), pentru a ajuta la redresarea situaţiei economice europene, prin cumpărarea de bonduri.

În schimbul unui asemenea „ajutor”, China solicită însă un mai mare acces pe pieţele europene prin contracte şi pentru produsele fabricate în China.

Nimica nou sub soare!; atunci când se tranzacţionează cu China ea urmăreşte să aibă garanţii, să aibă avantaje pe termen lung şi îşi urmăreşte cu multă precauţie interesele.

Folosind o asemenea strategie economică China a ajuns să fie unul din marii posesori de stocuri de pe plan mondial.

De fapt China are un plan pe termen lung anvizajând economia mondială sub o nouă ordine economică în care ea deja s-a impus şi deţine un loc dominant.

După cum se ştie în ultimii ani fenomenul crizei mondiale a ajuns să se manifeste şi asupra economiei chineze întrucât aşa după cum se vede, se măreşte

numărul pierderilor de contracte de producţie şi pieţe de desfacere pentru produsele fabricate care poartă marca: „Made in China”.

Balanţa neîncrederii faţă de situaţia economică generală ţine seama şi de faptul că pe plan mondial sunt peste 44 milioane de şomeri ceea ce are o mulţime de implicaţii social, politice şi economice.

Creşterea ratei dobânzilor în cadrul pieţei financiare a Zonei euro de circa 5% (în primăvara anului 2010 – aceasta fiind numai pentru Grecia), a determinat o stare de alertată iar un an mai târziu (la sfârşitul verii 2011), a ajuns la 46% pentru ţări ca: Irlanda, Portugalia, Spania, Italia şi Belgia.

Ulterior nimeni nu mai a fost speriat de această situaţie datorită faptului că datoriile Greciei se ridicaseră la 166%, al Italiei la 121% şi al Irlandei la 109% din volumul total al PNB-ului acestor ţări.

După opinia specialiştilor din cadrul FMI, Italia avea nevoie de un nou împrumut echivalent cu ¼ din PNB, iar Spania şi Franţa aveau nevoie de 1/5 din volumul PNB-ului lor.

Din toate cele prezentate mai sus se poate desprinde concluzia după care la un anumit moment dat, împrumutul de bani sau cumpărarea de bonduri europene ar putea avantaja administraţia de la Beijing sau al altei ţări cu o situaţie financiară deosebit de favorabilă putând deveni unul dintre cei mai mari posesori de stocuri europene”, iar efectul unei asemenea situaţii nu mai are nevoie de prea multe explicaţii.

Cred că indiferent de cele trei variante economice sau de altele noi care se vor crea, predicţiile privind evoluţia din punct de vedere economic a Europei sunt destul de nesigure. Euro ca atare şi întreaga Zonă euro poate fi asigurată în anii ce vor veni dar aceasta nu poate asigura o stabilitate în faţa unei noi crize economico-financiare.

De fapt după aprecierea unor autori, Uniunea Europeană în general şi fiecare dintre membrii ei în mod

special, îmbină într-un mod diferit individualitatea specifică americană cu cea a colectivismul de tip asiatic.

O asemenea îmbinare bazată pe o experienţă de viaţă deosebită, acumulată în miile de ani ai existenţei, se manifestă printr-o armonie a spiritului individual şi al responsabilităţii colective.

Unele modificări mai importante în modul de organizare, legislativ şi din alte puncte de vedere pot folosi aceste caracteristici contribuind într-un mod favorabil la condiţiile specifice ce se vor aplica în diferitele ţări membre ale Uniunii Europene, în momente diferite ale evoluţiei politice şi economice.

Ca analist la nivel global cred că unele dintre acţiunile şi legile ce se vor aplica pe parcursul evoluţiei social-politice şi bine înţeles economice, în Uniunea Europeană în ansamblu sau în diferitele ţări membre ale Uniunii, nu vor fi legate de aspectele de natură tehnico-economice ci mai mult ca sigur că vor ajunge să fie determinate de diverşi factori specifici de natură politică.

Ceea ce cred că trebuie reţinut ca fiind unul dintre factorii cheie în evoluţia viitoare a Europei în mod special dar şi a lumii în general, este factorul demografic. Cât de mult va influenţa acest factor evoluţia viitoare este destul de greu de apreciat în momentul de faţă, ea fiind corelată cu alţi factori printre care unii deosebit de importanţi cum ar fi: dezvoltarea progresului tehnolog şi interesul unor puteri politice care vor decide asupra creşterii numerice a populaţiei globului.

Fiind o problemă deosebit de complexă şi care cere o mai profundă analiză, îmi rezerv dreptul de a discuta despre acest

Un element important în aprecierea viitoarei evoluţii a Europei este competitivitatea din domeniul cel mai modern al tehnologiei: domeniul limbajelor electronice şi al comunicaţiilor.

Europa a fost şi se menţine ca un partener de primă clasă în domeniul tehnologiei *„fără fir”*. Analiştii din domeniul tehnologiei consideră că integrarea acestui

domeniu al tehnologiei şi dezvoltarea lui la nivelul tuturor ramurilor economice vor propulsa productivitatea în economia Europei în următoarele decade într-o asemenea măsură încât va permite Europei să devină competitivă chiar şi în raport cu Statele Unite.

Cunoscând posibilităţile financiare disponibile în Statele Unite pentru cercetarea tehnologică în general şi pentru cea „fără fir" în mod special, vom putea urmării într-un viitor nu prea îndepărtat rezultatele acestor cercetări.

Notă:

Înţelegând rolul şi importanţa unei documentaţii cât mai complexe asupra situaţiei Europei în general, a Uniunii Europene şi a poziţiei României în aceste contexte, socotesc ca deosebit de utilă reamintirea unora dintre opiniile unor specialişti analişti naţionali şi internaţionali care ar putea folosi conducătorilor diverselor activităţi social-politice şi economice din întreaga ţară precum şi celor care nu sunt cadre de conducere dar ar putea să-şi aducă o contribuţie prin noi idei care să-şi găsească aplicabilitate în fiecare domeniu de activitate, într-un timp cât mai scurt şi util.

Aceasta este tematică capitolului de încheiere al acestei lucrări.

6. Europa prin prisma unor proiecte geostrategice

Au trecut peste 111 ani de când Halford John Makinder[83] şi-a lansat în cadrul unui articol pe care la trimis spre analiză şi publicare la Royal Geographical Society

(în 1904) opinia privind geostrategia viitoare a Europei sub forma unei aşa numitei: *Heartland Theory*

După expunerea punctelor sale de vedere şi prezentarea unei hărţi ca cea de mai jos în care este

---

83 Sir Halford John Mackinder (1861-1947) –Profesor englez de Geografie, Director al Școlii Economice din Londra, recunoscut ca părinte al concepției de geopolitică și geostrategie.

marcată aşa numita zonă a *Pivotului istoric*[84] şi a explicării importanţei acesteia pentru viitorul Europei, H.J. Makinder în 1919 afirmase:

„Who rules East Europe commands the Heartland;
who rules the Heartland commands the World-Island;
who rules the World-Island commands the world".

Sursa: en. wikipedia.org/wiki/The Geographical Pivot of History, publicat în Geographical Journal, 1904, pg. 421 – 437

Întreaga filosofie a Pivotului istoric devenise un suport al concepţiei fasciste în cel de al Doilea Război Mondial, de dominare a lumii iar mai recent a celor care prin oricare strategii politice şi militare încearcă să cucerească zonele teritoriale prin care se pot stăpânii mările: Baltică şi Marea Neagră, ştiind că în acest fel au toate şansele să stăpânească întreaga lume.

Nu numai accesul şi controlul oricăror mişcări pe aceste mări constituie interesul pentru stăpânirea acestor mări, dar faptul că în prezent în această zonă, aşa cum am mai afirmat, se pregătesc condiţiile de asigurare energetică a Uniunii Europene în ansamblu şi al ţărilor

84 The Geographical Pivot of History", The Geographical Society, Vol. 23, No.4, April 1904, pg. 421-437

membre în special.

Au trecut circa 40 de ani de când se descoperise de către cercetătorii de la Institutul de Cercetări de Prospecţiuni Geologie, din Bucureşti, existenţa unor mari resurse petrolifere în Marea Neagră şi care au devenit unele dintre secretele naţionale ale României, de asemeni pe aici se consideră ca fiind posibil tranzitul conductelor de gaze şi petrol din zona Mării Caspice şi din Caucaz.

Din acest punct de vedere UE are toate drepturile de a domina această zonă şi de a nu lăsa să fie preluată şi controlată de alte forţe. Geostrategia UE îi va permite nu numai să asigure resursele energetice pentru membrii UE dar va putea asigura o stabilitate şi o securitate a acestor resurse. Chiar dacă Federaţia Rusă care posedă în prezentul controlul Crimeii îşi poate revendica anumite drepturi în dialogurile cu ţările membre ale UE, se va putea împiedica totala dependenţă a ţărilor europene de resursele ruseşti şi şantajul acesteia în favoarea asigurării unor elemente politice, precum şi politica Turciei care în baza convenţiei de la Montreux din 1936, deţine controlul strâmtorilor Bosfor şi Dardanele.

De fapt prin acest control, Turcia are posibilitatea supravegherii transportului maritim comercial şi militar pe Marea Neagră. Acesta este motivul pentru care relaţiile directe ale UE cu Turcia sunt cele de convingere a Turciei de a devenit membră a UE asigurându-i-se astfel protecţie şi apărarea prin forţele UE şi ale NATO.

Geostrategia UE se bazează pe o serie de proiecte care se găsesc pe agenda prioritară a UE şi care se vor demara în următorii ani. Printre acestea se poate enumera proiectul Nabucco, care are toate şansele să fie demarat în 2017, proiectul transportului de gaze lichefiate (GNL), proiectul AGRI şi a terminalelor ce se vor construi în porturile Mării Negre precum şi conducta paneuropeană de petrol Constanţa-Triest.

7. UE prin prisma unor scenarii privind asigurarea securităţii naţiunilor membre.

— Opinii pro şi contra – O ştire din 26 Martie 2015,

prezentată de Agenţia de presă Reuters şi de către televiziunea egipteană, a evidenţiat decizia miniştrilor de externe ai ţărilor arabe care au convenit în aceeaşi zi, la Conferinţa ce a avut loc la Cairo, privind emiterea unui proiect de rezoluţie referitor la formarea unei forţe militare arabe.

Principala atribuţie a unei asemenea forţe militare ar fi intervenţia rapidă în ipoteza unei ameninţări la adresa naţiunilor arabe.

Hotărârea miniştrilor de externe al ţărilor arabe a fost adresată Ligii Arabe care urmează să-şi coordoneze acţiunile privind acest important plan cu şefii statelor majore ale armatelor arabe, cel mai târziu într-o lună de zile.

Decizia miniştrilor de externe s-a datorat acţiunii Arabiei Saudite care a trimis avioane de luptă care au lovit poziţiile rebelilor şiiţi din Yemen. După opinia analiştilor din cadrul Agenţiei de ştiri Reuters acesta ar fi „un joc major al celor mai mari exportatori de petrol din lume pentru a testa influenţa Iranului" în zona sa de influenţă, fără sprijinul militar al Washingtonului.

Acţiunea ţărilor arabe ar putea fi un model pentru apărarea securităţii UE?

— Opinii pro şi contra – Într-un interviu acordat la 8 martie 2015 de către Jean-Claude Juncker[85] acesta afirma:

„... EU are nevoie de o armată proprie care să facă faţă oricăror acţiuni militare din partea Rusiei".

Ceea ce este deosebit de important în condiţiile actuale este dovada după care încă nu există un punct de vedere solidar între ţările membre ale UE ci din contra se manifestă diferenţe de opinii în funcţie de anumite interese „naţionale" şi a unei aşa numite strategii politice în cadrul UE.

Unele dintre reacţiile ţărilor membre ale UE ar putea fi considerate ca semne ale unei instabilităţi ale acestei uniuni, ceea ce este urmărită şi considerată ca fiind

85 Jean-Claude Juncker (n. 1954) Președintele al Comisiei Europene fost Prim Ministru al Luxemburg-ului

deosebit de avantajoasă oricăror acte agresive din partea unor ţări sau organizaţii extremiste ce acţionează din interiorul sau din exteriorul UE.

În timp ce Germania şi Franţa au sprijinit ideea lui H. Junker, alte ţări cum ar fi Polonia, România, Republica Cehă şi Slovacia consideră că numai NATO ar trebui să fie şi să rămână singurul garant al securităţii continentului european.

Un purtător de cuvânt al guvernului Cameron a declarat:

„Poziţia noastră este foarte clară; apărarea nu este o responsabilitate a UE şi nu există nicio perspectivă de a se schimba această poziţie şi nicio perspectivă a creării unei armate europene".

În Germania, în opoziţie cu acest punct de vedere prin acordul de coaliţie german (din 2013), se prevede:

„Ne străduim pentru o reţea de forţe europene, care ar putea evolua într-o armată europeană parlamentar controlat".

Doamna Cancelar Angela Merkel şi Frank-Walter Steinmeier[86], sunt în favoarea unui asemenea instrument militar european, şi consideră că o asemenea propunere ar putea fi realizate „pe termen lung", şi ar trebui să fie discutat la nivelul întregii UE.

Angela Merkel aprecia ca pe un element pozitiv existenţa unei cooperări militare în Europa", iar prin afirmaţia purtătoarei de cuvânt al guvernului german, Christiane Wirtz, a rezultat punctul de vedere după care:

„Provocările concentrate" în politica europeană de securitate, ar necesita un răspuns comun".

De asemenea un punct de vedere similar la avut şi Frank-Walter Steinmeier care într-un discurs ţinut la Berlin a afirmat:

„... noile riscuri şi ameninţări" la adresa păcii europene necesită o „adaptare rapidă" a strategiei de securitate. Obiectivul pe termen lung al unei armate

86 Frank-Walter Steinmeier (n. 1956), Ministrul de externe al Germaniei

europene este o chestiune politică majoră ce a făcut parte din preocupările guvernului german de mai mulţi ani".

Oficialii guvernamentali de la Berlin au comunicat că nu se aşteaptă nicio punere în aplicare într-un viitor relativ scurt a unui asemenea plan, cu atât mai mult cu cât: „*un asemenea plan nu poate fi forţat în aplicarea sa*".

Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării preluând opinia D-nei Cancelar Angela Merkel şi a lui Frank-Walter Steinmeier, a numit acest plan un „obiectiv pe termen lung".

Ministrul Apărării Germaniei (din 2013 n.n.), Doamna Ursula Gertrud von der Leyen[87] (membră a partidului Uniunea Democrat Creştină) a salutat propunerea Preşedintelui Comisiei Europe.

Opinia după care până în prezent nu există un numitor comun al ideilor de asigurare a securităţii UE, este confirmată şi de faptul prin care chiar şi în interiorul aceleaşi ţări, (bazată pe principiile democraţiei – n.n.), există opinii divergente.

Omid Nouripour[88] – parlamentar şi membru al Partidului Verde (ecologic) din Germania, susţine „*în principiu*", propunerea Juncker, apreciind-o ca fiind o „idee excelentă", dar a afirmat:

„*O astfel de deznaţionalizare a forţelor armate ar fi, cea mai mare contribuţie la o politică de pace în lume*.

Dar o armată comună nu ar putea exista atâta timp cât nu există o politică externă comună reală".

În general asemenea critici la adresa politicii Germaniei şi a UE se fac auzite prin vocile partidelor de stânga care susţine că:

„*În loc de o politică europeană de armament şi crearea unei armate europene, Europa are nevoie de o politică externă paşnică şi de dezarmare*".

Din păcate, o asemenea viziune cu caracter pacifist ori nu permite înţelegerea adevăratul pericol pe care îl reprezintă Rusia în momentul de faţă şi unele dintre ţările

87 Ursula Gertrud von der Leyen (n.1958), politiciană

88 Omid Nouripour (n.1975), parlamentar german de origine iraniană,

din Orientul Mijlociu care întreţin relaţii cu Federaţia Rusă şi care manifestă tot felul de tendinţe belicoase la adresa ţărilor occidentale, sau într-o formă mai mult sau mai puţin evidentă, fac jocul Administraţiei de la Kremlin.

Franţa: Referindu-se la situaţia unei armate a UE, Administraţia de la Paris susţine că o asemenea Armată a UE „deja există”.

Comentând propunerea lui Juncker referitoare la crearea unei armate europene, Primul ministrul francez Manuel Valls, a spus că o astfel de armată „există deja”, şi a menţionat operaţiunile Franţei în Mali şi în Sahel, şi a făcut totodată apel la restul ţărilor din UE de a „împărtăşi cheltuielile legate de asemenea acţiuni la care Franţa „a dus tot greul”.

Harlem Désir – Secretarul de stat pentru Afaceri Europene, a declarat:

„Franţa a fost şi continuă să fie foarte dornică de a pune în aplicare o politică europeană reală, comună de apărare.

„Sperăm, a spus Harlem Désir, ca o asemenea propunere să facă progrese şi să fie în concordanţă cu politica europeană de apărare, care este în momentul de faţă indispensabilă în lumina provocărilor de pace şi securitate cu care se confruntă

Europa şi pentru care trebuie să găsim un răspuns comun”.

În continuare Harlem Désir a afirmat:

„Franţa va face tot ce va putea în rezolvarea unor probleme cum ar fi capacitatea de luptă, operaţiunile externe şi de finanţare, precum şi în dezvoltarea industriei europene de apărare”.

Franţa a fost în favoarea fuziunii între producătorii de vehicule blindate franceze şi germane (NEXTER şi KMW – n. n):

„… producţia militară a început, de asemenea, prin dezvoltarea de drone de supraveghere a întregului teritoriu al Europei în baza unei decizii a Consiliului European din decembrie 2013”.

În Italia, administraţia guvernamentală s-a referit în ultima vreme la folosirea Tratatului de la Lisabona

Într-un interviu pe care l-a dat Gianni Bonvicini – Vice preşedintele Institutului de studii pentru Afaceri Internaţionale, afirma:

„... dacă ţările UE doresc să se îndrepte spre crearea unei armate europene, pot face apel la Tratatul de la Lisabona, care include posibilitatea de a crea o cooperare în acest domeniu al apărării.

NATO nu a fost şi nu este un obstacol în ipoteza în care statele membre ale UE doresc să dezvolte cooperarea în domeniul apărării".

Cu toate că în 1998, la summit-ului de la St. Malo (Franţa), Marea Britanie şi Franţa au convenit să intensifice cooperarea între forţele lor militare, stabilind o nouă eră a acestor relaţii; în prezent evenimentele s-au modificat iar Marea Britanie nu mai doreşte să mai participe la un asemenea proiect.[89]

În Spania, Ministerul Apărării consideră că o asemenea propunere privind o armată comună a UE: „*... este logică şi este în spiritul ideii întregului guvern spaniol*".

Acest lucru a fost declarat de către Ministrul Afacerilor Externe, José Manuel García-Margallo, într-o şedinţă, care a avut loc la 12 martie 2015, cu secretarul general al NATO – Jens Stoltenberg.

Ambii şi-au exprimat acordul cu privire la crearea în viitor al armatei europene, ca pe o unitate „complementară" a NATO, în scopul de a evita unele decizii cu caracter de suprapunere care ar putea da loc la diverse neclarităţi şi denaturări.

García-Margallo a reamintit că obiectivul unui asemenea plan a fost inclus în Tratatul de la Lisabona, precum şi în strategia de acţiune a Guvernului spaniol.

---

89 Vezi și articolul semnat de Andreea Popescu – Lisabona pune bazele unei armate a Uniunii? în Revista

Continuitate și schimbare în guvernanța europeană, citată în bibliografie

În unele dintre fostele ţări din spatele cortinei de fier au loc de asemeni diverse controverse privind crearea „armatei europene”.

În Republica Cehă, populaţia este pentru crearea unei asemenea armate dar nu chiar în momentul de faţă ci într-un viitor.

Cât de departe sau de aproape este acest viitor nu are încă nişte dimensiuni clare.

Martin Stropnický – Ministrul Apărării, într-un interviu pe care la dat recent a spus:

„… nu sunt surprins de o asemenea idee despre care se discută de mult; singura noutate este legată de crearea unei asemenea armate în contextul modului de manifestare al Federaţiei Ruse faţă de Europa şi ca atare consideră că în prezent NATO – ca un instrument principal, poate face faţă în condiţiuni deosebit de bune în apărarea întregii Europe în ipoteza unei agresiuni externe”.

Ca atare ideea creării unei asemenea armate comune este incertă şi această incertitudine îşi găseşte suportul în rândurile politicienilor.

Unul dintre senatorii cehi (Ivan Gabal[90]) afirma:

„… sunt deosebit de sceptic referitor la această idee şi aş fi foarte neliniştit gândindu-mă la transferul unor asemenea competenţe de la nivelul statelor membre la nivelul UE”.

În Slovacia, ideea unei armate proprii a UE nu are un suport larg din partea populaţiei şi este considerată ca fiind un plan prematur.

O purtătoare de cuvânt al Ministerului Slovac al Apărării – Martina Balleková, afirma:

„Din moment ce încă nu ştim detaliile acestei propuneri, cred că ar fi prematur să răspundem la o asemenea propunere”. Vom urmări şi vom decide după ce se va discuta această propunere în Consiliul UE, în Iunie 2015; până atunci credem că NATO va putea asigura apărarea Slovaciei”.

Polonia, nu crede şi nici nu doreşte crearea unei

90 Ivan Gabal (n.1951) politician, doctor în sociologie

armate europene, a afirmat un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării. Polonia, cu toate că este mai aproape din punct de vedere geografic de Federaţia Rusă şi a avut multiple experienţe negative cu această ţară, consideră că nu este momentul nici al creării unei asemenea armate şi nici instalarea unor structuri militare pe teritoriul ţări.

General Stanisław Koziej, şeful Biroului Securităţii Naţionale, afirma:

„... potenţial crearea armatei europene, este o idee virtuală, dar nerealistă în situaţia politică actuală".

Afirmaţia generalului Koziej se bazează pe ideea după care o armată comună ar avea nevoie de o supraveghere politică; şi o astfel de supraveghere ar putea fi asigurată numai de o, *Europă federală unită, o formă de manifestare a „Statelor Unite ale Europei"*.

Prin urmare, crearea unei astfel de entităţi nu ar fi posibil în stadiul actual al integrării europene.

„Nu există niciun stat care ar renunţa la controlul asupra serviciilor sale armată sau de informaţii".

Prin urmare, *„... în timp ce din punct de vedere intelectual, crearea unei astfel de armate este o idee atractivă, orice discuţie* despre *o astfel de armată europeană, are mai mult un caracter pur teoretic în acest moment"*.

General Stanisław Koziej consideră că Polonia este în favoarea creşterii capacităţilor de securitate europene în cadrul NATO, precum şi în mod individual al ţărilor membre ale UE şi la nivel regional între diferitele state membre, ca atare ar apare necesitatea unui număr mai mare de exerciţii militare comune, cu scopul de *„a oferi o experienţă şi un cadru pentru a realiza obiectivele comune"*.

În România, ca şi în alte ţări ideea unei armate comune a Uniunii Europene a determinat dezbateri ale unor persone cu funcţii de răspundere şi cu diverse puncte de vedere.

O serie de profesori universitari printre care şi

profesorul Valentin Naumescu de la Universitatea Babeş-Bolyai, afirma:

„... ideea lui Juncker este cel puţin în momentul de faţă ineficientă şi pe această cale s-ar crea o multitudine de noi probleme

„Deosebit de complexe.

De asemeni D-na Luciana Ghica-Directoarea Centrului pentru studii de Cooperare şi Dezvoltare Internaţională (Departamentul de Ştiinţe Politice şi Relaţii Internaţionale şi Studii de Securitate) din cadrul Universităţii Bucureşti, afirma:

„... prin crearea unei asemenea armate comune s-ar ajunge la „deschiderea unei cuti a Pandorei".

(cu multiple şi dificile aspecte!)

Sursa: Prelucrat de autor după informaţia din: http://www.euroactiv.

Nr. 313221

În comparaţie cu multiplele voci din Europa şi din România care sunt împotriva creării în momentul de faţă a unei armate independente a UE, la Bucureşti la începutul lunii Aprilie 2015, a avut loc o întâlnire între reprezentanţii unora dintre forţele militare ale NATO şi ai Statului Major al armatei române, în vederea stabilirii unor eforturi comune, combinate de îmbunătăţire a capacităţilor militare şi de asigurare a unor operaţiuni militare comune cu aliaţii NATO.

În plus în ultimele 12 luni niciun alt membru al NATO nu a crescut cheltuielile de apărare la fel de mult ca România: de la 1, 36% din PNB cât au fost în 2014 la 1, 7% din PNB în 2015 şi cu perspectivă de creştere până la 2% în 2017.

La începutul anului 2015, preşedintele Klaus Iohannis a semnat un acord care prevede:

menţinerea cheltuielilor militare stabilite pentru 2017 la acelaşi nivel pentru următorii zece ani, să ridice şi mai mult nivelul cheltuielilor militare dacă resursele o permit, şi să dezvolte proiecte de cooperare care implică companii străine.

Un asemenea plan este direct corelat cu riscul unor acţiuni din partea Federaţiei Ruse ce s-ar putea să acţioneze în apele teritoriale ale Mării Negre şi în vederea unor planuri referitoare la Republica Moldova.

Multitudinea unor dovezi istorice[91]

ce nu pot fi tăgăduite confirmă că Principatul Moldovei, Principatul Ţării Româneşti şi Principatului Transilvaniei au fost şi sunt nucleul naţiunii române, cu toate că în repetate rânduri Rusia a ocupat, a împărţit şi

---

91 In 1812 Rusia a forțat Imperiul Otoman să cedeze jumătatea estică a Principatului Moldovei, redenumindu-l drept Basarabia și la fel teritoriul dintre Prut și Nistru. Pentru a anula populația românească în 1834 Rusia a interzis învățarea limbi române în școli și folosirea ei de către organelle administrative guvernamentale; ulterior a impus o interdicție a folosirii limbi române în biserici, de către mass-media. Cei care au protestat sau au continuat să folosească limba maternă au fost deportați în Siberia.

În 1856, după războiul Crimeeii, prin Tratatul de la Paris a revenit României o parte mică din (partea de sud a) teritoriul ocupat al Principatelor Unite ale Valahiei și Moldovei. Cu toate acestea în urma războiului ruso-turc din 1877-1878, Rusia a amenințat România că va reveni cu privire la partea de sud a teritoriului. În ciuda faptului că România și Rusia au fost aliate și chiar dacă înainte de război Rusia a semnat un tratat cu România de a respecta integritatea teritorială, printr--o logică perfidă (specifică politicii externe a Rusiei), cu toate că a susținut și a fost de acord să respecte integritatea teritorială a România după cum s-a menționat prin Tratatul de la Paris), Rusia a rupt acest tratat.

De abea în 1917, după prăbușirea Imperiului Rus, România a fost în stare să elibereze Basarabia de ocupația rusă și a revenit dreptul de a folosi limba maternă pentru 80% din populația care fusese asuprită timp de peste un secol de către Rusia. Deși aproape 200.000 de români trăiau în satele și orașele din partea de est a Nistrului, România nu a traversat râul Nistru care era socotită drept o frontieră istorică a Principatului Moldovei și tot odată o linie excelentă de apărare împotriva sovieticilor și războaiele lor împotriva tututror neamurilor din apropierea fostului imperiu țarist, pe care le-au nesocotit și distrus, prin brutalitatea de care au dat dovadă întotdeauna

După crearea Uniunii Sovietice, administrația comunistă de la Moscova nu a recunoscut actul de Unire al României, iar în septembrie 1924 agenții sovietici au organizat o revoltă în Basarabia, care i-a folosit Rusiei Sovietice drept pretext pentru a trimite Armata Roșie să invadeze Basarabia. România a reacționat rapid și energic și în trei zile a eliminat

pur şi simplu a subjugat, asuprit şi a încercat să „cureţe” din punct de vedere etnic populaţia română din Moldova.

(Pentru cei interesaţi sugerez consultarea Anexei 14 referitoare la Anexarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord)

8. În loc de concluzii

Statutul actual şi de viitor al României în contextul geopolitic

8.1. Trecutul şi prezentul economiei româneşti

Poate pentru cei mai mulţi dintre cititori opinia Domnului Prof. dr. Constantin Ciutacu, fost ministru secretar de stat, actualmente director al Institutului de Economie al Academiei Române, referitoare la poziţia şi locul României în contextul geopoliticului Uniunii Europene, au fost sau sunt cunoscute, dar pentru unii, ele s-ar putea să fie necunoscute sau uitate.

Cred că nu este lipsit de interes să reamintim unde a fost şi unde este în prezent locul României în acest context.

În 1989, infrastructura industrială situa România în primele 10 ţări din Europa.

Exista platforma Pipera, creată de francezi, unde se construiau calculatoare; autocamioanele şi autobuzele fabricate la Braşov şi Bucureşti după patente germane; avioanele Rombac erau cumpărate de la englezi; locomotivele de la Electroputere Craiova erau patent elveţian; la Reşiţa se fabricau motoare de vapoare după licenţa Renk din Germania; Centrala nucleară de la Cernavodă provenea din Canada.

România era a treia ţară din lume, după SUA şi Japonia, care fabrica anvelope gigant, pentru autobasculante de peste 110 tone.

Doar două ţări din lume făceau şuruburi cu bile: România şi Japonia. Acestea fiind folosite în industria nucleară şi aerospaţială.

În 1990, Petre Roman, fost prim-ministru, a afirmat:

„Industria românească era un „morman de fiare

---

armata sovietică care trecuse Nistrul încercând să ocupe Basarabia. În acest război scurt au fost uciși peste 3.000 de oameni.

vechi”.

A fost cea mai nefericită declaraţie de politician de după 1989, şi care ne urmăreşte până azi. Referindu-se la industrie, că e de dat la fier vechi, fostul prim-ministru dorea să spună lumii că întreaga economie a României comuniste nu merita doi bani.

Ale cui interese le-a servit această etichetă?

Ca să combatem această viziune, citǎm date statistice la întâmplare, din diferite domenii:

România producea:

— 14 milioane de tone de oţel în 1985;

azi, doar 3 milioane;

— 400.000 tone de aluminiu în anul 2000, (o prelungire surprinzătoare a succesului din timpul dictaturii), azi, produce pe jumătate.

Eram recunoscuţi ca buni constructori de motoare electrice şi produceam în 1980:

— 19 milioane de kilowaţi, faţă de 700.000 kilowaţi, cât producem în prezent;

— 1.600 excavatoare, în 1980; niciunul azi.

— 71.000 de tractoare; niciunul azi

S-au construit fabrici de tractoare în Egipt şi Iran, care funcţionează şi acum, în timp ce în România au murit.

Se fabricau:

— 600 de vagoane de pasageri pe an, în 1984;

azi, niciunul.

— 14.000 vagoanele de marfă pe an;

azi, abia 800 (cel puţin 100.000 vagoane de marfă au fost tăiate şi vândute la fier vechi în ultimii ani).

— 144 de nave de tonaje diferite;

azi, după cum se ştie, nu mai producem niciuna.

— Sticlăria e prăbuşită.

— Săpunul a dispărut.

Potrivit statisticilor oficiale, după anul 2000, au fost exportate 50 de milioane de tone de „fier vechi”, „deşeuri” de cupru, aluminiu şi alte neferoase, în valoare de peste 10 miliarde de euro!

A fost exportat lemn brut, în valoare de peste 8

miliarde de euro, şi alte produse brute (cereale, fructe, animale vii etc.) în valoare de alte 5 miliarde de euro!

Prelucrarea acestora în România ar fi însemnat crearea a milioane de locuri de muncă!

În domeniul petrolului:

România producea:

— 13 milioane de tone de petrol în 1970, şi numai…

6 milioane azi.

Acesta este un lucru suspect.

Cineva nu raportează corect.

Nu am nicio încredere în această cifră, atât timp cât nu ştiu dacă toate sondele au contoar.

Trebuie să se plătească redevenţe la tona de ţiţei brut, dar dacă scoţi 8 – 10 milioane de tone şi raportezi numai 6?

Cu cât păgubeşti statul?

Petrolul se scoate mult şi se rafinează în alte ţări. De aici, deduceţi consecinţele.

Înainte de 1989, produceam

— 8, 5 milioane de tone de motorină, astăzi producem doar 2 milioane;

— 10 milioane de tone de păcură;

În prezent nu mai producem nimic.

— 500.000 de tone de uleiuri minerale, azi, nimic.

Pe de altă parte, nici distribuţia gazelor nu mai este a noastră.

Cine măsoară producţia? Cine măsoară distribuţia?

După 1990, s-a schimbat peisajul industrial. S-a creat o falie între marea şi mica industrie.

De ce s-a întâmplat acest fenomen?

Au venit „sfaturi” de la competitorii noştri europeni:

— Faceţi IMM-uri, întreprinderi mici şi mijlocii.

— Daţi afară muncitorii din marile uzine.

— Închideţi mamuţii industriali.

— Produceţi kituri, componente, nu produse integrale.

— Faceţi cabluri, radiatoare, sisteme de frânare şi anvelope, nu locomotive şi tractoare.

Parcă intenţionat, nu a existat o viziune politică de dezvoltare, ci doar una pentru distrugere; guvernanţii şi-au îndeplinit misiunea cu exces de zel. Nu mă poate convinge nimeni pe mine că nu a fost totul pe bază de program, o teorie a conspiraţiei. UE a fost creată pe baza comunităţii economice a Cărbunelui şi Oţelului.

Deci, România nu putea să intre în grila europeană cu industria ei siderurgică, de 14 milioane tone de oţel. A trebuit lichidată, ca un „bonus" pentru admiterea în UE.

Marile greşeli istorice ale politicienilor, în urma cărora s-a dat startul la jaful naţional:

Prima a fost restituirea „părţilor sociale" – o privatizare pe bani adevăraţi, începută surprinzător de Ceauşescu. FSN-ul a restituit aceşti bani, pentru a cumpăra bunăvoinţa oamenilor, chiar cu banii lor! Această măsură anti-economică, din cauza căreia fabricile şi uzinele au rămas fără capital lichid, a condus, de fapt, la excluderea cetăţenilor de la un drept de proprietate plătit cu munca lor; a fost o renaţionalizare a unei părţi a capitalului social, destinată ulterior şi cedării controlului economiei către interese de grup, mai ales străine.

A doua mare eroare a fost privatizarea „de masă", fără proceduri şi fără reguli de protecţie a acţionarilor minoritari; viitoarele certificate de acţionar au fost cumpărate pe nimic, de cei care ştiau ce va urma. Atunci s-a spus că se privatizează numai 30% din capitalul societăţilor comerciale, lăsându-se de înţeles că vor mai primi şi restul de 70% în viitor, care viitor nu a sosit încă nici în anul 2014! S-a anunţat, totodată, că sectoarele strategice nu se vor privatiza. Dar au venit pe urmă FMI, Banca Mondială şi societăţile externe de consultanţă, care au dictat, şi guvernele au promovat controlul total, fără luptă şi fără niciun câştig, asupra întregii economii. Practic, economia naţională a fost oferită pe tavă, fără nicio logică şi fără a se spune, cel puţin, că este cadou sau pradă de război, celor care, chipurile, au făcut lobby pentru integrarea României în Uniunea Europeană.

În continuare:

— A dispărut întreg sectorul industriei de textile, confecţii, tricotaje (filaturi, ţesătorii, fabrici de stofă şi postavuri, întreprinderi de pielărie şi încălţăminte, toate concepute într-un sistem integrat);

— A fost închis sectorul agroalimentar (36 de fabrici de zahăr, fabricile de ulei, de preparate din carne, de lapte şi produse lactate, zeci de fabrici de nutreţuri combinate etc.);

— Nu mai există majoritatea fabricilor din industria lemnului şi mobilei, din industria cimentului, a lacurilor şi vopselelor, a medicamentelor, din sectorul construcţiilor de maşini, al exploatărilor miniere de feroase şi neferoase, de cărbune etc.

— S-au desfiinţat întreprinderile agricole de stat şi cele de mecanizare a agriculturii, staţiunile de cercetări agricole şi.

— În general, s-au lichidat marea majoritate a institutelor de cercetare-proiectare;

— Au dispărut industria electronică, electrotehnică, de mecanică fină, optică, automatizări etc.

— Baza naţională de soiuri de plante şi rase de animale a fost pulverizată. România nu mai are astăzi un pachet naţional de seminţe, soiuri, hibrizi, de culturi cerealiere, plante tehnice, legume etc.

— A fost distrus, aproape în totalitate, sistemul de irigaţii, construit prin îndatorarea dureroasă de la Banca Mondială, pentru a cărui plată românii au contribuit zeci de ani;

— Au fost abandonate programele de combatere a eroziunii solului, de îndiguiri şi desecări, dar şi cele de irigaţii în curs (canalul Şiret-Dunăre sau Bucureşti-Dunăre).

Consecinţele asupra populaţiei, derivate din acest peisaj apocaliptic.

Treptat, România s-a transformat într-un paradis al multinaţionalelor care controlează industria, agricultura, transporturile, construcţiile, comerţul, sectorul financiar-bancar etc. Şi care îşi promovează reglementări legale în

interes propriu.

Românilor le-au rămas întreprinderile mici şi mijlocii – de fapt, micro întreprinderile.

Dintre cele aproximativ 500.000 înregistrate, peste 200.000 nu au niciun angajat!

Românii au astăzi libertatea să se ocupe de economia şi afacerile de subzistenţă (avem şi industrie de subzistenţă, nu doar agricultură!) şi construcţii şi transporturi şi alte servicii de subzistenţă, pretinzând că acţionăm pentru dezvoltare inteligentă, inovativă şi durabilă.

Brandul României este subzistenţa, atât în interiorul ţării, cât şi pe celelalte pieţe ale muncii, unde lucrează cetăţenii români.

Nici în prezent, după 25 de ani, clasa politică – veritabil detaşament al legiunii străine, terminatorul României moderne, nu a realizat importanţa unei reglementări prin care salariaţii să-şi investească o parte din salariu în compania proprie. Întreaga economie putea fi salvată prin participarea financiară a salariaţilor, printr-o reglementare prin care salariile reinvestite să fie scutite de impozite şi contribuţii.

Predicţiile Prof. dr. Constantin Ciutacu pentru următorii 25 de ani pentru viaţa economică a

României

Dacă şi în următoarele două decenii şi jumătate guvernul nu va putea să cumpere, din bani proprii, de 1 milion de lei, piramidon, vaccinuri sau aspirină din producţia internă, fără avizul FMI sau al Comisiei Europene, România poate să dispară din peisajul statelor din Europa, rămânând un simplu indicator geografic.

Sursa: Prelucrat de autor după textul ziaristului Ion Longin Popescu de la AS formula, Nr. 1152, 6 – 12 Februarie 2015

8.2. Poziţia actuală a României în contextul geopolitic european

[Interviu acordat de Domnul Călin Georgescu,[92] –

92 Interviu consemnat de Dna ziaristă Adina Ardeleanu publicat în

preşedintele Centrului European de Cercetare al Clubului de la Roma[93]].

„Alegerile prezidenţiale (din anul 2014 – n.n.)
ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului..."
Călin Georgescu

* „FMI a pus umărul la îndatorarea României ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă".

* „Aşa numita „dreaptă" s-a culcat mereu cu aşa-numita „stângă" în imensul pat de bordel care este politica românească".

* „Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupţiei interne".

* „Democraţia directă nu este posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv".

Alegerile prezidenţiale abia încheiate ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului, este de părere Călin Georgescu, care adaugă: „Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolţit".

Călin Georgescu, care între 1997 – 2013 a fost

---

ziarul Bursa din 28 Noiembrie 2014

93 Clubul de la Roma este o denumire simbolică pentru o organizaţie al cărei scop este să supună atenţiei întregii lumi diverse aspecte referitoare la viitorul planetei.

Director executiv al Centrului Naţional pentru Dezvoltare Durabilă din România, ne-a vorbit, într-un interviu, despre cum vede situaţia ţării noastre şi viitorul său.

Despre scenariul „Klaus Iohannis ca preşedinte, Călin Georgescu a spus: *„Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu există negociere*”.

Reporter: Ce aşteptări aveţi de la noul preşedinte ales al României?

Călin Georgescu: Obiectivul principal al oricărui preşedinte al României ar trebui să fie apărarea interesului naţional, care se traduce, în principal, prin întărirea pe plan intern şi extern a poziţiei statului naţional unitar modern. În acest moment, însă, cred că este mai important să discutăm despre aşteptările poporului român şi cum putem reînvia încrederea lui în conducători şi în viitor. Cu o populaţie nemulţumită nu se poate face reformă.

Să iei puterea nu e greu, contează ce faci cu ea pentru ţară.

Mesajul transmis prin vot a fost foarte clar: schimbaţi-vă sau veţi fi schimbaţi. În campania electorală am asistat doar la o luptă pentru putere între două clanuri, aşa cum a fost mereu timp de 25 de ani. Nici cel ales şi nici cel care a pierdut nu au prezentat un proiect de ţară solid, un program politic, o viziune despre viitor şi despre marile provocări interne şi internaţionale. Am asistat doar la dezbinarea ţării, nu la unitatea ei.

Reporter: Cum arată România, la 25 de ani de la căderea comunismului?

Aţi declarat: „România este un sens giratoriu permanent, ne învârtim în cerc de 25 de ani”. Ce eveniment/măsuri ar putea să ne scoată din acest sens giratoriu? Consideraţi că alegerile prezidenţiale din 2014 pot aduce o schimbare?

Călin Georgescu: România, după 25 de ani de post-comunism, este o ţară în care cei care au condus şi conduc au fost dispuşi să cedeze ori să distrugă totul doar pentru

a avea puterea. Rezultatul este o ţară în faliment, trăind pe datorie, pentru care colapsul a devenit o chestiune de probabilitate matematică, pe fondul unei polarizări uriaşe a sărăciei şi a bogăţiei. Singura salvare poate veni dintr-un proiect de ţară îndrăzneţ, gândit pe termen lung şi foarte lung, şi ancorat în realităţile profunde ale României. Pentru acest mare proiect se va putea ridica un steag, sub care să se adune toţi românii din ţară şi de pretutindeni; un proiect în elaborarea şi aplicarea căruia să ne regăsim independenţa de gândire şi de acţiune, ca ţară; un proiect care se poate realiza în esenţă prin resursele şi capacităţile proprii. Numai astfel, prin noi înşine, vom face din România o ţară respectată care să conteze în politica mare, la scară europeană şi mondială.

Azi, România este un stat complet aservit, prea slab pentru a avea un cuvânt de spus în lume. ASTĂZI România arată ca o ţară în mare parte de profesionalizată, cu multiple probleme demografice, şi care şi-a cedat suveranitatea, a distrus total conceptul de educaţie serioasă a muncii, pe fondul creşterii alarmante a analfabetismului. Nu mai suntem o destinaţie, în sens politic, ci un teritoriu pe care-l survolezi cu avionul, în drum spre alte zări. În sens economic, ţara e o ţintă predilectă doar pentru acele transnaţionale care jefuiesc patrimoniul natural sau îmbolnăvesc populaţia, fizic şi spiritual, cu produsele lor otrăvite. Suntem un loc cunoscut pe harta crimei organizate, a traficului de persoane, pentru jefuirea obiectelor de patrimoniu şi a pădurilor, ca depozit de deşeuri şi câte alte asemenea activităţi infracţionale. Statele aservite, precum România, nu pot lupta cu adevărat împotriva corupţiei interne. În pofida retoricii oficiale, ele nu pot beneficia în mod real de alianţe sau de parteneriate cu naţiunile puternice. Într-o situaţie limită, un stat puternic nu va salva un stat complet subordonat aflat la ananghie, oricâte garanţii formale i-ar fi oferit, ci doar va dispune de el. Ţările Române au avut astfel de experienţe, în trecutul nu foarte îndepărtat, gândiţi-vă la nefericitul an 1812. Iar azi, exemplul Ucrainei

este mai mult decât grăitor.

În 25 de ani, România a avut o retragere masivă din istorie, din orice dezbatere cu privire la provocările mari ale lumii, a absentat de pe scena diplomaţiei.

Ţara trebuie adusă la nivelul unei chemări. Iar asta se face printr-un proiect mare, care să descătuşeze energiile întregii naţiuni. Un proiect care să identifice nişa României în competiţia mondială a secolului XXI, să reconstruiască ţara pe baza acestei premise fundamentale; să creeze locuri de muncă sigure şi bine plătite, un sistem de sănătate centrat pe grija faţă de fiinţa umană şi nu pe profitul industriei de medicamente şi al asigurărilor de sănătate private; un proiect care să regândească strategic toate activităţile economice, să reindustrializeze ţara pe baza tehnologiilor nepoluante şi a principiilor economiei civice – modelul economic pe care eu îl propun; să reprofesionalizeze ţara şi să readucă plăcerea românilor de a munci; mai presus de orice, un proiect cu o strategie perfectă pentru învăţământ, cercetare, inovaţie, cuplată cu una demografică, spre a asigura dăinuirea neamului, în veşnicie. Pentru asta avem nevoie de învăţători şi profesori entuziaşti, plini de dăruire pentru cauza naţională, modele de urmat pentru tineri. Să renască dragostea pentru frumos, pentru artă în toate oraşele României. Să nu ezităm să aducem specialişti străini acolo unde este nevoie. Acest lucru este absolut firesc şi se întâmplă peste tot în lume unde dorinţa de performanţă e mai presus de orice – vezi cazul guvernatorului canadian al Băncii Angliei. Marile teme internaţionale, cum ar fi energia sau resursele, să se discute la Bucureşti. Instituţii internaţionale serioase, şi nu sediile unor firme fantomă, să fie localizate în România. Asta înseamnă să ai cotă internaţională, să existi şi să fii respectat.

Spiru Haret spunea: *„Investeşti în educaţie, culegi în economie”*. Forţe malefice au distrus cu bună ştiinţă dragostea de ţară, patriotismul, au tăiat panglica istoriei, pentru a ne lipsi de dragostea de glie şi de voinţa de a fi o naţiune demnă. Cel mai mare gânditor politic al naţiunii

române, Mihai Eminescu, spunea: „Fără cultul trecutului nu există iubire de ţară”.

Revenind la alegerile abia încheiate, ele ar putea aduce o schimbare în bine doar printr-un joc al hazardului. Sistemul se apără foarte bine, se adaptează uşor, îşi aduce actorii pe scenă, şi cedează doar de frică, atunci când este încolţit.

Reporter: Consideraţi că vom asista la o reformare a clasei politice, în contextul în care „generaţia Facebook” a ieşit masiv la vot şi i-a taxat pe cei care au ignorat-o? Consideraţi că intelectualii s-au trezit din amorţire?

Călin Georgescu: Reţelele de socializare nu vor putea produce o reformare a clasei politice. Pot fi doar un catalizator al reformării, dar rămân simple mijloace de comunicare în masă ale vremurilor actuale, pe care le utilizează atât oamenii cinstiţi, cât şi escrocii. Generaţia Facebook, obişnuită să tot „gugălească” pe telefoanele inteligente, este copleşită de cantitatea de informaţii care o asaltează. Preia totul pe fugă şi nu mai are răbdare să aprofundeze lucrurile. În România nu se mai studiază profund şi nu se mai citesc cărţi. De altfel, se vând cu 85% mai puţine cărţi decât în urmă cu 25 de ani. Iată de ce populaţia poate fi manipulată prin lozinci şi devize propagandistice extravagante, golite de adevăr şi conţinut. În România, unele clanuri au folosit mai abil decât altele reţelele de socializare şi, drept urmare, au înregistrat un avantaj politic temporar. Cât despre puterea „democraţiei directe” care îi entuziasmează pe tinerii de pe Facebook, în mare parte este o iluzie. Ea există în spaţiul virtual, dar este foarte greu de transpus în realitate, în cadrul actualului sistem neoliberal. Să nu uităm că sistemul însuşi foloseşte Internetul pentru a-şi cosmetiza imaginea şi pentru a manipula populaţia. Eu sunt întru totul pentru democraţia directă, participativă. Ea nu este însă posibilă într-un stat servil, cu o economie neoliberală de tip extractiv. Ea poate înflori doar într-o economie civică, având drept partener un stat puternic, un stat animat de o logică partenerială, în care toţi actorii participanţi la

dialogul social luptă pentru un ideal comun. Este nevoie în primul rând de o democraţie economică. La noi, în discursul public este absentă noţiunea de lucrător-proprietar; această „moleculă" a economiei civice este generată de răspândirea largă a proprietăţii productive graţie formelor cooperaţiei moderne sau organizării micilor producători în sistem cluster, pe modelul Mondragón sau Emilia Romagna. Vorbim de „descentralizare" când, de fapt, ar trebui să vorbim de sisteme „distribuite". Vorbim de „creştere infinită" când, de fapt, avem nevoie de o revoluţie a sustenabilităţii.

Binomul centralizare/descentralizare aparţine vechii paradigme, socialiste şi neoliberale. Economia civică pe care o propun eu, şi care este deja o forţă în multe părţi din lume, gândeşte în termenii sistemelor „distribuite", dinamicilor parteneriale („peer to peer"), producţiei locale de serie mică. Agricultura ţărănească, ajutată de know-how-ul agriculturii postindustriale, este mai productivă decât agricultura industrială, eminamente distructivă. În România, agricultura ţărănească este însă privită ca o frână de cei aflaţi în fruntea bucatelor.

Dacă sistemul economic românesc stă să facă implozie, nici în sfera culturii şi a spiritului nu stăm mai bine. Greu mai găseşti un intelectual integru astăzi. Limba română este, pur şi simplu, masacrată, parcă a devenit o limbă străină, stricarea ei este promovată din plin de la cele mai înalte tribune. Biserica oficială este pângărită, iar biserica ascunsă este prigonită. Mare parte a populaţiei este condusă prin impostură de către fariseii care, vieţuind în păcat, sunt mereu temători pentru scaunele lor şi atunci caută să se înconjoare de iobagi plătitori de impozite, folosite pentru desfrâul şi vanităţile stăpânilor.

S-a vorbit mult de reforma clasei politice. Este un fals, pentru că se urmăreşte doar redistribuirea puterii şi dobândirea de avantaje pentru cei care o deţin, prin rotaţie. Singura ocupaţie constantă a clasei politice în ultimii 25 de ani a fost şi este deturnarea banului public, îmbogăţirea fără scrupule. Clasa politică actuală este

nereformabilă. Trebuie schimbată.

Reporter: Cum vedeţi măsurile Guvernului român din ultimul an? Ce decizii consideraţi că au fost probusiness şi care au afectat mediul de afaceri?

Călin Georgescu: Îmi este greu să mă gândesc la măsuri probusiness, având în vedere haosul generalizat din ultimul an. Chiar dacă au existat măsuri punctuale benefice, precum reducerea CAS cu 5 puncte procentuale, ele nu pot fi scoase din contextul dezastruos. De altfel, chiar şi măsura reducerii CAS a fost aspru criticată la nivel politic, din cauza neprezentării de o manieră transparentă şi credibilă a resurselor bugetare care să compenseze reducerea încasărilor la bugetul de stat. Din acest motiv, o măsură considerată foarte bună de mediul de afaceri a fost percepută ca o bâlbâială sau pomană electorală. Mediul de afaceri a fost afectat prin impozitul pe construcţii speciale (cunoscut ca „taxa pe stâlp”), a cărui introducere a însemnat venituri sporite la buget, încasări făcute însă din conturile contribuabililor serioşi, care şi aşa suportau o povară fiscală copleşitoare.

Pe de altă parte, majoritatea actelor normative din România sunt făcute pentru un mediu economic infracţional. Din cauza nivelului extrem de ridicat al evaziunii fiscale, legile încearcă mai degrabă să îngrădească infracţionalitatea, decât să încurajeze mediul de afaceri. Ca o consecinţă direct, avem tratarea nediferenţiată a agenţilor economici, de parcă ar face parte cu toţii din categoria infractorilor. Absolut toate societăţile sunt tratate de actele normative şi organele de control din această perspectivă; se blochează conturi, se trimit somaţii şi se perturbă activitatea agenţilor economici, ignorându-se „interesul fiscal naţional”. Astfel, statul gândeşte ca un muşuroi de furnici, în care toţi cară bobul, dar nu există matcă. Nu se are în vedere rezultatul final, care ar trebui să fie reprezentat de sprijinirea mediului de afaceri şi de crearea de locuri de muncă.

Lipsa unor măsuri concrete de combatere a evaziunii fiscale pe întreg circuitul economic a dat posibilitatea

oamenilor de afaceri de carton să se îmbogăţească. Astfel, în domeniul comerţului, de exemplu, statul nu are control asupra achiziţiilor intracomunitare, abundând aşa-zisele firme fantomă, evaziunea continuând pe întreg circuitul, până la desfacerea către consumatorul final (persoane fizice) fără bon fiscal.

În România, nu există un control al numerarului. A existat o propunere de act normativ cu privire la restricţionarea tranzacţiilor în numerar, dar proiectul este blocat în Parlament. Astfel, toţi aşa-zişii bani negri din economie circulă liber, într-un circuit financiar ce dă posibilitatea beneficiarilor din tranzacţii ilicite să se îmbogăţească, achiziţionându-şi proprietăţi şi alte bunuri în numerar, uneori cu sume astronomice. Plafonarea plăţilor şi încasărilor în numerar ar forţa o mare parte din banii negri existenţi în economie să se albească, statul urmând să beneficieze nemijlocit de fiscalizarea acestor sume.

Reporter: Activitatea DNA a fost foarte intensă, în perioada campaniei electorale. Ce aşteptări aveţi în continuare de la această instituţie?

Călin Georgescu: Justiţia română este selectivă, abuzivă şi demonstrativă, îi execută în pas de defilare pe diverşi oponenţi sau pe cei care mediatic susţin alte interese, iar apropiaţii sunt protejaţi. Undeva, mai la vale, oricum toţi ajung la o înţelegere; dacă justiţia ar fi fost corectă, ar fi fost la datorie pentru toţi, iar corupţilor din puşcărie le-ar fi fost confiscate averile. Sumele uriaşe furate de la statul român ar fi putut constitui o bază bună pentru proiecte naţionale de investiţii – ceea ce nu se întâmplă.

Reporter: Care este şansa de dezvoltare a României? Care ar fi paşii proiectului dumneavoastră pentru dezvoltarea ţării noastre?

Călin Georgescu: Plecând de la ceea ce ştim cu siguranţă că se va întâmpla în lume, adică o criză a hranei şi a apei, se poate identifica nişa României în economia globală. Eu am propus o revoluţie a sustenabilităţii şi un

proiect de ţară, „Hrană, Apă şi Energie”, prin care România poate cuceri lumea, nu doar să se refacă pe ea însăşi. Este soluţia prosperităţii prin revenirea la simplitate. Cu alte cuvinte, un model economic al proximităţii, în care se întăreşte proprietatea privată productivă, i se oferă omului şansa de a-şi securiza familia, iar surplusul muncii lui intră în circuitul economic local şi naţional. „Micro” este distribuit în masă, iar micile firme îşi asigură autonomia economică prin cooperare în reţea. Pe acest model s-au dezvoltat vertiginos ţări ca Taiwanul sau regiunea Toscana şi, parţial, Sillicon Valley, ca să dau doar câteva exemple. Investind în infrastructura viitorului, vom putea face din România un model pentru multe alte ţări. Mai ales pe fondul disfuncţionalităţilor grave ale modelului neoliberal, degradării vieţii în toată Europa şi lipsei de viziune a UE, care continuă să se afunde în criză.

Reporter: Numele dumneavoastră a fost vehiculat în repetate rânduri ca propunere pentru funcţia de premier. Ce şanse are scenariul Klaus Iohannis – preşedinte, Călin Georgescu – premier? Aţi accepta o astfel de funcţie, în condiţiile actuale?

Călin Georgescu: Eu sunt gata să-mi slujesc oricând ţara, să colaborez cu oricine, dar nu în orice condiţii. Iar cu privire la interesul naţional, pentru mine nu există negociere.

Reporter: Aţi declarat că necesităţile politicii externe a României sunt, mai ales, păstrarea identităţii statului în faţa atacului entităţilor non-statale, adică al corporaţiilor şi „investitorilor strategici” de genul fondurilor speculative. Ce pârghii are statul ca să-şi păstreze identitatea, în condiţiile globalizării?

Călin Georgescu: Cea mai preţioasă instituţie creată de om în istorie este statul. O societate fără stat e ca un trup fără cap; pe o astfel de societate o aşteaptă anarhia, fragmentarea şi disoluţia finală. Când statul devine captiv, cum este acum în România, nu mai este stat. Este doar haos bine dirijat de cei care au căpuşat statul. Statul practic s-a privatizat şi nu mai poate răspunde socialului.

Binele comun nu mai există ca ţel suprem al statului.

Nu există bază mai solidă decât binomul stat-cetăţean. Când statul este lovit, subminat, incapacitat, cetăţenii săi devin populaţie, o masă amorfă, se transformă în creaturi supuse manipulării şi dezrădăcinării.

Uitaţi-vă la românii din ziua de azi, au ajuns pribegi în ţara lor!

Statul este un zid de apărare a ceea ce înseamnă viaţa şi cultura românească. În absenţa lui, identitatea, dăinuirea noastră sunt în pericol.

Eu sunt pentru un stat puternic.

România este azi o ţară sub asediul marilor corporaţii fără patrie, al căror unic scop este profitul imediat, prin exploatarea resurselor naturale şi a oamenilor transformaţi în resursă. Când nu va mai fi interes politic străin, pentru că nu vor mai fi resurse, sau când nota de plată va fi prea mare în comparaţie cu costurile de exploatare, ţara va fi abandonată ca o mină epuizată. Şi atunci se va trece la împărţirea ei între hienele din jur, pentru că singura miză rămasă va fi doar geopolitica. Adică statutul de colonie al unei ţări „între ape”, recunoscută exclusiv prin „vocaţia” de a fi vândută străinilor pe 30 de arginţi de către vasalii cocoţaţi în funcţii publice.

Toţi politicienii români au susţinut necondiţionat, în aceşti 25 de ani, modelul neoliberal extractiv. Acesta nu s-a opus comunismului, l-a continuat cu alte mijloace, ambele sisteme având nevoie de sclavi ca să funcţioneze. Transpus în viaţă, proiectul „Hrană, Apă, Energie” ar însemna, pentru România, ieşirea din captivitatea babilonică la care au condamnat-o trădarea, impostura şi hoţia. Economia civică are nevoie, pentru a prospera, de oameni liberi, integri, cu mentalitate şi demnitate de proprietari. Niciun partid politic nu a urmărit să emancipeze poporul, în sensul de a oferi fiecărui român oportunitatea de a fi stăpân pe propriul său destin, într-o ţară puternică şi respectată. Interesul naţional? „O vorbă de dânşii inventată”. Aşa numita „dreaptă” s-a culcat mereu cu aşa-

numita „stângă” în imensul pat de bordel care este politica românească.

De 25 de ani, neoliberalii din România, de la stânga sau de la dreapta eşichierului politic, tot încearcă să ne convingă că statul nu are ce căuta în economie. Haosul economic controlat de clanurile infracţionale, în care întreprinderile de stat au fost privatizate pentru a fi jefuite, este numit eufemistic „stat minimal”. Eu sunt un critic al conceptului de „stat minimal” şi susţin renaşterea întreprinderii de stat acolo unde există monopoluri fireşti, impuse de cerinţele de securitate naţională (resurse naturale, baraje hidroelectrice, linii de înaltă tensiune), şi trebuie asigurate serviciile publice esenţiale (poştă, transport în comun, sănătate, educaţie, distribuţia apei etc.). Cu o menţiune, însă, foarte importantă: gestiunea întreprinderilor de stat trebuie să fie supusă disciplinei pieţei, iar administrarea lor trebuie să fie impecabilă. Vom putea limita şi chiar elimina influenţa nefastă a entităţilor non-statale, dacă vom transforma România într-o fortăreaţă economică. Zidurile ei de apărare, în domeniul economic, ar fi întreprinderile de stat, sectorul extins al economiei de proximitate, un sector financiar caracterizat prin revigorarea şi dominaţia băncilor populare şi a uniunilor de credit, o agricultură ţărănească dezvoltată pe bazele celor mai performante metode ale agriculturii postindustriale. Iar apărătorul cel mai motivat să apere economia României este, ca unitate socială, familia, iar ca unitate economică, micul producător, lucrătorul-proprietar din asociaţii (inclusiv asociaţiile profesionale de tipul breslelor), gospodăria ţărănească, designerul şi inovatorul, meseriaşii secolului XXI.

Eu sunt ferm convins că România are nevoie de o stare de spirit, nu de doctrine, iar aceasta poate fi dată de asumarea de către toată naţia română a unui mare proiect de ţară. Nimic nu trebuie să fie ascuns, ocult, ambiguu. Totul să fie transparent, clar explicat, pe înţelesul tuturor, pentru ca românii să ştie pentru ce luptă. Atunci se va vedea ce forţă avem şi de ce suntem în stare.

Reporter: Vă menţineţi opinia că România nu trebuie să adere la moneda Euro? Cum argumentaţi?

Călin Georgescu: Bineînţeles că mi-o menţin! Şi mai mult, spun că moneda naţională este singurul atu important care ne-a mai rămas în mână pentru a ne păstra independenţa ca stat.

Pentru informarea corectă a cetăţenilor este nevoie de o dezbatere foarte serioasă înainte de a decide dacă România ar trebui sau nu să adere la zona Euro. Există efecte secundare care trebuie analizate – spre exemplu, creşterea artificială a preţurilor.

Fără a intra în prea multe detalii tehnice (există un studiu al lui Giovanni Mastrobuoni, de la Princeton University, care explică foarte bine partea tehnică), putem spune că – în ciuda rapoartelor oficiale care au concluzionat că trecerea la Euro a avut un impact limitat asupra creşterii preţurilor – fenomenul nu a fost niciodată investigat pe deplin. Până acum analiza s-a limitat la dinamica inflaţiei, însă inflaţia este un indicator sintetic al creşterii preţurilor care nu ia în considerare elemente esenţiale, precum nevoia de timp a oamenilor de a se obişnui cu ceva nou sau faptul că inevitabil anumite preţuri vor fi „rotunjite”. Percepţia majorităţii cetăţenilor Uniunii Europene este că trecerea la Euro a cauzat creşteri semnificative de preţuri. Până şi nemţii, îl numesc Teuro (Teur înseamnă „scump” în germană).

Un alt efect secundar este cedarea unei pârghii foarte importante – politica monetară. Într-un moment în care nu mai există un consens între ţările mari din Vest asupra politicii monetare (vezi situaţia de anul trecut, când Germania, Olanda şi Austria au votat împotriva scăderii ratei dobânzii de către BCE), cum va putea o ţară ca România să-şi apere interesele?

Luaţi, vă rog, exemplul Marii Britanii. Este în UE şi îşi menţine moneda naţională, lira sterlină. Oare de ce? Şi ne amintim imediat că Londra este adevăratul centru financiar-bancar al Europei şi al lumii.

Numai nişte netrebnici pot accepta atât de uşor ceva

atât de dubios, pentru simplul fapt că este „european” sau pentru că aşa li se spune să facă.

Înaintea interesului naţional nu stă nimic, nici măcar viaţa!

Dar, din păcate, în România, la nivel decizional, se gândeşte mic şi se acţionează şi mai mic.

Noi trebuie să gândim „out of the box”, să gândim liber dacă vrem să înlocuim actualul model economic falimentar. Nu mai putem lăsa sfera financiară să domine economia reală. Sursa răului în lume este banul cămătăresc (debt-money), proprietate exclusivă a sistemului bancar. De ce n-ar putea poporul suveran să emită monedă? Sute de oraşe din lume emit „monedă locală” – de ce n-ar face-o şi un stat suveran? Mă gândesc la o monedă care să aparţină cu adevărat cetăţenilor, bazată pe o rezervă fracţionară de 100%. Un sistem financiar restructurat, în care funcţia de creditare să fie separată de cea de emitere a monedei. O astfel de măsură ar pune banul să lucreze în serviciul economiei reale şi nu al băncilor, ar elimina datoriile publice şi private, ciclurile inflaţie/deflaţie şi ar permite un sistem de impozitare nu mai mare de 5%. Am realiza o redistribuţie a bogăţiei şi a proprietăţii private în baza meritelor şi a capacităţilor productive, eliminând definitiv speculaţiile financiare. Nu-i o utopie, îţi trebuie însă curaj, spirit de sacrificiu şi dragoste de neam.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu partenerii internaţionali, în contextul conflictelor din regiune?

Călin Georgescu: Am să-l citez pe generalul de Gaulle: „Ţările nu au prieteni, au aliaţi, iar alianţele sunt utile atâta timp cât servesc interesul statului tău”.

Atâta timp cât nu eşti puternic economic, nu desfăşori competiţia minţilor mari în ţara ta, nu eşti solid social şi cultural, nu exişti. Aranjamentele de culise, făcute doar pentru protejarea anumitor persoane şi a sistemului securist au distrus ţara.

După cum am spus: un stat cu conducători care se întrec în a-şi manifesta servilismul nu are parteneri, fiindcă

nu poate sta la masa tratativelor, ci sub masă, pentru a lustrui pantofii celor puternici, adică ai mesenilor. Scriitorul şi analistul politic Lev Vershinin relatează un incident relevant în acest sens: în data de 20.02.2014, liderul ucrainean Ianukovici a semnat o înţelegere cu opoziţia, înţelegere ai cărei garanţi au fost miniştrii de externe ai Poloniei, Germaniei şi Franţei. A doua zi, Ianukovici a fugit, iar puterile garante s-au spălat pe mâini, pentru că orice este permis în relaţiile cu un stat slab şi complet aservit. Există numeroase alte exemple de acest fel, pe diverse meridiane ale lumii.

România, astăzi, este un stat slab, sărac şi înapoiat, iar ceea ce i s-a întâmplat Ucrainei i se poate întâmpla mâine şi României, într-o formă sau alta, indiferent de apartenenţa la diverse organizaţii, parteneriate ş.a.m.d. Nu ne apără nimeni, trebuie să fim puternici şi să ne putem apăra singuri.

Reporter: Cum vedeţi relaţia României cu Fondul Monetar Internaţional?

Călin Georgescu: Nu este potrivit termenul de „relaţie”. Un stat puternic şi un conducător de glie ar pune capăt contractului şi oricărui fel de „colaborare” cu FMI. Vă rog să-mi spuneţi unde în lumea asta, în care ţară unde a fost prezent, a adus FMI-ul prosperitate? Niciunde, vă rog să verificaţi. FMI-ul a pus umărul la îndatorarea României, ca să fie o pradă mai uşoară pentru hienele care stau la pândă. Şi asta la iniţiativa şi prin uneltirile celor puşi să o apere şi al căror fals renume ascunde marea fraudă din această ţară.

Reporter: Cum se poate pregăti ţara noastră să facă faţă crizei apei şi a hranei, preconizată pentru 2020?

Călin Georgescu: Pământul este cea mai mare avere pe care o avem. Solul este adevărata mină de aur a României. Iar pământul nu este o marfă, ci proprietatea noastră, a tuturor, el nu poate fi de vânzare, înstrăinat, pentru că e piatra unghiulară a devenirii şi dăinuirii noastre ca popor. Dacă înţelegem asta şi trăim constant acest sentiment, zi de zi, facem din agricultură vârful de

lance al dezvoltării economice naţionale, cu toată industria, şi învăţământul, şi cercetarea subordonate acestui obiectiv. Din gospodăria ţărănească facem modelul european de viaţă sănătoasă, iar din ţăranul român, simbolul creştin autentic al veşniciei neamului românesc şi gena autentică de civilizaţie, în Europa şi în lume.

Gândim bursa grâului la Brăila şi cea a energiei la Bucureşti, facem din Constanţa poarta economică numărul unu a ţării, înaintea aeroportului Henri Coandă, şi prin export de hrană sănătoasă şi apă curată cucerim Europa şi lumea!

Aceasta este moştenirea noastră, dar şi vocaţia şi destinul nostru, ea nu este o alternativă posibilă printre multe altele, este unica! Nu există un plan B, pentru că nu avem o ţară B, noi nu avem decât România.

Iar, înainte de toate, eu doresc ca poporul român să ştie ce vrea şi să-şi dea seama ce poate!

8.3. Perspectivele României în contextul geostrategic al UE

şi a celui de pe plan mondial

Înainte de a încheia această succintă imagine a viitorului României în perspectiva contextului geopolitic mondial, cred că merită amintită opinia Domnului *Wess Mitchell*, preşedintele CEPA[94].

În cadrul ultimelor opt luni, războiul a revenit în Europa Centrală şi de Est. Cea mai mare ţară din Europa de Est, o naţiune suverană de 45 de milioane de oameni, ale cărei graniţe au fost garantate de Marile Puteri, a fost supusă unei campanii susţinute de violenţă de stat, destabilizare sistematică şi dezmembrare, la comanda Federaţiei Ruse. Această ţară a fost invadată în mod repetat, cetăţenii săi au fost ucişi, teritoriul său a fost

94 Punctul de vedere al Domnului Wess a fost prezentat într-o conferință pe care a ținut-o la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Drept, conferință organizată cu sprijinul și la inițiativa D-lui Don Lothrop, un American care iubește România și pe români (pentru cei interesați sugerez consultarea site-ul din internet legat de numele celor două personalități). CEPA – Centrul European pentru Analiză Politică dedicat studiilor privind Europa Centrală.

ocupat. Peste 3.000 de persoane au fost ucise. Frontierele au fost redesenate. Un avion civil a fost doborât. Iar Occidentul a intrat într-un concurs prelungit de geopolitică cu Rusia. Europa de Est a devenit, încă o dată, în timpul vieţii noastre, o frontieră geopolitică şi civilizaţională.

Toate acestea s-au petrecut într-o ţară care se află la câteva ore de unde ne aflăm azi. O ţară care împarte o frontieră de 600 de kilometri cu România.

De la începutul acestei crize, politica de securitate a Occidentului a pus accentul pe Nordul Europei Centrale, pe Polonia şi pe Statele Baltice. Dar vreau să vorbesc despre ce înseamnă războiul din Ucraina pentru geopolitica sud-estului Europei şi, în special, ce înseamnă aceasta pentru cetăţeni şi pentru România ca stat.

Acesta nu este un subiect despre care discutăm foarte des. Pentru cei mai mulţi, geopolitica nu este ceva la care noi, cei din Occident sau românii, în special, să fi avut destul timp să ne gândim. În ultimii 25 de ani am trăit una dintre cele mai stabile perioade din istoria omenirii. Ani de pace şi prosperitate, liberi de Vechiul Haos al geopoliticii şi de războiul Marilor Puteri.

Europa Centrală a fost simbolul suprem al acelei prosperităţi: această regiune s-a bucurat de siguranţă naţională, de o acumulare de bogăţie şi de o libertate politică mai mare decât în orice moment în cei 1.000 de ani de istorie. În ultimul sfert de secol, România a trecut de la stadiul uneia dintre cele mai nenorocite şi mai asuprite naţiuni captive ale Blocului Sovietic la o democraţie deosebită faţă de celelalte ţări din Balcani. PIB-ul a crescut cu 150%. A atras peste 170 de miliarde de dolari în investiţii străine. A atins una dintre cele mai rapide rate de creştere economică din lumea occidentală. Şi a trecut prin şapte transferuri consecutive, paşnice, ale puterii în Parlament.

Succesul României a fost posibil prin curajul şi ingeniozitatea cetăţenilor săi. Dar a mai fost posibil şi graţie unui set de circumstanţe geopolitice de excepţie şi rare din punct de vedere istoric. Timp de 25 de ani, pentru

prima dată în istoria modernă, România nu s-a confruntat cu o ameninţare militară venită din partea unei puteri din afară. Aceasta a avut un acord de securitate cu cea mai puternică naţiune de pe pământ. Şi a avut parte de influenţa modernizatoare şi reformatoare a celui mai mare bloc comercial din lume.

Acest set de condiţii a creat un fel de moment „locuibil" pentru toată Europa Centrală, care a permis ţărilor din această regiune să se vindece de rănile comunismului şi să se concentreze pe construirea capitalului uman, a instituţiilor politice şi a economiilor deschise ale statelor europene moderne. Nicio naţiune nu merită această oportunitate mai mult decât România, victima statului poliţienesc condus de Ceauşescu.

Momentul de după Războiul Rece a permis României o suspendare a legilor normale ale geografiei şi ale puterii care au dominat cea mai mare parte a istoriei sale şi care au supus-o pe ea şi pe vecinii săi la ceea ce Churchill a numit *„torturile pe care poeţii vechi şi teologii le rezervă damnaţilor"*.

Într-o măsură chiar mai mare decât Polonia, România a reuşit să uite de dictatele strategice şi diplomatice. A muncit din greu pentru a intra în NATO. A adus contribuţii operaţiunilor conduse de SUA în Afghanistan. Dar nu a fost nevoie să-şi facă griji cu privire la nivelul de bază/fundamental al geopoliticii, acela de a asigura statul şi teritoriul său împotriva unei invazii, a constrângerilor sau împotriva acţiunilor unor puteri străine ostile. Securitatea teritoriului românesc, integritatea sistemului său guvernamental, stabilitatea mediului său pentru atragerea de investiţii şi dezvoltare – toate aceste condiţii prealabile pentru succesul statului român modern au fost asigurate în numele său, în mare măsură, de puteri din exterior.

Această perioadă liniştită a istoriei a fost o mare realizare atât pentru România, cât şi pentru Occident ca un întreg, care acum pot sărbători peste un sfert de secol de la tranziţia din comunism.

Dar după cum se poate vedea condiţiile trecute încep să se modifice.

Invazia rusească din Ucraina reprezintă o provocare directă şi foarte violentă la adresa bazelor juridice şi teritoriale ale securităţii spaţiului european. Aceasta semnalează modificări ale peisajului geopolitic din sud-estul Europei care vor modifica, la rândul lor, profund şi permanent, mediul extern al României în moduri care vor pune sub semnul întrebării succesul său continuu ca stat european democratic în curs de dezvoltare.

Pentru prima dată în această generaţie, România are un prădător în ecosistemul său. Sub conducerea lui Vladimir Putin, Rusia a reapărut ca un stat nemulţumit din punct de vedere teritorial, capabil militar şi ideologic antioccidental, cu capacităţile şi intenţiile de a răsturna soluţionarea post-1991 în vecinătatea sa. Războiul din Ucraina arată că Rusia este dispusă să joace acest rol, folosind nu doar tactici de subversiune, luare de mită şi intimidare, ci şi prin utilizarea forţei militare împotriva vecinilor săi.

În multe feluri, Vladimir Putin este deja în război cu Occidentul şi câştigă. Nu a întâmpinat nimic în răspunsul naţiunilor occidentale care să-l descurajeze să folosească aceleaşi tehnici pentru a teroriza, a destabiliza şi a rearanja alte state de-a lungul frontierei de est a Europei.

Renaşterea Rusiei vine într-un moment de slăbiciune pentru Occident, atunci când Pax Occidentalis înseamnă din ce în ce mai puţin pentru România. SUA sunt un aliat prin tratat al României; sunt şi vor rămâne ferm angajate în apărarea sa. Dar natura influenţei Americii în Europa Centrală se schimbă: bugetele noastre de apărare sunt în scădere, presiunile strategice de gestionare a mai multor regiuni la nivel mondial sunt în creştere şi, teoretic, pe orice plan, iar influenţa Americii în sud-estul Europei este înlocuită de alte puteri.

În acelaşi timp, motoarele tradiţionale de integrare occidentală încetinesc. Criza din Ucraina a demonstrat limitele capacităţii UE de a exporta modelul său de

guvernare în spaţiile în litigiu împotriva voinţei unei Ruşii determinate fără a poseda elementele tradiţionale ale puterii geopolitice. Agenda de reforme a stagnat în multe ţări din UE. Populismul şi naţionalismul sunt în creştere în sud-estul Europei, iar euroscepticismul este în creştere.

Aceste evenimente nu se petrec în vid. Trăim într-o perioadă de transformări globale extraordinare. Puterile în ascensiune şi cele revizioniste testează capacitatea de rezistenţă a ordinii occidentale. Forme hibride de autoritarism sunt în creştere. Tacticile beligerante ale lui Vladimir Putin în Crimeea sunt reflectate de agresiunea maritimă a Chinei în Marea Chinei de Sud. Niciodată n-a mai fost astfel contestată puterea Americii, şi nici rivalii atât de numeroşi. Bazele lumii de după Războiul Rece se cutremură/se zdruncină în jurul nostru.

Acum, o mulţime de români ar putea asculta toate acestea şi ar putea spune: „Sigur, lucrurile par instabile. Ucraina este o tragedie. UE este o harababură. SUA au problemele lor din Asia. Dar România este în NATO. Avem articolul 5. Avem trupe americane pe teritoriul românesc. Avem o economie de succes şi un sector energetic în plină expansiune. Acum nu este momentul să-i perturbăm pe investitori cu geopolitica. Vom creşte costurile apărării cu câteva procente, dar, în cele din urmă, criza va dispărea şi ne vom putea întoarce la afacerile noastre”.

Aceasta este o imagine tentantă, dar e iluzorie. Cred că, în anii următori, geopolitica de modă veche va începe să afecteze România în moduri care ar putea prezenta probleme grave pentru dezvoltarea sa economică şi politică internă. Bazându-mă pe tendinţele regionale actuale, văd cinci riscuri emergente cu care este probabil ca România să se confrunte:

— Riscul unei frontiere militare reactivate pe frontul estic: avansarea continuă a Rusiei în sudul Ucrainei pune o presiune directă asupra României. În anii următori, România trebuie să se aştepte la frecvente încălcări ale spaţiului său aerian din partea forţelor ruse, la hărţuire maritimă a navelor şi platformelor din Zona Economică

Exclusivă a României şi la o mai mare agitaţie în Republica Moldova şi Transnistria.

— Riscul de remilitarizare a Mării Negre:

Anexarea Crimeii pune Rusia în poziţia de a perturba dezvoltarea energetică maritimă şi economică a României. Patruzeci de procente din resursele energetice din ZEE a României fac acum obiectul unei dispute juridice declanşate de Rusia, pe baza revendicărilor vechii frontiere ucrainene. Până şi o atacare fără succes a hotărârii din 2009 a Curţii Internaţionale de Justiţie ar putea schimba climatul de risc pentru dezvoltarea sectorului energetic în spaţiul Mării Negre şi să împiedice planurile României pentru independenţa energetică până în 2020.

— Riscul de incertitudine economică regională:

Investitorii nu agreează războaiele. Comunitatea Europeană a prosperat din punct de vedere economic, deoarece două decenii de stabilitate au făcut din aceasta un loc sigur în rândul pieţelor globale emergente. Dacă se pierde această stabilitate, veţi pierde mai mult din baza necesară creşterii în viitor decât vă daţi seama. Este exact ceea ce un raport recent al BERD (Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare) a avertizat că se va întâmpla în CC în cazul în care criza din Ucraina se va întinde pe durata unui al doilea an.

— Riscul naţionalismului regional resuscitat/reînviat:

Pentru prima dată după 1940, Războiul din Ucraina a reintrodus în CEE revizionismul etnic teritorial. Naţionaliştii iredentişti din Transnistria până în Transcarpatia şi în Transilvania au luat act de anexarea Crimeii şi sunt încurajaţi în mod activ de Vladimir Putin şi Alexandr Dughin.

— Riscul de cooptare prin corupţie:

România este un „stat câmp de luptă” al Balcanilor. Intensificarea concurenţei geopolitice creşte atractivitatea sa ca ţintă pentru puteri străine, care s-ar putea folosi de

corupţia din sistemul său politic ca de o breşă în securitatea naţională.

În toate direcţiile în jurul României, ordinea Euro-Atlantică este în retragere. La est, o naţiune suverană a fost invadată pentru a împiedica apropierea acesteia de UE; la vest, liderul ales în mod democratic în Ungaria a declarat moartea democraţiei liberale; la sud, un stat membru NATO/UE a fost cooptat de bani ruseşti şi de propria guvernare defectuoasă într-o asemenea măsură încât este pe punctul de deveni un stat virtual capturat.

În acest context, România nu mai poate presupune că condiţiile externe benigne, care i-au permis să prospere în ultimii 25 de ani, vor continua la nesfârşit.

Ea nu mai poate presupune că nu se va confrunta cu o ameninţare externă a intereselor sale sau chiar a teritoriului propriu; că un aliat din exterior va reuşi să ofere stabilitatea mediului înconjurător; sau că puteri din afară nu vor folosi vulnerabilităţile României ca arme strategice împotriva sa.

Acestea sunt riscuri de care România nu a trebuit să îşi facă griji în mod semnificativ timp o lungă perioadă a vieţii noastre. În stadiul său actual de tranziţie, pericolul pe care îl prezintă pentru România este frânarea dezvoltării – pericolul că un mediu extern neospitalier va încetini sau va împiedica creşterea economică ori consolidarea politică a României într-un moment de răscruce în evoluţia sa postcomunistă.

Dacă acest lucru sună exagerat, luaţi în consideraţie România interbelică: o ţară mare, cu resurse naturale din belşug, care a fost cel mai mare beneficiar al Tratatului post-1919 şi unul dintre cei mai mari producători de petrol din lume, după SUA. Despre Constituţia României din 1923 s-a susţinut că este un „model de idealuri democratice liberale”. În termen de o generaţie, acest prim experiment al democraţiei româneşti a eşuat. Mediul strategic s-a schimbat. Liderii români au sustras resurse de stat şi au pierdut încrederea poporului. Investitorii din Vest au dispărut. Puteri revizioniste au umplut vidul astfel creat.

Românii au renunţat la democraţie. Capturarea statului a survenit rapid, atât din exterior, cât şi din interior.

Nu aceasta va fi soarta României din vremurile noastre. Nu suntem în 1930, iar România modernă a construit baze solide pentru un stat de succes. Dar, de asemenea, România nu va putea să se comporte strategic ca şi cum am fi încă la începutul anilor 2000. Împrejurimile geopolitice se schimbă, iar România va trebui să se adapteze dacă doreşte să reuşească.

Într-o măsură mai mare decât în trecut, România va trebui să joace un rol direct în asigurarea condiţiilor externe care îi garantează succesul economic şi politic. Acestea includ premisele strategice fundamentale ale statului român: limitarea prezenţei militare ruseşti la est de Nipru; menţinerea Mării Negre ca spaţiu economic deschis; înfrânarea revizionismului din bazinul dunărean; menţinerea unei alternative strategice vestice în PSS.

Navigarea în acest nou mediu va necesita cel puţin trei lucruri din partea României, lucruri despre care nu era cazul să discutăm în primele etape ale erei post-Război Rece.

În primul rând, România va trebui să aibă capacitatea fizică de a modela mediul său extern.

— Condiţia prealabilă a oricărei strategii viitoare româneşti este un efectiv militar capabil, modern. Astăzi, Armata română este foarte respectată în România şi în Statele Unite ale Americii. Cu toate acestea, ea reflectă, de asemenea, realităţile strategice de după Războiul Rece: bugete mici, o preocupare cu misiuni în alte zone, cum ar fi ISAF, şi o prioritizare a personalului în concordanţă cu aptitudinile lui.

— Unele forţe din România de azi folosesc acelaşi echipament din 1988… şi România era încă semnatară a Tratatului de la Varşovia.

Programul de modernizare pe care România l-a început în 2007 a stagnat. Din 85 de achiziţii planificate, Armata română a finalizat 15.

— Acest lucru ar fi justificabil pentru un stat mic. Dar

România nu este un stat mic; nu este Bulgaria sau Ungaria.

România este al doilea cel mai mare stat NATO de frontieră, ancora flancului de sud-est al NATO şi, alături de Polonia, pivotul strategiei Vestului pentru toată această regiune.

— România trebuie să-şi reevalueze priorităţile de modernizare militară în lumina peisajului conflictului din Ucraina. Este nevoie de reformă şi modernizare cuprinzătoare, similar cu ceea ce Polonia a început cu un deceniu în urmă.

Se cer cheltuieli reduse cu personalul şi punerea accentului pe aptitudinile Armatei; mai puţin accent pus pe sisteme exotice de arme şi mai mult accent pus pe soluţii de „area denial" (sârmă ghimpată, mine etc.) pentru a consolida efortul Europei de Sud-Est împotriva ameninţărilor asimetrice în stilul Crimeii.

În al doilea rând, România are nevoie de o strategie pentru transformarea succesului autorităţii sale naţionale în autoritate regională.

— România este cel mai mare aliat al SUA într-un spaţiu de 2.400 km, între Polonia şi Israel. Este singura putere din zonă care are mărimea, potenţialul latent şi credibilitatea necesare pentru a proiecta stabilitate în sud-estul Europei.

— Strategia României pentru a face acest lucru ar trebui să se axeze pe construirea de zone cu potenţial de avantaj naţional în domeniul securităţii militare, al energiei şi al guvernării democratice.

— Oportunitatea imediată de autoritate este în energie. Până în anul 2020, România ar putea produce mai mult gaz decât consumă ea şi Republica Moldova împreună. Aceasta este o veste bună pentru CE, dar României îi lipseşte o strategie pe termen lung pentru exploatarea în mod sistematic a acestei oportunităţi.

— O strategie energetică regională românească ar depăşi actuala încurajare a producţiei offshore şi onshore. Ar fi nevoie de măsuri luate acum pentru a atinge un nivel

de producţie durabil şi exportabil la nivel regional. Aceasta ar aborda vulnerabilităţile din infrastructură, ar accelera liberalizarea pieţei energetice, ar crea responsabilitate din partea statului şi ar crea obstacole în calea achiziţiei de active strategice de către Rusia şi China.

În al treilea rând, România trebuie să reuşească ca democraţie. Nu doar să reuşească, ci să reuşească în mod vizibil.

— Securitatea naţională şi guvernarea sunt strâns legate. Acest lucru este valabil în toate ţările – inclusiv în Statele Unite ale Americii.

— Diferenţa în cazul României este că mizele sunt mai mari aici. Trăiţi într-un mediu ostil. Tocmai pentru că jucaţi un rol crucial în succesul Occidentului în această regiune sunteţi o ţintă pentru forţele din exterior – fie ea Rusia sau China – care ar folosi procesul neterminat al tranziţiei voastre democratice împotriva voastră. Sistemul vostru imunitar trebuie să fie chiar mai puternic decât cel al altor state.

— Capacitatea României de a depăşi corupţia este indisolubil legată de succesul sau de eşecul nu doar ca democraţie, ci ca stat. Pretindeţi conducătorilor dumneavoastră o guvernare mai bună – săli de judecată transparente, urmărirea penală în caz de mită, insistarea asupra integrităţii şi transparenţei în spaţiul public este unul dintre cele mai patriotice lucruri pe care românii de rând le pot face.

Tema comună în toate aceste domenii este conducerea.

Vladimir Putin şi Viktor Orban au invocat diferite versiuni ale aceleiaşi teze: ordinea democratică pe care am construit-o în Europa Centrală după 1989 a fost temporară – că aceasta poate fi contestată şi chiar înlocuită dacă suntem dispuşi să încălcăm regulile, fie că se utilizează bani murdari, tancuri sau urne de vot.

Succesul României este contra-dovada esenţială a acestei teze. România este o dovadă că idealurile şi instituţiile occidentale „funcţionează” într-un moment din

istorie în care avem nevoie cu disperare de exemple de succes ale Occidentului la nivel mondial.

Gândiţi-vă pentru o clipă la cum ar putea arăta viitorul României dacă aceasta ar atinge potenţialul său maxim: al 6-lea stat ca mărime din Europa, cu 20 de milioane de oameni, şi a treia cea mai mare rezervă de gaze în UE, toate acestea ca o democraţie consolidată în inima sud-estului Europei, cu instituţii stabile, un standard de trai în creştere, investiţii stabile din Vest şi un sector energetic în plină expansiune. Aceasta este o România cu viziune transatlantică, care ar fi un exemplu puternic de stabilitate, de soluţii de energie şi democraţie în faţa vecinilor săi.

Aceasta este România de care are nevoie Occidentul, din punct de vedere strategic, în aceste vremuri. Ne aşteaptă în anii următori o competiţie geopolitică şi ideologică globală mai crâncenă decât ne-am fi putut imagina oricare dintre noi în urmă cu 25 de ani. America va avea nevoie de aliaţi maturi care sunt capabili să ofere securitate regiunii lor şi să modeleze succesul ordinii Vestice. Angajamentul nostru strategic şi economic va fi cu atât mai mare pentru aliaţii care reuşesc cel mai mult în aceste domenii. Cu cât România va avea mai mult succes, cu atât mai mult Statele Unite vor fi prezente în ţara şi în regiunea dumneavoastră.

Despre România interbelică s-a spus că a reprezentat o „stare de necesitate”. Aceasta este valabil şi pentru România de astăzi. Sunteţi într-o „stare de necesitate” pentru America şi pentru alianţa occidentală. Au fost momente în istorie când cel mai sigur lucru pentru România a fost să păstreze un profil scăzut şi să acţioneze ca un stat mai mic (neînsemnat) decât în realitate. Acum nu ne aflăm într-unul din acele momente. Acesta este un moment în care românii trebuie să fie subiecte mai degrabă decât obiecte ale istoriei. Un moment în care să conduceţi în regiunea dvs. – în guvernare, securitate şi energie – în ciuda faptului că totul în jurul vostru se mişcă în direcţia opusă.

Eu cred că România este pregătită pentru acest moment. Dispuneţi de instituţii mai stabile, de resurse financiare mai mari şi de aliaţi mai buni decât dispunea statul român în perioada interbelică. Ultimii 25 de ani au oferit toate ingredientele necesare succesului dumneavoastră. Tot ceea ce aveţi nevoie acum este încrederea. Alegerea este a dumneavoastră, în cele din urmă. Dar Occidentul are nevoie de România pentru a reuşi, pentru viitorul vostru şi pentru viitorul nostru.

ANEXE DOCUMENTARE

Anexa 1

DECIZIA 2014/145/PESC

A CONSILIULUI UNIUNII EUROPENE

din 17 martie 2014

privind măsuri restrictive în raport cu acţiunile care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei

Având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 29, întrucât:

(1) La 6 martie, şefii de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii au condamnat cu fermitate încălcarea neprovocată a suveranităţii şi integrităţii teritoriale a Ucrainei de către Federaţia Rusă şi au îndemnat Federaţia Rusă să îşi retragă imediat forţele armate către zonele de staţionare permanentă a acestora, în conformitate cu acordurile relevante. Aceştia au îndemnat Federaţia Rusă să permită accesul imediat al unor observatori internaţionali. Şefii de stat sau de guvern au considerat că decizia Consiliului Suprem al Republicii

Autonome Crimeea de a desfăşura un referendum cu privire la viitorul statut al teritoriului este contrară constituţiei ucrainene şi prin urmare ilegală.

(2) Şefii de stat sau de guvern au decis să ia măsuri, inclusiv cele preconizate de Consiliu la 3 martie 2014, în special prin suspendarea convorbirilor bilaterale cu Federaţia Rusă în materie de vize, precum şi a convorbirilor cu Federaţia Rusă cu privire la un nou acord global care ar înlocui acordul de parteneriat şi de

cooperare existent.

(3) Şefii de stat sau de guvern au subliniat faptul că ar trebui să se găsească o soluţie pentru criză prin negocieri între guvernul Ucrainei şi guvernul Federaţiei Ruse, inclusiv prin intermediul unor mecanisme multilaterale potenţiale, şi că în absenţa unor astfel de rezultate într-un interval de timp limitat, Uniunea va decide asupra unor măsuri suplimentare, cum ar fi interdicţii de călătorie, îngheţări de active şi anularea reuniunii la nivel înalt UE-Rusia.

(4) În contextul actual, ar trebui impuse restricţii de călătorie şi o îngheţare a activelor în ceea ce priveşte persoanele responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei, inclusiv acţiuni privind viitorul statut al oricărei părţi a teritoriului care contravin constituţiei Ucrainei, şi persoanele, entităţile sau organismele asociate acestora.

(5) Sunt necesare acţiuni suplimentare din partea Uniunii pentru punerea în aplicare a anumitor măsuri.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

(1) *Statele membre iau măsurile necesare pentru a împiedica intrarea pe teritoriul lor sau tranzitarea acestuia de către persoanele fizice responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei şi de către persoanele fizice asociate acestora, astfel cum figurează în anexă.*

(2) *Alineatul (1) nu obligă un stat membru să refuze propriilor resortisanţi accesul pe teritoriul său.*

(3) *Alineatul (1) nu aduce atingere cazurilor în care unui stat membru îi revine o obligaţie de drept internaţional, şi anume*:

(a) în calitate de ţară-gazdă a unei organizaţii internaţionale interguvernamentale;

(b) în calitate de ţară-gazdă a unei conferinţe internaţionale organizate de Organizaţia Naţiunilor Unite

sau sub auspiciile acesteia;

(c) în temeiul unui acord multilateral care conferă privilegii şi imunităţi; sau

(d) în temeiul Tratatului de conciliere din 1929 (Pactul de la Lateran) încheiat de Sfântul Scaun (Statul Vatican) şi Italia.

(4) *Se consideră că alineatul (3) se aplică de asemenea în cazul în care un stat membru este ţara-gazdă a Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE).*

(5) *Consiliul este informat în mod corespunzător în toate cazurile în care un stat membru acordă o derogare în temeiul alineatului (3) sau (4).*

(6) *Statele membre pot acorda derogări de la măsurile impuse în temeiul alineatului (1), atunci când deplasarea se justifică din motive umanitare urgente sau se efectuează în scopul participării la reuniuni interguvernamentale şi lareuniuni promovate sau găzduite de Uniune, sau la reuniuni găzduite de un stat membru care asigură preşedinţia OSCE, în cazul în care se poartă un dialog politic care vizează direct promovarea obiectivelor de politică ale măsurilor restrictive, inclusiv sprijinirea integrităţii teritoriale, a suveranităţii şi a independenţei Ucrainei.*

(7) Un stat membru care doreşte să acorde derogările menţionate la alineatul (6) informează Consiliul în scris în acest sens. Derogarea se consideră acordată, cu excepţia cazului în care unul sau mai mulţi membri ai Consiliului ridică obiecţii în scris în termen de două zile lucrătoare de la primirea notificării privind derogarea propusă.

În cazul în care unul sau mai mulţi membri ai Consiliului ridică o obiecţie, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate decide să acorde derogarea propusă.

(8) *În cazul în care, în temeiul alineatelor (3), (4), (6) şi (7), un stat membru autorizează intrarea pe teritoriul său sau tranzitul persoanelor enumerate în anexă,*

autorizaţia se limitează la scopul pentru care a fost acordată şi la persoanelevizate de respectiva autorizaţie.

Articolul 2

(1) *Se îngheaţă toate fondurile şi resursele economice care aparţin, sunt deţinute sau controlate de către persoane fizice responsabile pentru acţiuni care subminează sau ameninţă integritatea teritorială, suveranitatea şi independenţa Ucrainei şi de către persoane fizice sau juridice, entităţi sau organisme asociate acestora, astfel cum figurează în anexă*.

(2) *Niciun fond sau resursă economică nu se pune, în mod direct sau indirect, la dispoziţia sau în beneficiul persoanelor fizice sau juridice, al entităţilor sau organismelor enumerate în anexă*.

(3) *Autoritatea competentă a unui stat membru poate autoriza deblocarea anumitor fonduri sau resurse economice îngheţate sau punerea la dispoziţie a anumitor fonduri sau resurse economice, în anumite condiţii pe care le consideră corespunzătoare, după ce a stabilit că fondurile sau resursele economice în cauză sunt*:

(a) necesare pentru a satisface nevoile de bază ale persoanelor enumerate în anexă şi ale membrilor lor de familie aflaţi în întreţinerea lor, incluzând cheltuielile pentru alimente, chirie sau ipotecă, pentru medicamente şi tratamente medicale, impozite, prime de asigurare şi plata facturilor la utilităţi;

(b) destinate exclusiv plăţii unor onorarii rezonabile şi rambursării cheltuielilor suportate în legătură cu furnizarea unor servicii juridice;

(c) destinate exclusiv plăţii unor comisioane sau taxe aferente serviciilor de păstrare sau gestionare curentă a unor fonduri sau resurse economice îngheţate; sau

(d) necesare pentru cheltuieli extraordinare, cu condiţia ca autoritatea competentă să fi notificat autorităţilor competente ale celorlalte state membre şi Comisiei motivele pe baza cărora consideră că ar trebui acordată o autorizaţie specifică, cu cel puţin două săptămâni înainte de acordarea autorizaţiei.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre şi Comisia cu privire la orice autorizaţie pe care o acordă în temeiul prezentului alineat.

(4) *Prin derogare de la alineatul (1), autorităţile competente ale unui stat membru pot autoriza deblocarea anumitor fonduri şi resurse economice îngheţate, dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii*:

(a) fondurile sau resursele economice fac obiectul unei hotărâri arbitrale pronunţate anterior datei la care persoana, entitatea sau organismul menţionat (a) la alineatul (1) a fost înscrisă pe lista din anexă, sau al unei hotărâri judecătoreşti sau administrative pronunţate în Uniune, sau al unei hotărâri judecătoreşti executorii în statul membru vizat, anterior sau ulterior datei respective;

(b) fondurile sau resursele economice vor fi utilizate exclusiv pentru a satisface creanţele garantate printr-o astfel de hotărâre sau a căror valabilitate este recunoscută printr-o astfel de hotărâre, în limitele stabilite de actele cu putere de lege şi actele administrative aplicabile care reglementează drepturile persoanelor care au astfel de creanţe;

(c) hotărârea nu este în beneficiul niciunei persoane fizice sau juridice, entităţi sau organism menţionat (e) în anexă; şi d) recunoaşterea hotărârii nu contravine ordinii publice a statului membru în cauză.

Statul membru în cauză informează celelalte state membre şi Comisia cu privire la orice autorizaţie acordată în temeiul prezentului alineat.

(5) Alineatul (1) nu împiedică o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism enumerat în listă să efectueze plăţi datorate în temeiul unui contract încheiat anterior datei la care persoana fizică sau juridică, entitatea sau organismul au fost înscrise pe lista din anexă, cu condiţia ca statul membru încauză să fi stabilit că beneficiarul plăţii respective nu este, în mod direct sau indirect, o persoană fizică sau juridică, o entitate sau un organism menţionat (a) la alineatul (1).

(6) *Alineatul (2) nu se aplică creditării conturilor*

îngheţate reprezentând:

a) dobânzi sau alte venituri generate de conturile respective;

(b) plăţi cuvenite în temeiul unor contracte, acorduri sau obligaţii care au fost încheiate sau au survenit anterior datei la care aceste conturi au făcut obiectul măsurilor prevăzute la alineatele (1) şi (2); sau

(c) plăţi datorate în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, administrative sau arbitrale pronunţate în Uniune sau executorii în statul membru vizat, cu condiţia ca orice astfel de dobânzi, alte venituri şi plăţi să rămână sub incidenţa măsurilor prevăzute la alineatul (1)

Articolul 3

(1) *Consiliul, hotărând la propunerea unui stat membru sau a înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate, decide stabilirea şi modificarea listei din anexă.*

(2) *Consiliul comunică persoanei fizice sau juridice, entităţii sau organismului vizate decizia menţionată la alineatul (1), inclusiv motivele includerii pe listă, fie direct, dacă adresa este cunoscută, fie prin publicarea unui anunţ, acordând persoanei, entităţii sau organismului în cauză posibilitatea de a prezenta observaţii.*

(3) *În cazul în care se transmit observaţii sau se prezintă dovezi substanţiale noi, Consiliul îşi reexaminează decizia menţionată la alineatul (1) şi informează în consecinţă persoana, entitatea sau organismul în cauză.*

Articolul 4

(1) *Anexa cuprinde motivele includerii pe listă a persoanelor fizice sau juridice, a entităţilor sau a organismelor menţionate la articolul 1 alineatul (1) şi la articolul 2 alineatul (1).*

(2) De asemenea, anexa include informaţiile necesare identificării persoanelor fizice sau juridice, a entităţilor sau a organismelor vizate, în cazul în care aceste informaţii sunt disponibile.

În ceea ce priveşte persoanele fizice, astfel de informaţii pot include numele, inclusiv pseudonimele, data

şi locul naşterii, cetăţenia, numărul de paşaport şi de carte de identitate, sexul, adresa dacă este cunoscută şi funcţia sau profesia. În ceea ce priveşte persoanele juridice, entităţile sau organismele, astfel de informaţii pot cuprinde denumirea, locul şi data înregistrării, numărul de înregistrare şi sediu

Articolul 5

Pentru ca măsurile menţionate la articolul 1 alineatul (1) şi la articolul 2 alineatul (1) să aibă un impact cât mai mare.

Uniunea încurajează statele terţe să adopte măsuri restrictive similare celor prevăzute în prezenta decizie.

Articolul 6

Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Jurnalul

Oficial al Uniunii Europene.

Prezenta decizie se aplică până la 17 septembrie 2014.

Prezenta decizie se reexaminează permanent. Prezenta decizie se reînnoieşte sau se modifică, după caz, în cazul în care Consiliul consideră că obiectivele sale nu au fost îndeplinite.

Adoptată la Bruxelles.

Pentru Consiliu

Preşedinte.

C. ASHTON

17 martie 2014.

Lista persoanelor, entităţilor şi organismelor menţionate la articolele 1 şi 2

(Informaţiile cuprind: Nume, Date de identificare, Motivul deplasării în Ucraina, Data includerii pe listă – n.n.)

1. Sergey Valeryevich Aksyonov

Născut la data de: 26.11.1972

Aksyonov a fost ales „prim-ministru al Crimeii" în cadrul Verkhovna Rada[95] a Crimeii la 27 februarie

95 Verkhovna Rada - numele Parlamentului unicameral al Ucrainei, compus din 450 de deputați, numiți

2014 în prezenţa unor persoane înarmate proruse.

„Alegerea” sa a fost decretată neconstituţională de către Oleksandr Turchynov la 1 martie. A

promovat activ „referendumul” din 16 martie 2014.

17.3.2014

2. Vladimir Andreevich Konstantinov

Născut la data de: 19.3.1967

În calitate de purtător de cuvânt al Consiliului

Suprem al Republicii Autonome Crimeea.

Konstantinov a jucat un rol important în deciziile luate de către Verkhovna Rada privind „referendumul”.

Împotriva integrităţii teritoriale a Ucrainei şi a îndemnat alegătorii să voteze în favoarea independenţei

Crimeii.

17.3.2014

3. Rustam Ilmirovich Temirgaliev

Născut la data de: 15.8.1976

În calitate de vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri al Crimeii, Temirgaliev a jucat un rol important în deciziile luate de Verkhovna Rada privind „referendumul”.

Împotriva integrităţii teritoriale a Ucrainei. A

promovat activ integrarea Crimeii în cadrul Federaţiei

Ruse.

17.3.2014

4. Deniz Valentinovich Berezovskiy

Născut la data de: 15.7.1974

Berezovskiy a fost numit comandant al Marinei ucrainene la 1 martie 2014 şi a depus un jurământ în faţa forţelor armate din Crimeea, încălcându-şi astfel jurământul. Parchetul General al

Ucrainei a iniţiat o anchetă împotriva sa pentru înaltă trădare.

17.3.2014

5. Aleksei Mikhailovich Chaliy

«deputați al poporului»; Cuvântul Rada înseamnă în limba ucraineană «consiliu», și este traducerea literală a cuvântului rusesc soviet.

Născut la data de: 13.6.1961

Chaliy a devenit „primar al Sevastopolului” pe baza susţinerii din partea mulţimilor la 23 februarie 2014

şi a acceptat acest „vot”. A desfăşurat o campanie activă pentru ca Sevastopol să devină o entitate separată a Federaţiei Ruse în urma unui referendum din 16 martie 2014.

17.3.2014

6. Pyotr Anatoliyovych Zimă

Zimă, a fost numit noul şef al Serviciului de securitate din Crimeea, (ZBU) la 3 martie 2014 de către

„Prim-ministrul” Aksyonov şi a acceptat această numire. A furnizat informaţii relevante, inclusiv o bază de date, Serviciului de informaţii rus (ZBU).

Acestea includeau informaţii privind activiştii

Euro-Maidan şi apărătorii drepturilor omului din

Crimeea. Zimă a jucat un rol important în împiedicarea autorităţilor ucrainene să controleze teritoriul

Crimeii.

La 11 martie 2014, a fost proclamată înfiinţarea unu serviciu de securitate independent al Crimeii de către foşti ofiţeri ZBU din Crimeea.

17.3.2014

7. Yuriy Zherebtsov

Consilier al purtătorului de cuvânt, unul dintre organizatorii de frunte ai „referendumului” de la 16 martie 2014

Împotriva integrităţii teritoriale a Ucrainei.

8. Sergey Pavlovych Tsekov

Născut la data de: 28.3.1953

Purtător de cuvânt adjunct al Verkhovna Rada;

Tsekov a iniţiat, împreună cu Sergey Aksyonov, demiterea ilegală a guvernului Republicii

Autonome Crimeea (RAC). L-a atras în această activitate pe Vladimir Konstantinov, ameninţându-l cu demiterea. Tsekov a recunoscut public că membrii parlamentului din Crimeea au fost cei care au iniţiat

invitarea soldaţilor ruşi în vederea ocupării

Verkhovna Rada din Crimeea. A fost unul dintre primii lideri din Crimeea care au solicitat public anexarea la Rusia a Crimeii.

17.3.2014

9. Ozerov, Viktor Alekseevich

Născut la data de: 5.1.1958, la

Abakan, Khakassia

Preşedinte al Comitetului de securitate şi apărare al

Consiliului federativ al Federaţiei Ruse.

La 1 martie 2014, Ozerov, în numele Comitetului de securitate şi apărare al Consiliului federativ, a susţinut public în Consiliul federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina.

17.3.2014

10. Dzhabarov, Vladimir Michailovich

Născut la data de: 29.9.1952

Prim-vicepreşedinte al Comitetului pentru afaceri internaţionale al Consiliului federativ al Federaţiei

Ruse.

La 1 martie 2014, Dzhabarov, în numele Comitetului pentru afaceri internaţionale al Consiliului federativ, a susţinut public în Consiliul federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina.

17.3.2014

11. Klishas, Andrei Aleksandrovich

Născut la data de: 9.11.1972, la Sverdlovsk

Preşedinte al Comitetului pentru drept constituţional al Consiliului federativ al Federaţiei Ruse.

La 1 martie 2014, Klishas a susţinut public în cadrul

Consiliului federativ desfăşurarea de forţe ruse în

Ucraina. În cadrul unor declaraţii publice, Klishas a urmărit să justifice intervenţia militară rusă în

Ucraina, afirmând că „preşedintele ucrainean sprijină apelul autorităţilor din Crimeea către preşedintele Federaţiei Ruse privind acordarea unei asistenţe globale în apărarea cetăţenilor Crimeii”.

17.3.2014

12. Ryzhkov, Nikolai Ivanovich

Născut la data de: 28.9.1929, la

Duleevka, regiunea Doneţk, RSS Ucraineană

Membru al Comitetului pentru chestiuni federale, politici regionale şi Nord, din cadrul Consiliului federativ al Federaţiei Ruse.

La 1 martie 2014, Ryzhkov a susţinut public în cadrul Consiliului federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina.

17.3.2014

13. Bushmin, Evgeni Viktorovich

Născut la data de: 4.10.1958, la Lopatino, regiunea Sergachiisky, RSFSR

Purtător de cuvânt adjunct al Consiliului federativ al Federaţiei Ruse.

La 1 martie 2014, Bushmin a susţinut public în cadrul Consiliului federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina.

17.3.2014

14. Totoonov, Aleksandr Borisovich

Născut la data de: 3.3.1957, la Ordzhonikidze, Osetia de Nord

Membru al Comitetului pentru cultură, ştiinţă şi informaţie din cadrul Consiliului federativ al Federaţiei Ruse.

La 1 martie 2014, Totoonov a susţinut public în cadrul

Consiliului federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina.17.3.2014

15. Panteleev, Oleg Evgenevich

Născut la data de 21.7.1952 la Zhitnikovskoe, regiunea Kurgan

Prim-vicepreşedinte al Comitetului pentru chestiuni parlamentare.

La 1 martie 2014, Panteleev a susţinut public în cadrul Consiliului federativ desfăşurarea de forţe ruse în Ucraina ruse în Ucraina.

17.3.2014

16… Mironov, Sergei Mikhailovich

Născut la data de: 14.2.1953, la

Pushkin, regiunea Leningrad

Membru al Consiliului Dumei de Stat; lider al facţiunii „Rusia justă” din cadrul Dumei Federaţiei Ruse.

Iniţiator al legii care permite Federaţiei Ruse să admită în componenţa sa, sub pretextul apărării cetăţenilor ruşi, a teritoriilor unei ţări străine, în absenţa consimţământului ţării respective sau a unui tratat internaţional.

17.3.2014

17. Zheleznyak, Sergei Vladimirovich

Născut la data de: 30.7.1970, la St. Petersburg (fostul Leningrad) Purtător de cuvânt adjunct al Dumei de Stat a Federaţiei Ruse.

A susţinut activ utilizarea forţelor armate ruse în

Ucraina şi anexarea Crimeii. A condus personal demonstraţia în favoarea utilizării forţelor armate ruse în Ucraina.

17.3.2014

18. Slutski, Leonid Eduardovich

Născut la data de: 4.1.1968 la Moscova

Preşedinte al Comitetului Comunităţii Statelor Independente

(CSI) din cadrul Dumei de Stat a Federaţiei

Ruse (membru al LDPR).

A susţinut activ utilizarea forţelor armate ruse în

Ucraina şi anexarea Crimeii.

17.3.2014

19. Vitko, Aleksandr Viktorovich

Născut la data de: 13.9.1961 la Vitebsk (RSS Belarusă)

Comandant al Flotei Mării Negre, viceamiral.

Responsabil de comanda forţelor ruse care au ocupat teritoriul suveran al Ucrainei.

17.3.2014

20. Sidorov, Anatoliy Alekseevich

Comandant, Districtul militar din vest al Rusiei ale cărui unităţi sunt desfăşurate în Crimeea.

Comandant al Districtului militar din vest al Rusiei

ale cărui unităţi sunt desfăşurate în Crimeea. Este responsabil pentru o parte a prezenţei militare ruse în Crimeea, care subminează suveranitatea

Ucrainei; de asemenea, a sprijinit autorităţile din

Crimeea în împiedicarea demonstraţiilor publice împotriva măsurilor în direcţia unui referendum şi a încorporării în Rusia.

17.3.2014

21. Galkin, Aleksandr

Districtul militar din sud al Rusiei, ale cărui forţe se află în Crimeea; Flota Mării Negre intră sub comanda lui Galkin; o mare parte dintre mişcările forţelor înspre Crimeea s-au desfăşurat prin

Districtul militar din sud.

Comandant al Districtului militar din sud al Rusiei („DMS”). Forţele DMS sunt desfăşurate în Crimeea.

Este responsabil pentru o parte a prezenţei militare ruse în Crimeea, care subminează suveranitatea

Ucrainei; de asemenea, a sprijinit autorităţile din

Crimeea în împiedicarea demonstraţiilor publice împotriva măsurilor în direcţia unui referendum şi a încorporării în Rusia. În plus, Flota Mării Negre se află sub controlul districtului.

17.3.2014

Anexa 2

Lista personalităţilor politice participante la întâlnirea organizată la Paris la 11 ianuarie 2015

ca semn al solidarităţii luptei împotriva terorismului

Albania – Prim-Ministru Edi Rama

Algeria – Ministrul de Externe Ramtane Lamamra

Austria – Ministrul de Externe Sebastián Kurz

Belgium – Primul Ministru Charles Michel

Benin – Preşedintele Thomas Boni Yayi

Bulgaria – Primul Ministru Boyko Borisov

Canada – Public Safety Minister Steven Blaney

Cehia – Primul Ministru Bohuslav Sobotka

Comisia Europeană – Preşedinte Jean-Claude Junker

Consiliul Uniunii Europen – Preşedinte Donald Tusk

Croaţia – Primul Ministru Zoran Milanovic
Danemarca – Primul Ministru Helle Thorning-Schmidt
Elveţia – Preşedintele Simonetta Sommaruga
Gabon – Preşedintele Ali Bongo Ondimba
Georgia – Primul Ministru Irakli Garibashvili
Germania – Chancelar Angela Merkel
Greece – Primul Ministru Antonis Sămăraş
Israel – Primul Ministru Benjamin Netanyahu şi
Ministrul de Externe al Israelului: Aigor Lieberman
Italia – Primul Ministru Matteo Renzi
Iordania – Regele Abdullah II and Regina Rania
Latvia – Primul Ministru Laimdota Straujuma
Mali – Preşedintele Ibrahim Boubacar Keita
Marea Britanie – Primul Ministru David Cameron
Niger – Preşedintele Mahamadou Issoufou
NATO – Secretarul General Jens Stoltenberg
Olanda – Primul Ministru Mark Rutte
Palestina – Preşedintele Mahmud Abbas
Portugalia – Primul Ministru Pedro Passos Coelho
România – Preşedintele Klaus Iohannis
Russia – Ministrul de Externe Sergei Lavrov
Spain – Primul Ministru Mariano Rajoy
SUA – Ambasadoarea în Franţa – Jane D. Hartley
Tunisia – Primul Ministru Mehdi Jomaa
Turcia – Primul Ministru Ahmet Davutoglu
Ucraine – Preşedinte Petro Poroshenko
Ungaria – Primul Ministru Viktor Orban
Uniunea Emiratelor Arabe – Ministrul de Externe Sheikh bdullah bin Zayed al-Nahayan
Uniunea Europeană – Preşedinte Martin Schultz

Anexa 3

Unele avantaje şi dezavantaje ale ţărilor membre ale Uniunii Europene

A. Avantaje:

— Din punct de vedere economic:

Cel mai mare avantaj este accesul la zona de liber schimb. Orice ţară are acces la pieţele tuturor celorlalte

ţări din UE. Acest lucru oferă posibilitatea creşterii dimensiunii pieţei potenţiale pentru fiecare întreprindere.

— Din punctul de vedere al dezvoltării ştiinţei şi tehnologiei:

Datorită situaţiei economice din diferite ţări membre ale UE bugetele naţionale ale unora dintre ţări destinate ştiinţei şi tehnologiei au fost şi continuă să fie foarte mult reduse; o asemenea situaţie afectează dezvoltarea unor idei şi rezultate destinate îmbunătăţirii vieţii populaţiilor din aceste ţări.

UE are propriul buget destinat finanţării cercetării ştiinţifice şi tehnologiei prin acest buget poate ajuta ţările în care ştiinţa şi tehnologia are nevoie de un suport financiar substanţial.

— Din punct de vedere social:

Forţa de muncă activă din ţările membre ale UE este deosebit de mare şi datorită situaţiei economice dificile, mulţi oamenii se confruntă cu diverse dificultăţi economice şi în special cu fenomenul şomajului sau al unei remunerări necorespunzătoare în ţările de origine.

Prin UE forţa de muncă disponibilă sau necorespunzător remunerată se poate deplasa cu uşurinţă spre alte ţări care sunt în căutare de forţă de muncă şi care oferă o recompensare corespunzătoare a activităţii prestate.

— Din punct de vedere turistic:

Este deosebit de importantă posibilitatea de a traversa diversele graniţe ale ţărilor membre ale UE fără a fi nevoit să opreşti la punctele de graniţă pentru controlul şi verificarea paşaportului.

Adoptarea monedei euro, permite schimbarea o singură dată – schimbarea dolarul (sau a altei valute naţionale) pentru euro în loc de diverse transferuri în mărci, franci, coroane, etc.

Din punctul de vedere al securităţii naţionale:

Asocierea ţărilor membre ale UE cu Organizaţia Tratatului Nord Atlantic

(NATO) şi cu încheierea unor acorduri de ajutor

reciproc din punct de vedere militar, asigură fiecărei ţări membre a UE o deplină securitate împotriva oricăror acţiuni agresive externe.

Tabelul Nr. 17

Ţările europene şi anul aderării la NATO

Ţara	Anul	Ţara	Anul	Ţara	Anul
Albania	2009	Islanda	1949	Slovacia	2004
Belgia	1949	Italia	1949	Slovenia	2004
Bulgaria	2004	Letonia	2004	Spania	1982
Croaţia	2009	Lituania	2004	Turcia	1952
Cehia	1999	Luxemburg	1949	UK	1949
Danemarca	1949	Olanda	1949	Ungaria	1999
Estonia	2004	Norvegia	1949		
Franţa	1949	Polonia	1999		
Germania	1955	Portugalia	1949		
Grecia	1952	România	2004		

Sursa: CIA 2014; http://www.nato.int/nato-welcome/

Multe dintre comunităţile islamice care şi-au creat „sliping cells” în diverse oraşe şi ţări, au drept scop crearea a tot felul de tulburări sociale, conflicte cu populaţiile autohtone, încearcă să impună anumite obiceiuri specifice culturii şi religiei musulmane şi dacă nu sunt respectate de către autohtoni, trec la aplicarea unor măsuri violente.

Ceea ce trebuie să dea gândit analiştilor din

domeniul politic şi al relaţiilor internaţionale, este faptul că multe dintre ţările membre ale UE şi din alte continente şi-au creat propriile legislaţii împotriva atacurilor teroriste, dar în momentul în care asemenea acte teroriste, barbare, au loc nu se poate remarca manifestarea imediată a unor strategii de apărare a populaţiei şi de combatere a actelor teroriste.

În aceeaşi ideea Uniunea Europeană şi-a creat propria legislaţie care se referă la sprijinul reciproc pe care şi-l acordă ţările membre în cazul unor atacuri teroriste din partea unor grupuri extremiste islamo-jihadiste.

La 11 ianuarie în urma atacului terorist ce a avut loc în Franţa s-a creat imediat o coaliţie politică a 40 de ţări care au participat la marşul simbolic împotriva terorismului (despre care am vorbit înainte) şi totuşi nici după o lună de zile nu s-a materializat vreun act din partea acestei coaliţii internaţionale.

Pentru moment nimeni nu poate explica: ce se mai aşteaptă?

Este adevărat că opiniile specialiştilor militari sunt împărţite, unii susţin *acţiuni militare comune de amploare ale coaliţiei internaţionale*, alţii, dimpotrivă îşi exprimă opinia că *un război împotriva acestor grupări teroriste nu se poate rezolva pe calea unui război, aceşti terorişti fiind împrăştiaţi în întreaga lume şi îşi găsesc din ce în ce mai mulţi adepţi care pleacă din diverse ţări pentru a se înrola în mişcările jihadiste*.

Şi totuşi lumea trebuie să rezolve cât mai curând această extindere a islamismului care se întinde ca o adevărată plagă peste întreaga Europă şi în alte continente.

B. Dezavantaje:

— Limitări privind suveranitatea:

Aderarea la UE aduce cu ea unele legi care încalcă mai multe prevederi ale legilor de bază ale UE. De exemplu, ei nu pot închide frontierele lor la oameni din alte ţări din UE.

Există nenumărate alte exemple care au de a face cu probleme mai puţin semnificative, cum ar fi de exemplu: etichetarea produselor alimentare. Acest aspect înseamnă că ţările nu sunt liberi să adopte orice fel de legi pe care le doresc, ceea ce este important pentru statele suverane care ar trebui să fie capabile de a rezolva acest aspect la nivel naţional şi să aibă valabilitate internaţională.

Aşa cum este demonstrat de criza economică actuală unele dintre naţiunile membre, cum ar fi Irlanda, Portugalia şi Grecia se confruntă cu situaţii ce afectează şi economiile altor ţări.

— Sistemul legislativ la nivelul UE:

Este dificil de a crea un sistem ce să acopere interesele fiecărei ţări care are tot felul de principii, propria cultură şi tradiţie şi totodată să includă elementele specifice întregului ansamblu al UE. Legile create pot fi potrivite pentru o parte a ţărilor membre ale UE dar nu poate fi în mod necesar aplicabile pentru alte ţări.

Un exemplu concret este cel al legislaţiei privind imigraţia şi care ne găsindu-şi un criteriu comun pentru toate ţările membre şi a imigraţiei din afara UE a permis invazia enormă a unor populaţii din alte ţări şi continente care nu întotdeauna se pot adapta şi să accepte tradiţiile, obiceiurile şi ca atare legislaţia ţării în care au imigrat.

Prin modul de comportament al unora dintre imigranţi, şi în mod specific al unora din comunitatea musulmană este afectată într-un mod negativ viaţa populaţiilor din ţările UE unde aceşti imigranţi au ajuns…

Sursa: www.nato.com

Anexa 4

Planul Marshall

The *Marshall Plan*, cunoscut oficial ca *European Recovery Program* (ERP), a fost primul plan de reconstrucţie conceput de Statele Unite ale Americii şi destinat aliaţilor europeni din Al Doilea Război Mondial.

Pe 5 iunie 1947 într-un discurs rostit în Aula Universităţii Harvard, secretarul de stat american George Marshall anunţă lansarea unui vast program de asistenţă

economică destinat refacerii economiilor europene, cu scopul de a stăvili extinderea comunismului, fenomen pe care el îl considera legat de problemele economice.

La 19 iunie 1947 miniştrii de externe ai Franţei (Georges Bidault) şi al Regatului Unit (Ernest Bevin), au semnat un comunicat prin care invitau 22 de state europene să trimită reprezentanţi la Paris pentru a schiţa un plan de reconstrucţie europeană. Etichetând Planul Marshall drept „imperialismul economic american", Moscova a interzis ţărilor satelit să participe la Conferinţa de la Paris. Sovieticii considerau că acceptarea planului ar fi condus la desprinderea de URSS a ţărilor din sfera sa de influenţă şi la pierderea avantajelor politice şi strategice dobândite de Kremlin în Europa Centrală şi de Est la sfârşitul celui de Al Doilea Război Mondial. Planul Marshall reprezenta o extindere în domeniul economic a Doctrinei Truman.

Iniţial, acest plan era destinat tuturor statelor europene, însă el a fost respins de URSS şi sateliţii ei, care se temeau de creşterea influenţei americane. Planul Marshall a constat într-un ajutor financiar acordat unui număr de doar 16 state din Vestul Europei. Pentru administrarea acestuia a fost înfiinţată OCED (Organizaţia de Cooperare Economică şi Dezvoltare). Tabelul de mai jos prezintă ajutorul acordat fiecărei ţări în parte pe etapele şi sumele acordate.

Tabelul Nr. 18

Ţările beneficiare ale ajutorului prin Planul Marshall (milioane dolari SUA)

Ţara	1948/49	1949/50	1950/51	Total cumulat
Austria	232	166	70	468
Belgia/ Luxemburg	195	222	360	777
Danemarca	103	87	195	385

Franţa	1085	691	520	2296
RFG	510	438	500	1448
Grecia	175	156	45	376
Islanda	6	22	15	43
Irlanda	88	45	O	133
Italia	594	405	205	1204
Olanda	471	302	355	1128
Norvegia	82	90	200	372
Portugalia	O	O	70	70
Suedia	39	48	260	347
Elveţia	O	O	250	250
Turcia	28	59	50	137
Marea Britanie	1316	921	1060	3297
Total	4,924	3,652	4,155	12,731

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Planul Marshall

Anexa 5

Opinia lui Dinu Ceobotaru – Expert tehnic la Ministerul de Justiţie al României

Constituţia României la articolul 136 aliniatul 3), precizează faptul că…

„Bogăţiile de interes public ale subsolului, spaţiul aerian, apele cu potenţial energetic valorificabil, de interes naţional, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice şi ale platoului continental, precum şi alte bunuri stabilite de legea organică, ac obiectul eclusiv al

proprietăţii publice”.

şi în continuare. la aliniatul (4) din articolul 136 se prevede expres faptul că;

…” *bunurile proprietate publică sunt inalienabile*”.

(*adică nu se pot înstrăina*)”.

Totodată Constituţia ROMÂNIEI, la articolul 135 aliniatul 2) precizează:

„Statul trebuie să asigure protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară; stimularea cercetării ştiinţifice şi tehnologice naţionale, a artei şi protecţia dreptului de autor; exploatarea resurselor naturale, în concordanţă cu interesul naţional; refacerea şi ocrotirea mediului înconjurător, precum şi menţinerea echilibrului ecologic; crearea condiţiilor necesare pentru creşterea calităţii vieţii”.

Până la începutul anului 2015 în România nu există încă o Lege a Investiţiilor urmată de planuri de dezvoltare în perspectivă, care să aibă la bază prevederile din Constituţia României, articolele 135 şi 136.

Lipsa *Legii Investiţiilor* creează posibilitatea ca orice speculant financiar, orice început de jaf financiar, să fie denumit *investitor sau investiţie*.

La investiţiile din banul public azi nu există; criterii de selectare a ofertanţilor care să protejeze interesul naţional, iar faza de post-calcul a lucrărilor de construcţii montaj nu există, respectiv nu se întocmesc caietele de ataşamente care să conţină; cantităţile de lucrări de construcţii montaj real executate, comparate cu cantităţile de lucrări propuse prin proiectul lucrărilor de construcţii montaj. Exemplu: Cu banii plătiţi pe nemunca americanilor de la BECHTEL, era posibil să se organizeze producţia de utilaje terasiere autohtone, necesare întregului program de autostrăzi din România.

Se cunosc cazurile de corupţie şi jaful banului public dezvăluite în ultima perioadă, fenomene care au fost posibile datorită legilor antinaţionale; de privatizare şi de restituire a proprietăţii, legi care au distrus industria şi economia ţării prin instituţii precum; Fondul Proprietăţii

de Stat (FPS) ce şi-a schimbat denumirea în 2001, în Autoritatea pentru Privatizare şi Administrarea Proprietăţii Statului (APAPS), iar în 2004 redenumită Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (AVAS), precum şi prin Agenţia Naţională de Restituire a Proprietăţilor (ANRP), cu subsidiara sa, S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A.

S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. a fost constituită cu scopul colectării profiturilor realizate de cele mai atractive active care au mai rămas în proprietatea Statului Român – bunuri proprietate publică. Acesta este unul dintre multele cazuri de jefuire a cetăţenilor României. României este singura ţară din Estul Europei, care a emis asemenea legi antinaţionale pentru: privatizare şi restituirea proprietăţii confiscate de către statul comunist. Mai mult, restituirile s-au extins şi la proprietăţi, care nu au fost confiscate de către comunişti. Despre S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. nu s-a scris în presă, deoarece nu s-a înţeles bine amploarea „ingineriei financiare" de jefuire a cetăţenilor României. SC FONDUL PROPRIETATEA SA deţine:

20, 11 % din acţiunile Petrom.
14, 99 % din acţiunile Romgaz.
14, 58 % din acţiunile Transgaz.
9, 48 % din acţiunile Nuclearelectrica.
19, 94 % din acţiunile Hidroelectrica.
15,00 % din acţiunile Transelectrica.
12 % din acţiunile EON Gaz România.
23 – 25 % din complexurile energetice
(CET Turceni, CET Craiova, CET Rovinari).

12 – 22 % din filiale Electrica sau companiile desprinse din fostele filiale Electrica, care sunt cele mai atractive active din România, bunuri proprietate publică, realizate în timp prin munca tuturor românilor.

Pentru majoritatea companiilor energetice amintite, s-au făcut demersuri pentru listarea lor la bursă.

Fondul Proprietatea a încasat, în anul 2006, dividende în valoare de 78, 5 milioane de lei de la cinci

dintre cele 114 societăţi din portofoliul său.

Cea mai mare sumă a fost virată de SNP Petrom, care a plătit dividende în valoare de 65, 7 milioane lei.

Tot în 2006, Fondul Proprietatea avea trei procese pe rol pentru recuperarea dividendelor de la societăţile Oil Terminal, Conpet şi Romgaz.

Valoarea nominală a unei acţiuni emise de Fondul Proprietatea este de 1 RON.

Acţiunile emise de Fondul Proprietatea sunt transferate, de către Statul Român cu titlu gratuit, deţinătorilor de titluri de despăgubire. Numărul acţiunilor transferate se stabileşte prin raportare la valoarea titlurilor de despăgubire deţinute de fiecare din titulari.

Până la desemnarea societăţii de administrare selectate, Fondul Proprietatea a fost administrat provizoriu de Ministerul Finanţelor Publice, prin Consiliul de Supraveghere.

După selectare, Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, a preluat prerogativele de administrator unic şi societate de administrare a investiţiilor Fondului Proprietatea.

Administratorul unic a informat că Adunarea Generală Ordinară a Acţionarilor – A.G.O.A. – a Societăţii Comerciale Fondul Proprietatea S.A. a avut loc în data de 27 aprilie 2011. Şedinţa a fost prezidată de către dl. Grzegorz Maciej KONIECZNY, reprezentantul legal al Franklin Templeton Investment Management Ltd. United Kingdom Sucursala Bucureşti, în calitate de administrator unic al S.C. FONDUL PROPRIETATEA S.A. Şi au fost aprobate mai multe puncte aflate pe ordinea de zi, printre care; repartizare profitului net pentru anul financiar 2010 şi a datei de înregistrare după cum urmează: valoarea bruta a dividendului 0,03141 lei/acţiune şi data de înregistrare 16 mai 2011. Plata dividendelor era propusă să înceapă cu data de 30 iunie 2011.

Retribuţiile personalului societăţii comerciale Fondul Proprietatea S.A. urmează regimul societăţilor comerciale, adică fără norme de limitare a cuantumului drepturilor

băneşti, ceea ce a creat posibilitatea câştigurilor fără limite pentru personalul societăţii şi o mare „oportunitate” pentru „rechinii imobiliari de drepturi litigioase”. În acest mod o parte însemnată din profitul realizat de cele mai bune active ale României – bunuri proprietate publică, nu mai constituie acum surse de venituri la bugetul de stat al României, venituri necesare pentru acoperirea cheltuielilor cu; administraţia, învăţământul, sănătatea, dezvoltarea, etc.

Este fapt verificat că, programele de privatizare în masă au condus peste tot unde au fost aplicate, la creşterea corupţiei.

De exemplu, un studiu recent realizat în comun de către cercetătorii de la universităţile Cambridge şi Harvard, concluziona că falimentul Rusiei şi al statelor din Europa de est, ca şi sărăcia şi corupţia, au fost provocate de programele de privatizare în masă create de economiştii occidentali şi impuse brutal statelor post-comuniste de organisme precum Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială şi Banca Europeană de Reconstrucţie şi Dezvoltare.

Cercetătorii arată că cu cât o ţară a adoptat mai fidel politicile de privatizare sugerate de la Vest, cu atât mai mult au suferit de eşec economic şi corupţie.

Generaţiile prezente şi cele viitoare suportă consecinţele acestor legi fiind obligate să plătească cu un nivel de trai cel mai scăzut din Europa; erorile generaţiilor trecute care au confiscat abuziv proprietăţile imobiliare şi erorile clasei politice actuale care a făcut greşeli grave prin promovarea şi adoptarea legilor anticonstituţionale; de privatizare (de înstrăinare) a bunurilor proprietate publică şi de restituire a proprietăţilor.

Sursa: Preluat şi prelucrat de autor din situl:

http://listanaţionala.ro/lista-naţionala/scrisoare-de-la-un-expert/

Anexa 6

Lupta împotriva terorismului mondial[96] – o obligaţie

96 Vezi Anexa 8 : lista organizațiilor teroriste din lume

imediată a tuturor naţiunilor lumii

Strategia globală a Organizaţiei Naţiunilor Unite împotriva terorismului a fost adoptat de către statele membre, la 8 septembrie 2006. Strategia, în formă de rezoluţie şi Planul de acţiune anexat (A/RES/ 60/288), este un instrument unic la nivel mondial, care va spori eforturile naţionale, regionale şi internaţionale de combatere a terorismului.

Aceasta este prima dată când toate statele membre au convenit pentru o abordare strategică comună de combatere a terorismului, nu doar prin trimiterea unor mesaje clare din care rezultă că terorismul este inacceptabil în toate formele şi manifestările sale, dar, de asemenea, rezolvarea trebuie să capete măsuri concrete individuale şi colective pentru prevenirea şi combaterea terorismului.

Aceste măsuri practice includ o gamă largă de măsuri, de la consolidarea capacităţii de stat pentru a contracara ameninţările teroriste până la unele coordonări a activităţilor de combatere a terorismului prin sistemul Organizaţiei Naţiunilor Unite. Adoptarea strategiei îndeplineşte angajamentul luat de liderii mondiali la întâlnirea din septembrie 2005 şi se bazează pe elementele propuse de Secretarul General în raportul său din 2 mai 2006, intitulat:

Uniţi împotriva terorismului: *recomandări pentru o strategie de combatere a terorismului global*.

Terorismul nu este o persoană. Acesta nu este un singur regim politic şi nu este o religie.

Inamicul este terorismul premeditat, politic, bazat pe violenţă motivată comisă împotriva unor persoane civile noncombatante.

Cei care folosesc mijloacele teroriste, indiferent de istoria lor specifică sau de diversele obiective religioase, caută să submineze statul de drept prin aplicarea unor măsuri violente şi teroare. Terorişti, împărtăşesc convingerea greşită că uciderea, răpire, extorcarea, jefuirea şi alte mijloace pe care le aplică precum şi

multiplele consecinţe şi ravagii sunt legitime fiind forme de manifestare a unor acţiuni politice, bazate pe aplicarea unor principii religioase.

Pentru a se intensifica eforturile şi cooperarea la fiecare nivel, după caz, pentru a îmbunătăţi securitatea pregătirii şi eliberării documentelor de identitate şi de călătorie şi pentru a preveni şi detecta eventualele modificări sau utilizarea frauduloasă, fiecare ţară poate solicita asistenţa în acest sens. Organizaţia Internaţională a Poliţiei Judiciare trebuie ar trebui să-şi revadă imediat baza de date privind documentele de călătorie (furate sau pierdute), şi să folosească acest instrument informaţional, după caz, în special prin schimbul de informaţii relevante între diversele ţări.

Un rol deosebit de important revin şi organizaţiilor internaţionale printre care: Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, Oficiul Naţiunilor Unite pentru Droguri şi Criminalitate şi Organizaţia Internaţională de Poliţie Criminală de a-şi consolida cooperarea cu toate ţările pentru a le ajuta să respecte pe deplin normele şi obligaţiile de combatere a spălării banilor şi finanţării terorismului internaţional.

Sursa: http://www.un.org/en/terrorism/strategy-counter-terrorism. shtml

Anexa 7

Sancţiunile aplicate Federaţiei Ruse

Ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea şi destabilizarea deliberată a unei ţări suverane vecine, UE a impus un prim pachet cuprinzând următoarele măsuri restrictive împotriva Federaţiei Ruse.

Ř Măsurile restrictive (îngheţarea activelor şi interzicerea acordării de vize)

Ř Restricţii pentru Crimeea şi Sevastopol

Ř Măsuri care vizează cooperarea sectorială şi a schimburilor cu

Rusia (sancţiuni „economice”)

Ř Măsuri privind cooperarea economică

Prezentare generală

Uniunea Europeană îşi concentrează eforturile pe diversele aspect ale escaladării crizei din Ucraina. UE solicită tuturor părţilor să continue angajarea într-un dialog semnificativ şi cuprinzător care să conducă la o soluţie de durată; pentru a proteja unitatea şi integritatea teritorială a ţării şi să depună eforturi pentru a asigura un viitor stabil, prosper şi democratic pentru toţi cetăţenii Ucrainei.

UE a propus, de asemenea, să intensifice sprijinul pentru crearea şi aplicarea unor reforme economice şi politice ale Ucrainei.

O reuniune extraordinară a Consiliului Uniunii Europene ce a avut loc la 03 martie 2014 a condamnat încălcarea clară a suveranităţii şi integrităţii teritoriale ucrainene prin actele de agresiune create de către forţele armate ruse, precum şi autorizarea dată de Consiliul Federaţiei din Rusia, la 1 martie, pentru utilizarea forţelor armate pe teritoriul Ucrainei.

UE a cerut Rusiei să-şi retragă imediat forţele sale armate din zonele lor de staţionare permanentă, în conformitate cu Acordul privind statutul şi condiţiile privind Flota Mării Negre şi staţionarea unor forţe străine pe teritoriul Ucrainei de 1997.

Într-o declaraţie a şefilor de stat şi de guvern în urma unei reuniuni extraordinare ce a avut loc la 6 martie 2014, UE a subliniat necesitatea unei soluţii referitoare la Federaţia Rusă, inclusiv prin intermediul mecanismelor multilaterale potenţiale. Având în primul rând suspendat negocierile bilaterale cu Federaţia Rusă în materie de vize şi discuţii privind Acordul (dintre Federaţia Rusă şi UE), precum şi pregătirile pentru participarea la Summitul G8 de la Soci, UE a stabilit de asemenea o a doua etapă de măsuri suplimentare şi consecinţele suplimentare profunde pentru relaţiile UE-Rusia, în cazul destabilizării în continuare a situaţiei din Ucraina.

La 17 martie 2014, UE a impus primele interdicţii de călătorie şi îngheţarea activelor unora dintre oficialii. UE a condamnat cu fermitate încălcarea de către Rusia a

suveranităţii şi integrităţii teritoriale ucrainene.

UE consideră ca esenţială găsirea unor soluţii paşnice a crizei prin negocieri între guvernele Ucrainei şi Federaţiei Ruse, inclusiv prin intermediul diverselor mecanisme multilaterale existente.

De asemenea, UE este pregătită să-şi schimbe poziţia şi deciziile şi să se re-angajeze în tratative cu Federaţia Rusă atunci când m-a constata că există din partea Rusiei o contribuţie în mod activ şi fără ambiguităţi pentru găsirea unei soluţii reale în privinţa crizei conflictului împotriva Ucrainei.

Unele măsuri diplomatice

În loc de summitul G8 ce urma să aibă loc la Soci, a avut loc o reuniune a grupului G7 la Bruxelles, la 4 – 5 iunie. Ţările UE au sprijinit poziţia de suspendare a negocierilor de aderarea Federaţiei Ruse la OCDE şi la Agenţia Internaţională pentru Energie.

O serie de măsuri privind întâlnirile dintre reprezentanţii UE şi Federaţiei Ruse au fost anulat şi statele membre ale UE au decis să nu iniţieze niciun fel de întâlniri bilaterale aşa cum se obişnuia înainte. De asemeni au fost suspendate discuţiile bilaterale cu privire la acordarea de vize, şi cu privire la orice nou acord între UE şi Rusia.

În plus, UE analizează diversele aspect ale unei re-evaluări a diverselor programe de cooperare între UE şi Rusia cu scopul de suspendare a punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale şi regionale ale UE.

Unele dintre proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră şi societatea civilă pentru moment se vor menţine şi vor fi reanalizate.

Măsuri restrictive (îngheţarea activelor şi interzicerea acordării de vize)

Îngheţarea activelor şi interdicţiile de viză se aplică unui număr de 132 de persoane în timp ce 28 de entităţi sunt supuse unei îngheţări a activelor lor în UE. Această măsură se referă la 126 de persoane şi 15 entităţi care au devenit responsabile de acţiune împotriva integrităţii

teritoriale a Ucrainei; de asemeni sunt vizate şase persoane care oferă sprijin sau beneficiază de unii factori de decizie din Rusia precum şi 13 entităţi din Crimeea şi Sevastopol, care au fost confiscate sau care au beneficiat de un transfer de proprietate care contravin legislaţiei ucrainene.

Restricţii împotriva actelor agresive cu privire la Crimeea şi Sevastopol

Întrucât UE nu recunoaşte anexarea Crimeii şi a Sevastopolului, au fost impuse următoarele restricţii.

UE a adoptat o interdicţie asupra importurilor originare din Crimeea şi Sevastopol decât dacă sunt însoţite de un certificat din partea autorităţilor ucrainene.

Investiţiile străine în Crimeea sau Sevastopol sunt considerate ca fiind în afara legii. Europenii şi companii cu sediul în UE nu pot cumpăra valori imobiliare sau entităţi în Crimeea, dau nu pot finanţe companii din Crimeea sau servicii de furnizare conexe.

În plus, operatorii din UE li se interzice să ofere servicii turistice în Crimeea sau Sevastopol. În special, nave de croazieră din Europa care nu vor mai staţiona în porturile din peninsula Crimeea, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Aceasta se aplică tuturor navelor deţinute sau controlate de un proprietar european sau care arborează pavilionul unui stat membru al UE. Contractele de croazieră existente au putut fi în continuare onorate până la 20 martie 2014.

Se interzic, de asemenea, exporturile anumitor produse şi tehnologii pentru companiile din Crimeea sau pentru utilizarea în Crimeea. Acestea se referă la sectoarele transporturilor, telecomunicaţiilor şi energiei sau de prospectare, explorare şi extracţie a resurselor de petrol, gaze şi minerale. Nu trebuie să fie furnizate servicii de asistenţă, de brokeraj, de construcţii sau de inginerie tehnice legate de infrastructură în sectoarele amintite.

Toate măsurile menţionate sunt incluse în Regulamentul (UE) nr. 1351/2014 privind măsuri restrictive ca răspuns la anexarea ilegală a Crimeea şi

Sevastopol

În lista sancţiunilor prezentate este inclusă şi Nota informativă a întreprinderilor din UE care operează şi /sau se ocupă de investi în Crimeea /Sevastopol.

Măsuri care vizează cooperarea sectorială şi a schimburilor cu Rusia

(sancţiuni „economice”)

Cetăţenii şi întreprinderile din UE nu mai pot cumpăra sau vinde noi obligaţiuni, capitaluri proprii sau instrumente financiare similare cu o scadenţă mai mare de 30 zile, emise de:

— Cinci mari bănci ruseşti de stat, filialele lor din afara UE şi cele care acţionează în numele acestora sau sub controlul lor.

— Trei mari companii energetice ale Rusiei şi

— Trei mari companii de apărare ruseşti.

Serviciile privind emiterea de astfel de instrumente financiare, de exemplu, brokeraj, sunt de asemenea interzise.

Cetăţenii şi întreprinderile din UE nu pot oferi credite pentru cele cinci mari bănci de stat din Rusia.

Embargoul asupra importului şi exportului de arme şi materiale conexe de la / către Rusia, acoperind toate articolele de pe lista militară comună a UE.

Interzicerea exporturilor de mărfuri cu dublă utilizare şi tehnologii pentru uz militar din Rusia sau utilizatorilor finali ruşi militare, inclusiv toate articolele din lista UE de produse cu dublă utilizare. Exportul de bunuri cu dublă utilizare a noua societăţi mixte de apărare este de asemenea interzis.

Exporturile de anumite echipamente şi tehnologie legate de energie în Rusia sunt supuse autorizării prealabile de către autorităţile competente ale statelor membre ale UE.

Licenţele de export vor fi interzis dacă produsele sunt destinate explorării de petrol şi apă de producţie, explorare de petrol din zona arctică sau de producţie şi proiectelor de petrol de şist în Rusia.

Serviciile necesare pentru explorarea apei din adâncimi, a explorării de petrol şi de producţie, explorare de petrol din zona arctică sau de producţie şi proiecte de petrol de şist în Rusia nu pot fi livrate, de exemplu utilaje de foraj, testare sau servicii de exploatare.

Măsuri privind cooperarea economică

La 16 iulie 2014, Consiliul European a solicitat BEI de a suspenda semnarea de noi operaţiuni de finanţare în Federaţia Rusă. Statele membre ale Uniunii Europene vor coordona poziţiile lor în cadrul Consiliului Director al BERD în vederea suspendării, de asemenea a unor finanţări de noi operaţiuni.

Consiliul a invitat Comisia să reevalueze programele de cooperare între UE şi Rusia, în vederea luării unei decizii, de la caz la caz, cu privire la suspendarea punerii în aplicare a programelor de cooperare bilaterale şi regionale ale UE. Cu toate acestea, proiectele care se ocupă exclusiv cu cooperarea transfrontalieră şi societatea civilă va fi menţinută.

Sursa: European Union, Newsroom, Special coverage, 30 ianuarie 2015

Anexa 8

Unele organizaţii teroriste din lume

Hindu

Shiv-sena. Cunoscut de asemeni ca Armata lui Shiva. În India e recunoscut ca partid legal de dreapta. Este declarat grup terorist numai de Pakistan.

Păţit Pawan Sanghatana organizaţie fascistă Hindu.

Brigada Shambaji. Grup Hindu de tineret.

Islamiste

Abu sayyaf (1991 – prezent) (Philipine)

Armata Islamică Aden-Abyan (Yemen)

Al-Gama’a al-Islamiyya (Egipt)

Grupul Islamic Armat Algeria)

Hamas (Palestina)

Brigăzile Martirilor Al-Aqsa (Palestina, Cisiordania)

Ansar al-Islam) (Irak)

Al-Qaida (globală)

Asbat al-Ansar (sudul Libanului).
Jama'at al-Tawhid wa al-Jihad (al-Qaeda în Irak)
Jihadul Islamic Egiptean (Egipt)
Harakat al-Mujahidin (Pakistan, Kaşmir)
Frontul Islamic de Eliberare al Bahrainului
Mişcarea Islamică din Asia Centrală (Asia Centrală)
Mişcarea Islamică din Uzbekistan (Uzbekistan)
Jaish-e-Mohammed (Pakistan)
Jaish Ansar al-Sunna (Irak)
Frontul de Eliberare al Jammu şi Kaşmir (Pakistan, Kaşmir) JKLF
Jemaah Islamiyah (sud-estul Asiei)
Jihat Râţe (Australia)
Lashkar-e-Jhangvi (Pakistan)
Lashkar-e-Toiba (Pakistan)
Maktab al-Khadamat (Afghanistan)
Grupul Combatant Islamic Marocan (Maroc, Spania)
Frăţia Musulmană (internaţional)
Oamenii împotriva gangsterilor şi drogurilor (Africa de Sud)
Grupul Salafist de luptă şi rugăciune (Algeria)
Sipah-e-Sahaba Pakistan (Pakistan)
Takfir wal-Hijra (Egipt, Sudan, Algeria)
Kurdish-Hizbullah (Turcia)
Reţeaua Hofstad (Olanda)
Frontul de Dezvoltare Naţională (Kerala, India)
Fronturi Islamice [modificare modificare sursă]
Al-Barakaat – (al-Qaeda)
Organizaţia Umanitară Al-Wafa – (al-Qaeda)
Frontul Islamic al Salvării (Algeria)
Fundaţia internaţională a bunăvoinţei. – (al-Qaeda)
Fundaţia Ţara Sfântă pentru dezvoltare şi… (Hamas)
Fundaţia globală… – (al-Qaeda)
Compania de Comerţ Konsojaya – (Jemaah Islamiyah)
Sikh [modificare modificare sursă]
Babbar Calza
Federaţia Internaţionala a Tineretului Sikh
Forţa Khalsa Saheed

Forţa de Eliberare a Khalistanului
Forţa Comando a Khalistanului
Frontul de Eliberare a Khalistanului
Armata Naţională a Khalistanului
Regimentul Dashmesh

Toate aceste grupări revendică, pentru Sikhşi, organizarea statrului Khalistan în Punjabul indian, şi în ariile adiacente.

Alte organizaţii teroriste religioase
Aum Adevărul Suprem (Japonia) – Aum Shinrikyo
Organizaţii teroriste naţionaliste
Palestina
Al-Fatah
Brigada Martirilor Al-Aqsa
Baloch Mujahideen
Hamas
Jihadul Islamic Palestinian
Organizaţia nasseristă
Organizaţia Acţiunea Arabă
Irlanda – de orientare republicană
Confreria Fenian
Armata Republicană Irlandeză
Armata Provizională Republicană Irlandeză
Armata de Eliberare Naţională Irlandeză
Loialişti nord-irlandezi [modificare modificare sursă]
Asociaţia de apărare Ulster
Forţa voluntarilor din Ulster
Forţa voluntară loialistă
Voluntarii Orange
Organizaţii fasciste şi teroriste ungureşti
Turáni Vadászok (Vânătorii Turanici).
Turul Szövetség (Asociaţia Turul).
Rongyos Gárda (Garda Zdrenţăroşilor).

Magyar Rendfenntartó Bizottság (Comitetul maghiar pentru menţinerea ordinii publice).

Nemzetőrség (Garda naţională)
Sri Lanka
Tigrii Tamili

Din alte Regiuni
Mişcarea Islamică Turkestanuli de Est
Frăţia (confreria) Revoluţionară Croată (Iugoslavia)
Frontul de Eliberare Naţională (Algeria)
Frontul de Eliberare a Québecului (Canada)
Armata de Eliberare din Kosovo
Partidul Muncitorilor din Kurdistan (Turcia) – PKK
Los Macheteros (Puerto Rico)
Frontul de Eliberare Naţională a Corsicii (Franţa) – FLNC
Uniunea Populară (Mexic)
Organizaţii teroriste de stânga
Acţiunea directă (Franţa)
Armata Secretă Armeană pentru Eliberarea Armeniei (Liban, Armenia, SUA) – ASALA
Chukaku-Ha (Japonia)
Armata Roşie Japoneză (Japonia) – Sekigun
Partidul Comunist din Nepal (Nepal) – de orientare Maoista
Armata de Eliberare Naţională (Columbia) – Ejército de Liberación Nacionál – ELN
GRAPO (Spania)
Organizaţia Separatistă Bască ETA (Spania)
Khmerii roşii (Cambodgia)
Frontul Patriotic Manuel Rodríguez (Chile)
Montoneros (Argentina)
Consiliul Socialist Naţional al Nagalandei (India)
Naxals (India) – Naxalites
Noua Armată Populară (Philipine)
Organizaţia Revoluţionară 17 Noiembrie (Grecia) – 17N
Grupul Popular de Război (India)
Fracţiunea Armata Roşie (Germania) – cunoscută ca Banda Baader-Meinhof
Gruparea Meinhof-Puig Antic (Germania)
Celulele Revoluţionare (Germania)
Brigăzile Roşii (Italia)
Forţele Armete Revoluţionare ale Columbiei

(Columbia) – FARC
Calea Luminoasă (Perú) – Sendero Luminoso
Armata de Eliberarea Symbioneză (SUA)
Mişcarea Revoluţionară Túpac Amaru (Perú)
Frontul Unit de Eliberare (SUA)
Frontul Unit de Eliberare a Assam (India)
Weathermen (SUA)
Organizaţii teroriste de dreapta
Armata de Eliberare a Rwandei (Rwanda)
Armata Republicană Ariană (SUA)
Boeremag (Africa de Sud)
Combat 18 (Regatul Unit)
Coloana 88 (Regatul Unit)
Charles Martel Club (Franţa)
Escadronul Morţii (Brazilia)
Ku Klux Klan (SUA, Regatul Unit)
Mişcarea de Acţiune şi Apărare Masada (Franţa)
Mişcară Creativă (SUA)
Mişcarea Naţional Socialistă (Regatul Unit)
Naţiunile Ariene (SUA)
Ojo per ojo (Guatemala)
Ordinul (SUA)
Ordine Nero (Italia)
Organizaţia Armatei Secrete (Franţa, Algeria)
Partidul Acţiunea Naţionalistă (Turcia)
Rezistenţa Albă Ariană
Rosa dei Vente (Italia)
Anti-comuniste
Alianţa Anticomunistă Argentina (Argentina)
Alianţa Anticomunistă Braziliană
Alpha 66 (SUA, Cuba) – în exil
Autoapărarea Unită a Columbiei (Columbia)
Banda Mongoose (Spania)
Brigăzile Morţii (El Salvador)
Contras (Nicaragua)
Coordonarea Unită a Organizaţiilor Revoluţionare (Cuba)
Escadronul Morţii (Brazilia)

Gladio (în Europa, prima dată descoperită în Italia)
Omega 7 (SUA, Cuba) – în exil
Ranvir Sena (India)
Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse internaţionale

Anexa 9

Opinia istoricului şi antropologul
Emmanuel Todd

(Interviu realizat de Olivier Berruyer, postat în www.les-crises.fr.)

Dacă ieşim din delirul mass-media „occidentale", care pare să fi revenit la modelul anului 1956, în plin război rece care ameninţa să devină fierbinte, observăm realitatea geografică a fenomenelor din care rezultă destul de simplu că acest conflict din Ucraina are loc într-o zonă de confruntare tradiţională între Germania şi Rusia.

Am sentimentul că Statele Unite, de această dată, din teama de a nu deveni ridicole după reîntoarcerea Crimeii în cadrul Rusiei, au cedat prima poziţie Europei sau mai degrabă Germaniei, pentru că ea este cea care controlează acum Europa.

Primim semnale contradictorii dinspre Germania.

Uneori Germania este mai pacifistă, pe un model defensiv, de cooperare. Alteori, dimpotrivă, Germania este limpede în contestarea sau înfruntarea cu Rusia.

Această linie dură capătă forţă pe zi ce trece.

Frank-Walter Steinmeier[97] a fost împreună cu Laurent Fabius[98] şi Sikorski la Kiev.

---

97 Frank-Walter Steinmeier (n.1956) –politician german, membru al Partidului Social Democratic; a funcționat ca Ministru de Externe (2005-2009); un apropiat al fostului Cancelor Gerhard Schröder .

98 Laurent Fabius (n.1946), politician francez, membru al aripii de stânga. Fost Ministru al Bugetului și Industriei(1981-1983), Prim Ministru al Franței (1984-1986), Președinte al Ansamblului Național (1988),

Merkel vizitează singură noul protectorat ucrainean.

Dar nu asupra acestei înfruntări are Germania controlul.

În urmă cu şase luni, când se afla deja într-un conflict virtual cu Rusia în câmpia ucraineană, Merkel a umilit Anglia impunându-l, cu o incredibilă duritate, pe Juncker drept preşedinte al Comisiei.

Un lucru şi mai extraordinar, germanii au început să-i înfrunte pe americani, servindu-se de o poveste de spionaj a SUA.

Este absolut incredibil, când ştim de cooperarea dintre serviciile secrete germane şi americane în timpul războiului rece.

Se pare că astăzi BND, serviciul german de informaţii, spionează politicieni americani.

Cu riscul de a şoca, aş spune că, ţinând cont de ambiguitatea politicii germane în Est, sunt cu totul pentru monitorizarea de către CIA a responsabililor politici germani.

Sper că serviciile secrete franceze îşi vor face treaba şi vor participa la supravegherea unei Germanii din ce în ce mai active şi mai aventuroase pe plan internaţional.

Rămâne ca această agresivitate antiamericană a Germaniei să fie un fenomen nou, de care să ţinem cont. Stilul ei este fascinant. Modul în care oamenii politici germani au vorbit Americii vădeşte o profundă aroganţă. Există un fond antiamerican la est de Rin. Am avut ocazia de a-l măsura în timpul lansării volumului „După imperiu”[99].

După mine, el explică succesul mare în librării a acelei traduceri.

A fost deja un moment în care guvernul german a luat în derâdere reproşurile americane în materie de

---

Președinte al blocului socialist al Ansamblului național (1995), Ministru de Finanțe sub președenția lui Lionel Jospin (2000-2002)

99 Emmanuel Todd - Après l'Empire, pg. 98 și urm. Lucrare indicată în bibliografie

administrare a economiei. Să contribuie la echilibrul cererii mondiale? De ce să o mai facă?

Germania are proiectul ei, de putere mai degrabă decât de bunăstare: să reducă cererea în Germania, să-şi aservească ţările din Sud, să-i pună la muncă pe est-europeni, să arunce câteva firimituri sistemului bancar francez, care controlează Elyse-ul.

Într-o primă fază, în momentul anexării Crimeii, am fost sensibilizat de refacerea Rusiei: o putere care nu vrea să renunţe să meargă pe propriile picioare şi care este capabilă să ia decizii.

Acum, constat că Rusia este în mod fundamental o naţiune în curs de stabilizare, chiar dacă lumea o blamează.

Adevărata putere emergentă, înaintea Rusiei este Germania.

Ea a urmat un drum fantastic, de la dificultăţile economice de după unificare şi până la refacerea economică şi apoi preluarea controlului asupra continentului, în ultimii cinci ani. Toate acestea merită o reinterpretare.

Criza financiară nu a demonstrat doar soliditatea Germaniei. Ea a revelat şi capacitatea ei de a utiliza criza datoriilor pentru a-şi subordona continentul.

Dacă renunţăm la retorica arhaică a războiului rece, dacă încetăm să mai agităm spectrul ideologic al democraţiei liberale şi al valorilor ei, dacă încetăm să ascultăm bla-bla-ul europenist pentru a observa secvenţa istorică în care ne aflăm, dacă acceptăm să vedem că regele e gol, constatăm că:

1. În cursul a cinci ani, Germania a preluat controlul continentului european pe plan economic şi politic;

2. În cinci ani, Europa se află aproape în război cu Rusia

Acest fenomen este umbrit de o dublă negare: cea a ascensiunii germane şi cea a decăderii americane.

Aşa este Franţa, care nu vrea niciodată să admită că are o relaţie de servitute voluntară cu Germania.

Franţa nu poate gândi altfel, atât timp cât nu admite că Germania a devenit puternică şi că Parisul nu poate să o controleze.

O lecţie a celui de Al Doilea Război Mondial este că Franţa nu poate controla Germania, ale cărei capacităţi organizatorice, disciplină economică şi potenţial de iraţionalitate politică trebuie să le recunoaştem.

Refuzul francez al realităţii germane este evident.

Vorbeam de François Hollande ca de „vicecancelarul Hollande”. Sau ca de un simplu „director de comunicare al cancelarului”.

Cotele uriaşe de nepopularitate vin şi din această servitute faţă de Germania.

Actorii sunt incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac.

Altcineva trebuie să controleze Germania.

Ultima dată, această sarcină a revenit americanilor şi ruşilor.

Trebuie să admitem că „sistemul Germania” este capabil să genereze o energie extraordinară. Ca istoric şi antropolog, aş putea spune acelaşi lucru despre Japonia şi Suedia sau despre cultura evreiască, bască sau catalană.

Este un fapt: anumite culturi sunt astfel. Franţa are alte calităţi.

Ea a generat ideile de egalitate, de libertate, o artă de a trăi care fascinează o planetă, a avut o natalitate mai mare decât vecinii săi, rămânând o ţară avansată pe plan intelectual şi tehnologic.

Este probabil că în cele din urmă va trebui să admitem că Franţa are o viziune mai echilibrată asupra vieţii. Dar nu este vorba aici de metafizică sau de morală: vorbim de raporturile de forţă internaţionale.

Dacă o ţară se specializează în industrie sau război, trebuie să ţinem cont de asta şi să vedem cum această specializare economică, tehnologică şi de putere poate fi controlată.

Statele Unite, cea de a doua negare

Negarea SUA a fost formalizată prin emanciparea

Germaniei, în timpul războiului din Irak, în 2003 şi prin asocierea Schroeder-Chirac-Putin; anumiţi strategi americani au spus atunci: „Trebuie să pedepsim Franţa, să uităm ce a făcut Germania şi să iertăm Rusia”.

De ce?

Pentru că cheia controlului american în Europa, moştenire a victoriei din 1945, este controlul Germaniei.

Actul de emancipare din 2003 ar fi fost începerea disoluţiei imperiului american.

Această strategie a struţului s-a instalat şi pare că azi le interzice americanilor să aibă o viziune corectă asupra emergenţei germane, o nouă ameninţare pentru ei, după mine mult mai mare decât a Rusiei, care este o ameninţare exterioară.

Germania joacă un joc complex, ambivalent, dar este motorul crizei: deseori, naţiunea germană pare pacifistă şi Europa, sub controlul german, pare agresivă. Sau invers. Germania are două pălării: Europa este Germania şi Germania este Europa.

Ea poate vorbi pe mai multe voci. Când cunoaştem instabilitatea psihică care caracterizează, istoric vorbind, politica externă germană şi bipolaritatea sa, în sens psihiatric, în raportul cu Rusia, totul devine îngrijorător. Sunt conştient că vorbesc foarte dur, dar Europa este aproape de un război cu Rusia şi nu avem timp să fim curtenitori. Populaţiile de limbă, de cultură şi identitate rusă sunt atacate în Ucraina de est cu aprobarea, sprijinul şi deja fără îndoiala cu armele UE.

Cred că ruşii ştiu că sunt, de fapt, în război cu Germania.

Tăcerea lor nu este, ca în cazul francezilor şi americanilor, un refuz de a vedea realitatea. Este diplomaţie. Au nevoie de timp.

Autocontrolul şi profesionalismul lor merită admirate.

America nu-şi mai controlează vasalii, dar trebuie să aprobe aventurile regionale.

Până în prezent, în această criză, americanii au stat în spatele Germaniei.

Această Americă, care nu mai controlează, dar care trebuie să aprobe aventurile regionale ale vasalilor săi, a devenit o problemă, problema geopolitică numărul 1.

În Irak, America trebuie deja să coopereze cu Iranul, inamicul ei strategic, pentru a face faţă jihadiştilor finanţaţi de Arabia Saudită.

Arabia Saudită, ca şi Germania, are statut de aliat important; trădarea ei nu trebuie de aceea oficializată…

În Asia, sud-coreenii, din resentiment faţă de japonezi, încep să coopereze cu China, rivali strategici ai americanilor.

Peste tot, nu doar în Europa, sistemul american se fisurează sau chiar mai rău.

Naţiunea-continent americană şi noul imperiu german

Puterea şi hegemonia germane în Europa merită o analiză dintr-o perspectivă dinamică. Trebui să explorăm, să proiectăm să previzionăm pentru a ne orienta în lumea ce e pe cale să se nască.

Trebuie să acceptăm să vedem această lume cum o vedea şcoala realistă, cea a lui Kissinger de exemplu, adică fără a ne pune întrebări legate de valorile politice: doar purul raport de forţă între naţiuni.

Dacă gândim astfel, Rusia nu este o problemă a viitorului, iar China nu este deocamdată puternică militar.

În lumea noastră globalizată putem prezenta două mari sisteme: naţiunea-continent americană şi noul imperiu german, un imperiu economico-politic pe care oamenii continuă să-l numească din obişnuinţă Europa.

Este interesant să evaluam raportul de forţe între cele două sisteme.

Lideri incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac

Nu ştim cum se va încheia criza ucraineană. Dar trebuie să facem un efort să ne protejăm de această criză.

Cel mai interesant este să încercăm să ne imaginăm o victorie a „Occidentului”.

Vom ajunge la ceva surprinzător: dacă Rusia cedează, disproporţia de forţe demografice şi industriale între

sistemul german, extins în Ucraina, şi SUA va duce la o basculare a centrului de gravitate al Occidentului şi la prăbuşirea sistemului american.

Lucrul de care americanilor ar trebui să le fie teamă este o prăbuşire a Rusiei.

Însă una dintre caracteristicile situaţiei este că actorii sunt incompetenţi şi puţin conştienţi de ceea ce fac. Nu vorbesc doar despre Obama, care nu înţelege nimic despre Europa. E născut în Hawaii şi a trăit în Indonezia: doar zona Pacificului există pentru el.

Însă sunt depăşiţi şi geopoliticienii americani de tradiţia europeană.

Mă gândesc la Zbigniew Brzezinski[100], îmbătrânit, dar care rămâne un teoretician al controlului Eurasiei de către SUA.

Obsedat de Rusia, el nu a văzut Germania.

El nu a văzut-o pentru că, lărgind NATO până la ţările baltice, Polonia şi alte democraţii populare, puterea militară americană a croit un imperiu pentru Germania, economic în primă fază, dar şi politic astăzi.

Germania a început să se înţeleagă cu China, celălalt mare exportator mondial.

Îşi aminteşte Washingtonul că în anii 1930 Germania a ezitat între alianţa cu China şi cea cu Japonia şi că Hitler, la început, l-a înarmat pe Chiang Kai-Shek şi l-a ajutat să-şi creeze o armată?

Extinderea NATO către est ar putea duce la o variantă B al coşmarului lui Brzezinski: o reunificare a Eurasiei independent de voinţa SUA.

Fidel originilor sale poloneze, el se temea de o Eurasie sub control rus.

---

100 Zbigniew Brzezinski (n.1928) - politician american, a fost unul dintre consilierii pe probleme de Securitate națională a președintelui Jimmy Carter din 1977 până în 1981. Considerat astăzi, alături de Henry Kissinger și Samuel P. Huntington, o autoritate printre marii strategi globali americani. În prezent este profesor de politică externă a SUA la Universitatea Johns-Hopkins din Baltimore și consilier la Centrul pentru studii politice și strategice (CSIS) din Washington D.C. Actualmente este consilier pe problem de politică externă a președintelui Barack Obama.

El riscă să se dovedească unul dintre acei polonezi absurzi care, din ură faţă de Rusia, au asigurat măreţia Germaniei.

Puterea germană, formată prin punerea la munca capitalistă a naţiunilor din Est.

Desigur, puterea germană este eterogenă şi prin urmare fragilă, potenţial instabilă, dar mecanismul în curs de ierarhizare a populaţiilor începe să definească o structură de dominaţie coerentă şi eficace.

Puterea germană recentă s-a format prin activitatea capitalistă a fostelor naţiuni comuniste. Este un lucru de care nici germanii poate că nu sunt conştienţi şi care va fi probabil adevărata lor fragilitate: dinamica economiei germane nu este doar germană.

O parte a succesului german vine din faptul că comuniştii s-au preocupat mult de educaţie. Au lăsat în urma nu doar sisteme industriale învechite, ci şi o populaţie educată la un nivel superior.

Comparaţi situaţia educaţiei din Polonia înaintea războiului cu cea de acum, mult mai bună, şi se va vedea că o bună parte din creşterea economică actuală se datorează comunismului.

Vom vedea în ce stare va fi lăsată Polonia după administrarea germană. Rămâne ca Germania să înlocuiască Rusia ca putere care controlează estul european.

Rusia a fost slăbită de controlul asupra democraţiilor populare iar costul militar nu a fost compensat de câştigurile economice.

Datorită Statelor Unite, costul controlului militar este aproape zero pentru Germania.

Germania conduce continentul european

O asemenea hartă (Graficul 4) ajută să conştientizăm faptul că Europa şi-a schimbat natura şi că ea nu evocă doar prezentul, ci şi un viitor poate foarte apropiat.

Hărţile pe care le oferă de regulă Comunitatea Europeană sunt hărţi cu pretenţii egalitare, care nu ne mai arată realitatea.

Aici avem o primă tentativă de organizare vizuală a realităţilor noii Europe.

Harta ajută la observarea caracterului central al Germaniei şi a modului în care ea conduce continentul european.

Primul lucru despre care vorbeşte harta alăturată este existenţa un spaţiu informal mai mare decât Germania însăşi, „spaţiul german direct”, care include ţările ale căror economii depind aproape total de Germania.

Unii vor vedea aici „erori”, ca de exemplu integrarea Elveţiei, care nu este parte a instituţiilor europene. Dar, oricare sunt sentimentele elveţienilor, realitatea obiectivă atunci când avem de a face cu companii elveţiene importante, simţim prezenţa Germaniei. Nivelul de interpenetrare la nivel economic este în aşa fel definit, încât nu putem vorbi de independenţa Elveţiei.

Graficul 4

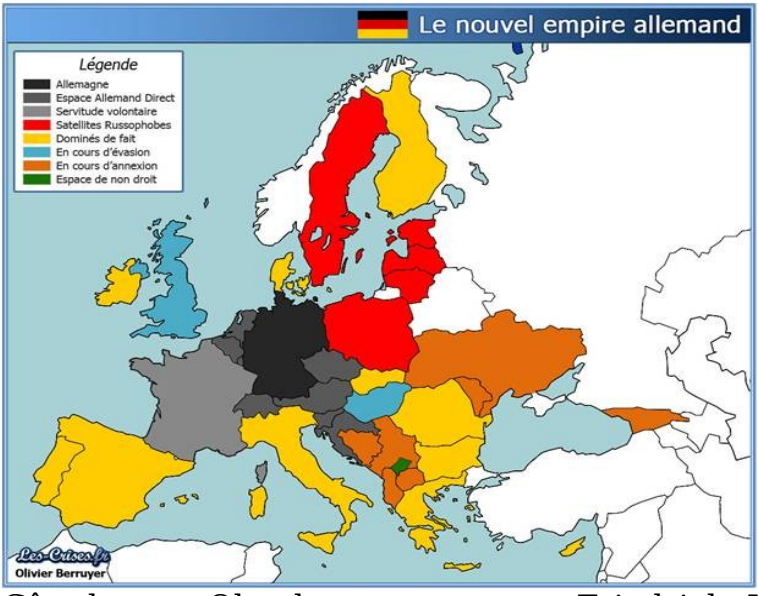

Cât despre Olanda, cum spunea Friedrich List, nu este decât zona de debuşeu a Germaniei la gurile Rinului.

Cehoslovacia, în ziua în care a decis să vândă Škoda către Volkswagen, şi-a pecetluit destinul. Datorită acestui spaţiu central foarte populat, Germania are o influenţă

superioară celei oferite de cele 82 de milioane de locuitori ai săi.

Are puterea unei zone cu 130 de milioane de locuitori. Dar acest spaţiu nu este singura explicaţie a influenţei germane. Cred că Germania nu ar fi fost niciodată capabilă să preia controlul continentului fără cooperarea Franţei.

Mai este un element subliniat în această hartă: servitutea voluntară a Franţei şi a sistemului ei economic şi, în interiorul acestui cadru, acceptarea de către elitele franceze a ceea ce pentru ele – dar nu şi pentru poporul francez – este colivia de aur a monedei euro.

Băncile franceze supravieţuiesc bine în această închisoare.

Franţa îşi adaugă cele 65 de milioane de locuitori la spaţiul german şi îi conferă un soi de masă critică la scară continentală.

Astfel se ajunge la un nivel superior faţă de scara rusă sau japoneză.

Acest bloc negru reprezintă inima puterii germane; ea menţine într-o stare de supunere Europa de Sud, devenită o zonă dominată în interiorul sistemului european.

Germania este detestată în Italia, în Grecia şi fără îndoială în toată Europa de Sud, din cauza mâinii de fier bugetare.

Dar aceste ţări nu dovedesc nimic, pentru că Germania, cu zona sa apropiată şi cu Franţa, are capacitatea de a domina totul. Aceste ţări sunt reprezentate în portocaliu pe hartă.

Propun şi o alta categorie de state, *în roşu*, pe care le-aş numi „sateliţii rusofobi ai Germaniei”.

Paradoxal, aceste ţări au un anumit grad de libertate. Sunt în spaţiul german de suveranitate, dar nu le-aş califica prin statutul de vasal, pentru că au aspiraţii la autonomie şi sunt anti-ruse.

Priviţi: Franţa nu mai visează; sub conducerea socialiştilor şi a UMP, ea nu aspiră decât la supunere.

Polonia şi Suedia, ţările baltice au însă un vis: să învingă Rusia.

Participarea lor voluntară la spaţiul de dominaţie german le permite să creadă în visul acesta. Dar mă întreb dacă, în profunzime, Suedia care a trecut din nou către dreapta nu este pe cale să devină ce era şi înainte de 1914, adică germanofilă.

Sateliţii rusofobi merită o categorie specială, pentru că pot determina Germania să aleagă căi greşite.

Elitele franceze au făcut-o deja, sfidând Germania şi apoi refuzând să o critice.

Pentru Suedia şi Polonia sau statele baltice situaţia este alta.

Aici este vorba de a aduce Germania pe calea violenţei în raporturile internaţionale.

Nu am vorbit de Finlanda şi de Danemarca în această categorie.

Spre deosebire de Suedia, Danemarca este liberală cu adevărat.

Legătura sa cu Anglia merge dincolo de bilingvismul tipic scandinav pentru o bună parte a populaţiei. Danemarca priveşte spre Vest şi nu este obsedată de Rusia.

Finlanda a învăţat să trăiască cu sovieticii şi nu are motive să se îndoiască de posibilitatea de a se înţelege cu ruşii.

Desigur, a fost în război cu Rusia, Finlanda a făcut parte din Imperiul ţarist între 1809 şi 1917, dar sub forma unui mare ducat, situaţie care i-a permis să scape de imperiul suedez. Adevărata putere colonială pentru finlandezi a fost Suedia şi mă îndoiesc că vor să revină sub conducerea suedeză.

Pe hartă, Finlanda şi Danemarca sunt dominate precum ţările din sud.

Absurd?

Economia finlandeză plăteşte deja preţul agresiunii europene împotriva Rusiei.

Şi Danemarca va fi pusă în dificultate de ieşirea

Angliei din sistemul continental.

Am asociat Ungaria cu Marea Britanie, în tentativa ei de „evaziune din sistemul european”.

Viktor Orban are o reputaţie proastă în UE. Aceasta pentru că este autoritar şi reprezintă dreapta dură. Poate că este aşa. Dar în primul rând pentru că rezistă presiunii germane. Ne putem întreba de ce Ungaria nu este antirusă, atât timp cât a fost supusă unei represiuni sovietice violente în 1956.

Ca de cele mai multe ori, cuvintele „în ciuda” trebuie înlocuit aici cu „pentru că”.

În 1956, doar Ungaria s-a revoltat. Ungaria poate fi mândră de istoria sa sub dominaţia rusă mai mult decât cehii sau polonezii, care atunci nu au mişcat. Ungaria poate să ierte. Un banc unguresc din anii 1970 ne poate ajuta să înţelegem diferenţele dintre est-europeni:

„În 1956, ungurii s-au comportat precum polonezii, polonezii precum cehii şi cehii ca nişte porci”. Am reprezentat Ucraina ca fiind „în curs de anexare”.

Este vorba de anexarea unei zone în descompunere etatică şi industrială, o dezintegrare care va fi accelerată de acordurile de liber schimb cu UE.

Dar vorbim şi de anexarea unei populaţii active şi ieftine.

În mod fundamental, sistemul german se bazează pe anexarea unor populaţii active. În primă fază au fost utilizate populaţiile din Polonia, Cehia şi Ungaria.

Germanii au reorganizat sistemul lor industrial utilizând forţa de muncă ieftină.

Populaţia activă din Ucraina, care are 45 de milioane de locuitori, cu nivelul ei bun de educaţie moştenit din epoca sovietică, va fi o captură excepţională pentru Germania. Va permite dominaţia Germaniei pentru o perioadă lungă, devenind o putere economică superioară Statelor Unite. Bietul Brzezinski!

Mizele energetice

Construirea multiplelor rute energetice pot înlătura un adevărat mit după care ruşii, prin construirea South

Stream-ului, vor doar să scape de intermedierea energetică a Ucrainei.

Graficul 5

Rutele energetice în Europa

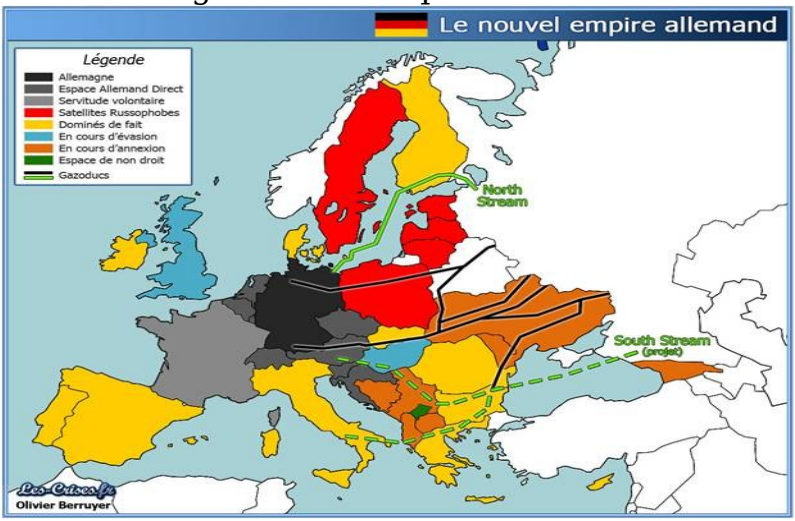

Dacă privim la traseele gazoductelor existente, singurul lor punct comun nu este tranzitul prin Ucraina, ci faptul că toate ajung în Germania.

De fapt, adevărata problemă a ruşilor nu este doar Ucraina, ci şi controlul gazoductelor de către Germania.

Aceasta este şi problema Europei de Sud.

Dacă încetăm să ne gândim la Europa într-un mod naiv, ca un sistem egalitar care are probleme cu ursul rus, vom vedea că Germania poate avea interesul ca South Stream-ul să nu fie construit, pentru că ar face să-i scape de sub control aprovizionarea cu energie a zonei europene pe care o domină.

Miza strategică a South Stream-ului nu este doar una între Est şi Vest, între Ucraina şi Rusia, ci şi între Germania şi Europa de Sud, dominată de Berlin.

Încă o dată, aceasta nu este o hartă definitivă; este o hartă care creează imaginea realităţii Europei şi care încearcă să ne scoată din ideologia hărţilor neutre, care ascund ceea ce Europa este pe cale să devină: un sistem de naţiuni inegale, prinse într-o ierarhie care include ţări

dominate clar, ţări agresive, o ţară dominantă, precum şi o ţară care este ruşinea Europei – Franţa.

Anexa 10

Unele măsuri privind viitorul Ucrainei în perspectiva apropierii de UE şi NATO

(Prelucrat de autor din articolul semnat de Michaell Saakashvili) [101]

Ucraina are nevoie de câteva elemente importante:

1. Ucraina trebuie să devină un model de succes în creşterea economică şi în reformele democratice care să fie atractive pentru toţi ucrainenii – aşa cum a avut loc în Berlinul Occidental care a devenit un element de mare atracţie pentru cei din Berlinul de Est şi totodată un simbol şi pentru alţii. Într-un anumit fel ruşii se simt legaţi de pământul şi de oamenii din Ucraina. Un succes al Ucrainei poate ajuta la schimbarea Rusiei în bine prin oferirea unui model alternativ de viaţă.

2. Costul economic pe care trebuie să-l plătească preşedintele Vladimir Putin este destul de mare prin sancţiunile economice suplimentare care se vor impune şi vor determina în cele din urmă slăbirea poziţiei sale în interiorul Rusiei, aşa cum s-a întâmplat în Serbia cu Slobotan Milosovici în anii 1990.

3. Cheltuielile militare pe care le are de suportat Puţin trebuie să fie foarte ridicate în ipoteza în care Ucraina va fi dotată cu are de apărare, care vor putea opri înaintarea tancurilor şi vehiculelor blindate ruseşti.

4. Ucraina nu poate fi membră a NATO dar poate fi încurajată să formeze alianţe bilaterale şi trilaterale care vor putea coopera cu NATO şi cu Satele Unite, în vederea asigurării securităţii regionale.

---

101 Mikheil Saakashvili – fost președinte al statului Georgia între 2004 și 2013.

În prezent este președintele grupului de consiliei pentru reforme în Ucraina;

Textul prezent provine din articolul semnat de Saakashvili-

The peace of Europe in the balance, Washington Post, 28 Februarie 2015, pg. A13

5. Conducerea Ucrainei trebuie să continue să înfăptuiască reformele dure care sunt necesare şi să asigure că sunt în sprijinul poporului ucrainean, iar ajutorul din Vest va fi condiţionat în livrare de acest progres.

Anexa 11

Marea înlocuire a populaţiilor – impactul imigraţiei islamice în Europa

„Pericolul galben şi pericolul negru nu sunt incompatibile: *şi unul şi celălalt reprezintă ceea ce trebuie să numim*

Viitorul”.

Emil Cioran

De câţiva ani, numele omului politic englez Enoch Powell – în Anglia – şi al filosofului Emil Cioran – în Franţa – sunt pomenite din ce în ce mai des. Este normal să fie aşa – profeţii sunt pomeniţi cu respect, nu atunci când fac profeţiile ci mult mai târziu, atunci când ele se adeveresc.

În 1968, când guvernul laburist se pregătea să voteze legile contra discriminării rasiale, conservatorul Enoch Powell a avut curajul să rostească un discurs privind imigraţia care l-a făcut să-şi rateze cariera politică, dar să dobândească în schimb respectul poporului său. El a spus: „Trebuie să fim nebuni, literalmente nebuni de legat, pentru a permite ca în această ţară să intre în fiecare an 50.000 de persoane care vor fi la originea viitoarei creşteri a populaţiei provenite din imigraţie. Am impresia că privesc această ţară cum îşi construieşte cu frenezie propriul rug funerar”.

Dar, aşa cum Casandra n-a putut împiedica căderea Troiei, nici Enoch Powell n-a putut împiedica începutul prăbuşirii Angliei – coloana a 5-a multiculturală deschisese deja porţile şi acuza de xenofobie şi rasism pe toţi cei care încercau să le închidă. Cam în aceeaşi perioadă, Cioran – „profetul prăbuşirii civilizaţiei occidentale”, cum îl numea istoricul Neagu Djuvara – scria în „Jurnalul” său: „J.T. revenit de la Londra, îmi spunea că Anglia i-a făcut impresia unei corăbii pe care mateloţii sunt nebuni iar

căpitanul beat... Îi spun prietenului meu că este exact constatarea pe care-o făcusem şi eu cu ocazia călătoriilor mele în Anglia, care îmi aminteşte de Roma din secolul al IV-lea, sau chiar al V-lea".

Au trecut 45 de ani de atunci şi Londra, capitala a ceea ce a fost odată un imperiu, se poate „mândri" că doar 45% dintre locuitorii ei sunt albi de origine engleză, scoţiană sau velşă, restul fiind imigranţi! În Marea Britanie nu au rămas decât 800 de municipalităţi, din 8.850, unde populaţia este în proporţie de 98% albă; în 2001 erau 5.000! mai mult de atât, studii recente au arătat că albii se retrag din zonele unde sunt dominaţi etnic şi sunt înlocuiţi treptat de reprezentanţii altor minorităţi etnice. Astfel, din Londra au plecat spre a se stabili în alte locuri, între 2001 şi 2011, 620.000 de londonezi albi, englezi de baştină.

Dacă în 2001, 9% din populaţia Marii Britanii era născută în altă ţară, în 2011 numărul imigranţilor se ridicase la 13%, 3, 5 milioane stabilindu-se în ţară în ultimii 10 ani! Şi viitorul se anunţă chiar mai întunecat decât prezentul: în cel mult 50 de ani, albii de origine engleză vor fi minoritari în ţara care altă dată le-a aparţinut.

În urmă cu patru decenii, Enoch Powell era preocupat de cei care apăreau în Anglia; problema, azi, nu mai sunt ei, ci aceia care vor dispărea. Şi de ei nu se mai interesează nimeni! Emil Cioran scria în 1979: „În metrou, într-o seară, am privit atent în jurul meu, eram cu toţii veniţi de aiurea. Printre noi totuşi, două sau trei figuri de aici, siluete stânjenite care aveau aerul de a-şi cere iertare că sunt acolo. Acelaşi spectacol ca la Londra". Tot el observa: „Migraţiile, azi, nu se mai fac prin deplasări compacte, ci prin infiltrări succesive: se strecoară, puţin câte puţin, printre „indigenii" prea lipsiţi de vlagă şi prea civilizaţi pentru a se înjosi la ideea unui „teritoriu". După mii de ani de vigilenţă au deschis porţile". – „L Ecartelement", Edit. Gallimard, 1979.

Şi „infiltrările succesive" s-au făcut anual. În deceniul opt, 100.000 de imigranţi sunt autorizaţi în fiecare an să se

instaleze în Franţa, şi tot în fiecare an alţi 100.000 dobândesc cetăţenia franceză. În 1990, 11, 82% din populaţia familiilor din Franţa era de origine străină; incluzându-i pe clandestini asta însemna 8 – 9 milioane de persoane. Cifrele nu erau secrete, dar nu se făcea nici prea mare caz de ele. Stânga era din ce în ce mai bucuroasă că Franţa se metisează pe zi ce trece. În 1989, ca preşedinte al Oficiului Migraţiilor Internaţionale este numit un om de încredere: Jean Claude Barreau, socialist şi consilier al lui François Mitterrand. Dar, pus faţă în faţă cu şocanta realitate, el dezvăluie numărul intrărilor clandestine pe teritoriul francez în fiecare an: o sută de mii de imigranţi. Va fi dat afară! Între regularizarea din 1981 şi cea din 1997, 1, 5 milioane de imigranţi s-au instalat clandestin în Franţa!

Valéry Giscard d'Estaing, fostul preşedinte francez, găsea, ca orice bun francez, vorbele potrivite pentru a descrie realitatea: „Tipul de problemă căreia va trebui să-i facem faţă se deplasează de la imigraţie la invazie". În timpul acesta, multiculturaliştii încercau să convingă lumea că imigraţia este o şansă pentru Franţa, aşa că invazia a continuat. Puţini au realizat că vorbele lor semănau foarte mult cu sloganul societăţii lui „1984": „Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranţa este putere". Orice intenţii sau măsuri menite a ţine sub control fluxul migrator erau stigmatizate cu vigilenţă ca rasiste şi xenofobe. Franţa avea nevoie de o transfuzie masivă de „sânge proaspăt"; nu conta că el era din altă grupă sanguină.

Cum, bineînţeles, nu contau nici costurile „transfuziei", atâta timp cât francezii, civilizaţi, erau hotărâţi să plătească. Statul francez a înfiinţat un Minister al Oraşului numai cu scopul de a-i susţine pe imigranţii concentraţi la periferiile marilor oraşe în cele 717 ZUS (Zone Urbane Sensibile), care aveau în 1990 circa 4, 7 milioane de locuitori. Şi în fiecare an, sume uriaşe au fost înghiţite de gurile hulpave ale ZUS-urilor.

Scriitorul şi istoricul francez Jean Sevilia arăta că în

2002 bugetul alocat acestor zone a fost de 6, 2 miliarde euro, în timp ce Ministerul de Justiţie primea doar 4, 7 miliarde, iar 5 miliarde erau alocate Ministerului de Interne! Din 2002 şi până acum, numărul ZUS-urilor a crescut şi chiar dacă guvernele franceze din ultimii zece ani nu le-au suplimentat bugetul acordat, tot se poate face un calcul estimativ al costurilor întreţinerii lor până în momentul de faţă: circa 70 de miliarde euro! Să nu uităm: Imigraţia este o şansă. Războiul este pace…

Diverse studii efectuate de-a lungul timpului (Pierre Milloz, Jean Yves legallou, André Posokhow etc.) au scos şi ele în evidenţă faptul că Franţa a cheltuit sume uriaşe, de ordinul zecilor de miliarde de euro, pentru a întreţine tunamiul imigraţional.

Cu sprijinul francezilor, Montreuil era acum zece ani al doilea oraş malian din lume după Bamako, Saint-Dénis – vestita ZUS în care francezi de baştină mai sunt doar 20% dintre locuitori – se află printre departamentele fruntaşe la numărul de maşini de mare cilindree, iar Roubaix se mândreşte cu titlul de primul oraş în care francezii albi au ajuns de anul acesta minoritari! Să nu uit: 76% din populaţia oraşului primeşte diverse ajutoare sociale, iar 51% din populaţie este beneficiara Venitului de Solidaritate Activă sau a Alocaţiei pentru Adulţi Handicapaţi!

În ultimul deceniu, mareea imigraţională a atins în Franţa cote greu de imaginat, dar care vor fi depăşite în viitorul apropiat. Doamna Hélène Conway, ministrul însărcinat cu francezii din străinătate, a promis gazdelor, cu prilejul vizitei în Maroc, că serviciile consulare franceze vor livra cu operativitate 160.000 vize/an. O veste bună şi pentru cei 160.000 de locuitori de origine marocană ai oraşului Lille; mulţi dintre ei îşi vor revedea astfel rudele şi prietenii. La o lună distanţă, în noiembrie 2012, ambasadorul Franţei în Algeria, domnul André Parrant, a dat asigurări ferme ca Franţa îşi va respecta angajamentul de a acorda algerienilor 200.000 vize Schengen/an!

Şi au fost destui cei care l-au atacat pe Jean-Luc

Mélenchon, preşedintele comuniştilor francezi, când acesta a rostit cu mândrie: „Civilizaţia noastră este mai apropiată de cea a Maghrebului decât de cea a ţărilor Europei de Est”.

Nu doar Franţa şi Anglia îşi vor pierde în următoarea jumătate de secol identitatea culturală şi naţională. Bătrâna Europă este afectată de un fenomen migratoriu generalizat. În fiecare an, de ani de zile, între 2, 5 şi 3 milioane de imigranţi din Africa şi Asia îi trec graniţele – fără a mai pleca. „Locurile” lăsate goale de europeni, trebuie ocupate.

Lucian Boia scria în cartea sa „Sfârşitul Occidentului?”: „La 1870 – 1913, Europa Occidentală reprezenta 14, 7% din populaţia lumii. În 2012, un calcul preliminar coboară Europa Occidentală la 5, 7%, prin urmare o adevărată prăbuşire; în termeni relativi nu mai e decât o treime din ce a fost cu un secol înainte. Occidentul plăteşte preţul „bogăţiei”: societăţile prospere au mai puţini copii… şi nu mai puţin preţul democratizării, proces care rezervat iniţial segmentului masculin al societăţii, a cuprins în cele din urmă şi populaţia feminină. Femeia a ieşit astfel din rolul său tradiţional de „fiinţă de interior” şi de „producătoare de copii”. Lucian Boia poate fi contrazis, dar nu de către realitate.

La ora actuală, 15 milioane dintre locuitorii Germaniei, aproape 20%, provin din imigraţie. Cu toate acestea, de curând, Angela Merkel, vorbind în faţa unei adunări selecte ce reunea experţi din lumea academică, politică şi a afacerilor, a declarat: „Îmbătrânirea populaţiei obligă Germania să se deschidă către imigraţie”! Cancelarul a arătat că până în 2025, Germania va avea 6, 5 milioane de locuri de muncă neocupate, şi asta nu este singura problemă: media de vârstă a populaţiei germane era anul acesta, de 44 de ani; prin urmare un semn clar de îmbătrânire. Şi Bundesbank-ul, într-unul dintre rapoartele sale recente, a susţinut cauza imigraţiei, arătând că Germania are nevoie de un plus anual de 200.000 de imigranţi; în anul 2012, Germania a primit doar 180.000.

Salvarea, spun eu, nu e departe! În ţările de pe celălalt mal al Mediteranei, 65% din populaţie are sub 30 de ani: 175 de milioane de tineri sunt gata să contribuie la întinerirea nu numai a Germaniei, ci şi a întregii Europe.

Nici Belgia nu o duce rău atunci când este vorba de imigraţie; întotdeauna este însă loc de mai bine! Conform studiului demografic elaborat de sociologul Jan Hertogen, regatul număra 2, 6 milioane de cetăţeni „proveniţi din imigraţie", adică 24% din populaţie! Bruxelles, capitala ultra metisată a Uniunii Europene, ne arată azi cum va fi Europa de mâine: 75, 6% din populaţia sa se trage din imigranţi!

Unii suedezi visează la vremurile când ţara lor era omogenă din punct de vedere etnic: la cele dinainte ca socialistul Olof Palme să decreteze Suedia ţară multiculturală şi s-o transforme în campioana azilului politic. Pot să viseze liniştiţi, azi, prezentatoarea vedetă a unui cunoscut program de televiziune este născută în Etiopia şi lucrul acesta nu mai miră pe nimeni. Cum tot pe nimeni nu mai miră intifadele nocturne ce animă, ciclic, viaţa urbană din ţara vecină cu Cercul Polar. Din cei 9 milioane de locuitori ai regatului, 1 milion sunt născuţi în afara graniţelor Europei! Lor li se alătură încă 200.000 de suedezi ai căror părinţi sunt născuţi în străinătate.

Norvegia este mai puţin primitoare decât vecina ei, a fost un singur Olof Palme, dar la fel de darnică. Şi ea plăteşte din greu „transfuziile" cu sânge tânăr. În 2012, Norvegia a primit 15.400 de imigranţi non-occidentali şi a cheltuit pentru asta 8, 5 miliarde euro! Un imigrant = 550.000 euro! Norvegienii şi suedezii au fost urmaşii vikingilor.

Italienii nu sunt neliniştiţi; nu-i preocupă pierderea identităţii, de orice fel ar fi ea. Sunt doar urmaşii anticilor romani, aşa că, putem spune că au experienţă, doar au mai trecut prin aşa ceva. În 2011, conform Institutului de Statistică Italian (Istat), aveau o vârstă medie a populaţiei de 43, 5 ani şi 4, 6 milioane de imigranţi legali, iar în 2059 vor avea o vârstă medie de 49, 8 ani, în timp ce numărul

cetăţenilor proveniţi din imigraţie se va tripla – 15, 5 milioane.

O imagine nu exhaustivă, ci orientativă a unei Europe fixată într-o puternică defensivă demografică şi într-un accentuat proces de îmbătrânire a populaţiei. „Salvarea”, spuneam, va veni din sudul continentului. Dacă populaţia Uniunii Europene era în 2011, de circa 500 milioane de locuitori, Africa avea în 2010, 856 milioane de locuitori, aproape 25% dintre ei având între 15 şi 24 de ani. În 2050, populaţia Africii va depăşi 2 miliarde de locuitori, rata de fertilitate fiind cea mai ridicată din lume: 4, 7 copii/femeie, adică de trei ori mai mare decât rata europeană! Nigeria, care acum are 167 milioane de locuitori, va avea, în 2050, o populaţie aproximativ egală cu a Statelor Unite – circa 450 milioane de locuitori.

Sociologi, demografi, analişti, experţi ai fenomenului, economişti, istorici, scriitori, ziarişti şi oameni politici, abordează zilnic fenomenul imigraţiei de masă ce afectează mai ales occidentul european (va veni însă şi rândul Europei de Est), reliefând şansele, avantajele economice şi culturale, viitorul plin de speranţe, sau vorbind despre „fluxul masiv şi incontrolabil”, „invazia populaţiilor din sud”, „colonizare inversă”, pierderea identităţii culturale şi naţionale şi imposibilitatea de a-i integra în societatea europeană pe noii sosiţi din Africa şi Asia. În timpul acesta, tot zilnic, 8.000 de noi sosiţi intră pe porţile deschise ale „fortăreţei” Europa, iar unii dintre ei, odată ajunşi, protestează strigând: „Nu graniţelor. Nu naţiunilor”, fiind susţinuţi în demersul lor de organizaţii civice, europarlamentari şi experţi! Astfel, domnul Peter Sutherland, reprezentantul special al ONU pentru migraţie, atrage atenţia că „migraţia este crucială creşterii economice [în UE], oricât de greu ar fi asta de explicat cetăţenilor”.

Oameni politici de marcă recunosc, retoric, eşecul politicii multiculturale, în timp ce iniţiază sau supervizează proiecte ce prevăd o creştere a imigraţiei. Este folosit, din ce în ce mai des şi devine tot mai cunoscut, conceptul de

„migraţie de înlocuire” sau „Marea înlocuire a populaţiilor”. Sintagma a fost folosită pentru prima dată în anul 2000, în raportul „Diviziei Populaţiilor”, parte componentă a „Departamentului afacerilor economice şi sociale” din cadrul ONU. Experţii ONU arătau că în următorii 50 de ani, populaţiile tuturor ţărilor dezvoltate (cu excepţia Statelor Unite) se vor afla într-un proces constant de scădere şi de îmbătrânire, proces favorizat de scăderea natalităţii şi creşterea longevităţii. Rezultatul proiecţiilor releva faptul că populaţia Japoniei şi a tuturor ţărilor europene se va diminua vizibil. În numeroase cazuri (Estonia, Bulgaria, Italia ş.a.) ţările vor pierde între un sfert şi o treime din populaţie. Procesul de îmbătrânire a populaţiei se va generaliza, ridicând vârsta medie la maxime fără precedente istorice. Raportul între persoanele în stare să muncească (cu vârste între 15 şi 64 ani) şi persoanele de peste 65 de ani, se va diminua de la 4 – 5 la 2.

Se specifica de asemenea că numărul imigranţilor necesar pentru a evita declinul populaţiei în stare să muncească este mai mare decât cel necesar pentru a evita declinul populaţiei totale. În câteva cazuri – Coreea de Sud, Franţa, Marea Britanie – este nevoie de un număr de 2 – 4 ori mai mare. Tehnocraţii ONU estimau că UE, pentru a menţine echilibrul actual de 4 – 5 persoane active la un pensionar, ar trebui să primească 159 milioane imigranţi până în 2025. Raportul clarifica: „Declinul populaţiei este inevitabil în absenţa migraţiei de înlocuire”.

Nu ar mai fi multe de spus despre imigraţie şi „bomba demografică” aflată în posesia populaţiilor din Sud, „armă” ce pare că va grăbi sfârşitul „civilizaţiei albe” – cea pe care am mai prins-o şi noi. SUA este singura ţară ce aparţine acestei civilizaţii care nu are probleme demografice şi asta numai datorită imigraţiei masive a populaţiei latino venită din sud. În 1995, albii americani reprezentau 74% din populaţie, pentru ca 15 ani mai târziu să reprezinte 64%. În anul 2050 nu numai nordicii protestanţi, ci populaţia albă de origine europeană va fi

încetat să mai fie majoritară! Anul trecut, Biroul American de evidenţă a populaţiei a anunţat că în intervalul iulie 2010 – iulie 2011, nou născuţii albi, non-hispanici, au reprezentat mai puţin de jumătate din copiii nou-născuţi în Statele Unite. Este prima oară în istoria SUA când se întâmplă lucrul acesta; nu va fi, fără îndoială, ultima.

Despre sfârşitul unei civilizaţii sau a unei epoci istorice au scris şi au vorbit profetic filosofi, istorici, scriitori şi oameni politici. L-aş cita, pentru că am început cu el, tot pe Cioran, ale cărui spuse au provocat la vremea respectivă, în cel mai bun caz, zâmbete de neîncredere, lucru ce şi azi n-ar părea deplasat: „Albii vor sfârşi la fel ca ei (indienii americani), vor fi băgaţi în rezervaţii cât să se păstreze câteva specimene. Cine vor fi noii stăpâni? Negrii? Galbenii? Sau şi unii şi alţi?”

Nu avem de unde şti. Este posibil totuşi ca unii să se gândească, hazul de necaz având proprietaţi anestezice, că în rezervaţiile de albi va fi un nivel de trai atât de ridicat încât pe mulţi dintre turiştii vizitatori îi va bate gândul să ceară, aidoma strămoşilor lor, azil.

Surse: 17 iunie 2013 BOGDAN CALEHARI Prelucrat din: „Vestul şi Restul” – Roger Scruton, Edit. Humanitas / „Terorismul Intelectual” – Jean Sevilia, Edit. Humanitas / „Epoca de Aur A Incertitudinii” – Adrian Cioroianu, Edit. Curtea veche.

Anexa 12

Situaţia pensionării în UE şi în România

Sistemul de pensii din România se confruntă şi cu efectele negative ale unor elemente specifice cum ar fi:

— Ieşirile anticipate masive la pensie în 1990, care au redus numărul de contribuabili cu circa 5% şi au majorat numărul de pensionari cu peste 16%;

— Creşterea semnificativă a pensionărilor datorate încadrării în grupe de muncă (ieşiri la pensie cu cinci-zece ani mai devreme decât vârsta standard de pensionare);

— Uşurinţa cu care se obţine o pensie de invaliditate fără o bază legală.

Criza financiară şi economică care a agravat şi mai

mult problema de fond reprezentată de îmbătrânirea populaţiei. Toate sistemele de pensii se confruntă cu dificultăţi mari în a-şi îndeplini „promisiunile privind pensiile”, din cauza creşterii şomajului, a diminuării creşterii economice, al creşterii nivelurilor datoriei publice şi a volatilităţii pieţelor financiare.

Moştenite din socialism, pensiile din România au reprezentat un sistem atipic, comparativ cu vasta majoritate a sistemelor de pensii din Europa. El nu s-a referit numai la pensii, ci a integrat multe tipuri de prestaţii pe termen scurt cum ar fi:

— Maternitatea.
— Concediile medicale.
— Concediile de creştere şi îngrijire a copilului.
— Decesul etc.

Mai mult, până în anul 1991, bugetul de asigurări sociale reprezenta un capitol al bugetului de stat.

Unul dintre motivele majore care au condus la dificultăţi financiare ale sistemului de pensii publice îl reprezintă creşterea rapidă a numărului de beneficiari ai tuturor categoriilor de pensii publice, în paralel cu scăderea majoră a numărul contribuabililor la sistem, în special în perioada 1990 – 2010.

Practic, numărul total de pensionari din sistemul de asigurări sociale (incluzând pensionarii din toate structurile de pensionare de tip a crescut de la circa 3, 58 milioane de persoane în 1990 la circa 5, 66 milioane de persoane în 2010 (cu 58%).

În acelaşi timp, numărul de contribuabili la sistemul public de pensii a scăzut de la 7, 997 milioane de persoane în 1990 la 4, 238 milioane de persoane în

2010 (cu 47%).

Acest fenomen a condus la reducerea ratei de dependenţă a sistemului de pensii, în perioada analizată, de circa 3, 7 ori.

Importanţa sistemelor private de pensii a devenit din ce în ce mai mare în statele membre ale Uniunii Europene, acestea aflându-se în diverse faze de dezvoltare.

Efecte ale Strategiei EUROPA 2020 asupra ocupării forţei de muncă în România

Prin adoptarea Strategiei EUROPA 2020 statele membre adoptă de fapt o nouă viziune a economiei sociale de piaţă a Europei în următorul deceniu, care să contribuie la ieşirea din criza economică şi financiară şi să construiască o economie inteligentă, durabilă şi favorabilă incluziunii, caracterizată de niveluri ridicate de ocupare a forţei de muncă, productivitate şi coeziune socială.

În acest scop, Comisia Europeană a adoptat cinci obiective principale:

1) ocuparea forţei de muncă (o rată de ocupare a forţei de muncă de 75%

În rândul populaţiei cu vârste cuprinse între 20 şi 64 de ani);

2) cercetare, dezvoltare şi inovare (un nivel al investiţiilor publice şi private în cercetare şi dezvoltare de 3% din PIB-ul UE);

3) schimbări climatice şi energie (reducerea cu 20% a emisiilor de gaze cu efect de seră (sau chiar cu 30%, în condiţii favorabile) faţă de nivelurile înregistrate în 1990; creşterea ponderii surselor de energie regenerabile până la 20%; creşterea cu 20% a eficienţei energetice);

4) educaţie (reducerea abandonului şcolar la sub 10%; creşterea la peste

40% a ponderii absolvenţilor de studii superioare în rândul populaţiei în vârstă de 30 – 34 de ani);

5) sărăcie şi excluziune socială (reducerea cu cel puţin 20 de milioane a numărului persoanelor care suferă sau riscă să sufere de pe urma sărăciei şi a excluziunii sociale).

Sursa: Prelucrat de autor după informaţiile incluse în studiul elaborat (de către grupul: Şeitan, Mihai – Arteni, Mihaela şi Nedu Adriana) pentru Comisia Naţională de Prognoză, sub codul SMIS 27153/28 mai 2012;

Anexa 13

Ţinuta vestimentară a musulmanilor o dispută continuă în Europa în general şi în UE în mod special

Cu multe sute de ani în urmă, femeile din diverse colţuri ale lumii în special din clasele sociale privilegiate, s-au preocupat de obţinerea unor aspecte mai atractive ale îmbrăcămintei. Diverse materiale, în diverse culori, şi cu diverse croieli, au însoţit dea-lungul timpurilor imaginaţia şi gustul sofisticat al sexul feminin.

După unii autori „germeni" modei se spune că ar fi apărut în Egiptul antic, odată cu apariţia luxului şi eleganţei vestimentare de la curtea faraonilor. După alţi autori asemenea manifestări nu se regăseau în lumea vechilor civilizaţii asiatice, ci în Europa secolului al XIV-lea, când în Evul Mediu (manifestat în zona actuală a Europei Occidentale), au apărut primele manifestări ale relaţiilor de producţie capitaliste care au dus la o dezvoltare economică spectaculoasă, şi totodată la înflorirea artei şi culturii.

Pe parcursul sutelor de ani modelele de îmbrăcăminte în special cele feminine au fost într-o permanentă schimbare şi ca de obicei atunci când se manifestă apariţia unui anumit curent (moda fiind considerată ca un curent specific unei anumite perioade – n.n.) apar imediat tot felul de opinii: unele care susţin curentul modei respective şi alţii care au criticat-o.

În ultimii zeci de ani au apărut tot felul de idei ale creatorilor de modele ajungând de la rochile lungi care acoperă aproape tot corpul, sau care căutau să ascundă anumite defecte până la moda actuală în care se caută să se arate şi chiar să se scoată în evidenţă cât mai mult din piele persoanelor de sex feminin.

Numai în anumite zone a lumii şi anume în Orientul Mijlociu şi în Orientul îndepărtat, femeile au continuat să umble îmbrăcate cu rochii cât mai lungi care le acopere cât mai mult corpul.

În Orientul Mijlociu mai mult decât atâta s-a impus chiar folosirea unor „accesorii" (pentru cap – n.n.), care să le ascundă aproape complet capul, faţa şi în unele cazuri, cu o împletitură din fire foarte subţiri, chiar ochii. O asemenea ţinută a fost impusă în special prin religia

islamică şi continuă să fie practicată indiferent dacă femeile trăiesc în ţările Orientului Mijlociu sau au imigrat în alte ţări din lumea occidentală.

Moda impusă de islamism a devenit un „adevărat simbol" al acestei religii şi a ajuns să fie impusă nu numai prin religie dar prin regulile curente ale politicii din anumite ţări.

O asemenea impunere a ţinutei vestimentare ce se manifestă pentru femeile musulmane care trăiesc în Europa provoacă un adevărat conflict de idei referitor în special la impunerea acoperirii feţei; rochile lungi care le acoperă corpul din cap până în picioare, fiind cât de cât acceptate.

În urmă cu circa 10 ani Comisia Europeană a emis prima sa declaraţie din care reieşea că nu era împotriva rochiilori lungi purtate de către femeile musulmane dar şi-a exprimat dezacordul privind acoperirea feţei în special în condiţiile în care au început să se manifeste diferite acte teroriste şi în acelaşi timp femeile musulmane din Europa îşi cereau dreptul de a obţine carnete de conducere auto dar nu acceptau să le fie fotografiată faţa.

În anul 2006 Primul Ministru al Angliei, Tony Blair, afirmase că ţinuta vestimentară a femeilor musulmane care circulau prin oraşele Marii Britanii era o formă de manifestare pe care şi-o impuneau şi care *ducea la o separare faţă de restul femeilor şi în general al lumii de pe stradă*.

În Franţa şi chiar în Turcia (care are o populaţiei islamice majoritară), se considera că trebuie interzis acest simbol al islamului în cazul prezentării în faţa unor oficialităţi ale statului (în special la organele de poliţie, la organele judecătoreşti sau pentru a fi acceptate pentru ocuparea posturilor de profesoare în şcolile publice).

Dintr-o serie de cercetări recente efectuate în Marea Britanie de către Pew Research Center, a reieşit că 62% dintre subiecţii intervievaţi şi-au exprimat opinia privind acceptarea folosirii burka şi al unui voal foarte transparent pentru acoperirea feţei dar nu şi al ochilor. Într-un procent

similar şi-au exprimat opiniile şi cei intervievaţi în Franţa (82%), în Germania (71%) sau în Spania (59%)

În 2010 legislaţia franceză s-a manifestat împotriva vestimentaţiei complete a femeilor musulmane în momentul în care apar pe stradă sau în locuri publice şi s-a ajuns să se discute despre această problemă la Curtea Europeană pentru Drepturile omului; această instituţie a admis prin lege ca începând de la 1 iulie 2014 să se accepte argumentul guvernului francez din care rezulta că legea a fost bazată pe „o anumită idee *de a „trăi”* împreună cu populaţia autohtonă.

Printre opiniile reformatorilor concepţiei islamice se numără şi doamna Ayaan Hârsi Ali[102] (care locuieşte în prezent în Boston, Massachusetts) şi care consideră că întreaga concepţie islamică ar trebui revizuită, ea nefiind în concordanţă cu secolul în care trăim şi în special pentru cei care trăiesc în ţările Occidentale.

Liberalismul şi secularismul manifestat în lumea islamică trebuie să înţeleagă diversele aspecte ale egalităţii şi a drepturilor pentru toate femeile.

Pentru susţinătorii ideologiei islamice obligaţia acoperirii complete a corpului unei persoane de sex feminin cu toate veşmintele care reprezintă simbolul islamismului obscurantist, este o formă a opresiunii femeilor.

În diverse ţări europene îmbrăcămintea femeilor islamice este în prezent unul dintre subiectele care provoacă permanente dezbateri.

În Albania a fost introdusă o lege de interzicere a hijab[103] în special pentru elevele din şcolile publice, ceea

---

102 Ayaan Hirsi Ali (n.1969), activistă politică, prolifică scriitoare, combatantă a politicii islamice de mutilare genitală a femeilor musulmane, avocată pentru drepturile femeilor, opozantă a concepției islamice bazată pe crimă. Ultima carte publicată: Heretic: Why Islam Needs a Reformation Now, indicată în bibliografie

103 Hijab - „toate tipurile de voaluri plasate în fața unei ființe sau a unui obiect pentru a le ascunde vederii sau a le izola”. În mod particular el desemnează acel tip voal pe care femeile musulmane îl poartă pe ca Dacă vălul acoperă fața, atunci el poartă alte denumiri,

ce a făcut că din ce în ce mai multe fete să renunţe la acest veşmânt, care a devenit neobişnuit.

În Belgia unele dintre municipalităţi au introdus legea de interzicere a ţinutei vestimentare musulmane de acoperire a întregului corp. Oraşul Maaseik a implementat în anul 2004 legea de interzicere a ţinutei de îmbrăcăminte de tip musulman. Ministrul de Interne, Marino Keulen, a creat un standard al prohibiţilor în care a inclus şi folosirea burka; această regulă a fost trimisă la cele 308 municipalităţi ale Flandrei.

Legea belgiană prevede că oricare persoană care circulă pe stradă sau intră într-o clădire publică trebuie să fie identificată în vederea protejării sociale, ceea ce este direct legată de interzicerea acoperirii completă a capului, a feţei şi a ochilor

În Bosnia şi Herzegovina, nu este interzisă ţinuta vestimentară (Burka) a femeilor musulmane.

În Danemarca în prezent nu este interzisă Burka; dar în urma unui incident ce a avut loc în 2006, când o jurnalistă a trecut fără să fie identificată la aeroportul din Copenhaga, şi în aceeaşi seară a prezentat un reportaj la posturile de TV, guvernul a introdus legea prin care pasagerii ce vor să folosească mijloacele de transport aeriene trebuie să-şi arate faţa la punctele de control.

În Franţa, după afirmaţia fostului Preşedinte Sarkozy, *ţinuta vestimentară cu Burka, nu este bine-venită în Franţa. „În ţara noastră, nu putem accepta ca femeile să fie ca nişte deţinute în spatele unui grilaj, să fie eliminate din întreaga viaţă socială şi să fie lipsite de o identitate personală*.

Ca atare legea de interzicere a ţinutei care acoperă tot corpul din cap şi până la picioare a fost votată în Parlamentul francez în Martie 2004.

În luna Septembrie 2011 legea franceză a socotit ca fiind ilegală acoperirea întregului corp în Burka când o femeie apare în public. Penalizarea este de 150 euro

---

cum ar fi: niqab, burka sau sitar.

Hijjab este în egală măsură cunoscut și ca vălul islamic.

pentru o femeie îmbrăcată în Burka şi 30.000 de euro şi condamnat la un an puşcărie, bărbatul care îşi obligă soţia să poarte burka.

În Germania, 8 din cele 16 landuri, au introdus legea prin care se interzice folosirea acoperirii capului de către femeile musulmane care sunt profesoare în şcolile germane. De asemeni se interzice şi altor religii să folosească simbolurile religioase în instituţile publice (cum ar fi bijuterii cu însemnul crucii sau pentru bărbaţii din religia mozaică de a purta pe cap: hipa); aceste interdicţii nu sunt contradictorii cu respectarea libertăţii religioase, dar se menţin în şcolile publice

De asemeni femeilor de origine musulmană li se interzice să conducă automobile dacă sunt îmbrăcate în burka, din motive de securitate în circulaţia rutieră.

În 2006, Ekin Deligöz, o parlamentară (născută în Turcia) şi-a exprimat opinia cerând femeilor musulmane de aşi scoate acoperământul capului pentru a dovedi dorinţa de a se integra în viaţa de zi cu zi a populaţiei germane.

În Italia, imigraţia din ultimele decade a creat situaţia ca religia islamică să devină cea de a doua religie majoră după cea catolică. Voalul islamic a devenit astfel un punct de referinţă al politicii naţionale împreună cu alte manifestări şi acţiuni ale religiei islamice printre care şi dorinţa de a se construi moschee şi de a se introduce învăţarea koranului în şcoli. Legea anti-imigraţie şi Liga separatiştilor din Nord au susţinut prin campanii recente interzicerea vestimentaţiei burka.

În Kosovo, la sfârşitul anului 2009 s-a interzis purtarea în şcoli a eşarfei care să acopere capul. O asemenea interzicere a provocat protestul a peste 5.000 de persoane care s-au manifestat în Priştina (capitala Kosovo) în Iunie 2005.

În Olanda, o minoritate de femei musulmane folosesc eşarfa care le acoperă capul. Circa 30% din turcii care au venit să lucreze în Olanda sau au imigrat cu familiile lor, cel puţin jumătate dintre ei sunt olandezi-marocani şi folosesc acest sistem de acoperire a capului. Numărul

femeilor musulmane care încă mai poartă o astfel de acoperire a capului a scăzut simţitor în ultimele decade ceea ce dovedeşte o scădere impresionantă a concepţiei seculare.

Dacă prima generaţie care a venită din Turcia încă mai poartă asemenea veşminte, a doua generaţie (tinerele născute în Olanda), care reprezintă circa 20% dintre familiile de musulmani veniţi în Olanda au renunţat la acest acoperământ al capului.

De altfel Ministrul Imigrării şi Integrării Persoanelor Străine în Olanda, D-na Rita Verdonk, a anunţat în Noiembrie 2006, că a fost introdusă o lege în Casa Reprezentativilor, care interzice acoperirea feţei femeilor sau fetelor musulmane când sunt în public, chiar dacă acest lucru este în conflict cu libertatea religiei şi a fost condamnată de organizaţiile musulmane din Olanda.

Rezultatul unui sondaj larg de opinie desfăşurat în 2007 a evidenţiat că 66% dintre cei intervievaţi au fost pentru interzicerea vestimentaţiei folosite de către femeile musulmane şi care le acoperă integral corpul şi numai 32% au acceptat ideea folosirii acestei vestimentaţii.

În Malaezia, au avut loc o serie de proteste în 2006 împotriva propunerii de interzicere a vestimentaţiei burka. Ministrul de externe al Malaeziei a afirmat într-un discurs că o asemenea restricţie încalcă principiile libertăţii în alegerea îmbrăcăminţii şi a personalităţii oamenilor, iar penalizarea femeilor ce poartă burka cu 390 euro, este împotriva legii.

În Norvegia, chiar dacă în momentul de faţă nu există o lege de interzicere a îmbrăcămintei musulmane, acest subiect a cunoscut o amplă dezbatere în luna martie 2010, privind interzicerea folosirii burka şi a hijab.

În Spania, în 2010 pe baza unui sondaj de opinie efectuat de către Pew Global Attitudes Project, s-a confirmat că majoritatea populaţiei a fost împotriva îmbrăcămintei burka.

În Suedia, îmbrăcămintea musulmană este permisă. Primul Ministru al Suedie în 2010, Fredrik Reinfeldt, şi-a

exprimat opinia că este împotriva interzicerii burka, şi că această problemă nu trebuie să devină o problemă rezolvată prin acte legislative. Aceeaşi idee este susţinută şi de către actualul Prim-Ministru Stefan Löfven.

În Elveţia, în 2013 un referendum popular sprijinit de circa 2/3 din populaţie şi de către Partidul Poporului (partidul cu cel mai mare număr de membrii) şi-a exprimat opinia asupra interzicerii burka.

În Turcia, (statul fondat în 1923 de către Mustafa Kemal Atatürk), acoperirea capului femeilor precum şi fesurile pentru bărbaţi, au fost considerate drept obstacole în calea modernizării ţării, cu toate că ţara are la bază concepţia musulmană.

În 1960, studentele de la diverse universităţi şi salariatele ce ocupau funcţii în aparatul administrativ nu purtau un acoperământ al capului şi al feţei.

În 1970 şi în prima parte a anului 1980 numărul studenţilor care purtau hijab a crescut simţitor. În 1984, îmbrăcămintea capului nu a fost interzisă peste tot, iar multe studente au graduat universităţile deşi cu o mulţime de dificultăţi şi aceleaşi dificultăţi au avut la obţinerea anumite poziţii profesionale dar fără să le fie interzise burka şi hijab-ul.

În 1998, studentelor de la Universitatea din Istanbul li s-a interzis să poarte acoperământul capului.

În 2000, Nuray Bezirgan, o studentă turcă a fost respinsă de a intra în examenul final având capul acoperit. Curtea de Justiţie a dat sentinţa de condamnare pentru 6 luni pentru *„obstrucţionarea" sistemului educaţional al altor studenţi*.

La 7 februarie 2008, Parlamentul turc a adoptat un amendament la constituţie, care permite femeilor să poarte vălul în universităţile turceşti.

În Marea Britanie, burka şi hijab sunt interzise ascunzând pericolul unor crime sau acte teroriste. În 2010 un studiu efectuat de către guvernul englez a evidenţiat că

67% din populaţia Marii Britanii doreşte să vadă complet faţa femeilor musulmane, fără niciun voal pe faţă.

Anexa 14

Ocupaţia sovietică a Basarabiei şi Bucovinei de Nord

Ultimatumul sovietic – iunie 1940

La 22 iunie 1940, cu doar câteva zile înainte ca URSS să-şi prezinte ultimatumul, Franţa capitulase, iar Regatul Unit îşi retrăsese ultimele trupe din Europa, ceea ce făcea ca toate garanţiile de securitate acordate României de cele două puteri vestice să-şi piardă orice valoare. Pe 2 iunie, Germania informase România că, pentru a beneficia de garanţii de securitate din partea Reichului, guvernul de la Bucureşti trebuia să ia în consideraţie negocieri prealabile cu Uniunea Sovietică.

Pe 23 iunie un număr de circa 23 de avioane sovietice au depăşit frontiera cu România şi au pătruns până deasupra oraşului Chişinău, acest act constituind o agresiune aeriană asupra României.

Ministrul de externe german, Joachim von Ribbentrop, a fost informat de partea sovietică de intenţiile Rusiei cu privire la Basarabia şi Bucovina; pe 24 iunie. Ribbentrop a comunicat ruşilor că este îngrijorat mai mult de soarta celor aproximativ 100.000 de etnici germani din Basarabia. De asemenea, Ribbentrop s-a arătat uimit de pretenţiile sovietice în ceea ce priveşte Bucovina, (acest teritoriu nu fusese menţionat în niciun fel în protocolul secret al pactului sovieto-german de neagresiune). În continuare, ministrul german de externe a subliniat că Germania are interese economice puternice în restul teritoriului românesc.

Textul ultimatumului de la 26 iunie afirma în mod incorect că Basarabia era populată în principal cu ucraineni: „În anul 1918, România, folosindu-se de slăbiciunea militară a Rusiei, a preluat de la Uniunea Sovietică o parte din teritoriul ei, Basarabia.

„... Guvernul sovietic cerea partea de nord a Bucovinei care după opinia lor:

„Ar reprezenta, *este drept că numai într-o măsură neînsemnată*, un mijloc de despăgubire a acelei mari pierderi care a fost pricinuită U.R.S.S.

şi populaţiei Basarabiei prin dominaţia de 22 de ani a României în Basarabia”.

Bucovina de Nord avea unele legături istorice cu Galiţia, care fusese anexată de URSS în 1939 ca urmare a invaziei germano-sovietice din 1939, doar prin faptul că ambele regiuni fuseseră parte a Imperiului Austro-ungar din a doua parte a secolului al XVIII-lea până în 1918.

La 26 iunie 1940, la ora 22: 00, Comisarul poporului pentru afaceri externe al URSS, Viaceslav Molotov, i-a prezentat ambasadorului României la Moscova, Gheorghe Davidescu, un ultimatum prin care i se cerea României „retrocedarea” Basarabiei până pe 28 iunie şi „transferul” părţii de nord a Bucovinei către Uniunea Sovietică.

Ultimatumul mai adăuga:

„Acum, când slăbiciunea militară a U.R.S.S. a trecut în domeniul trecutului, iar situaţia internaţională care s-a creat cere rezolvarea rapidă a chestiunilor moştenite din trecut pentru a pune în fine bazele unei păci solide între ţări, U.R.S.S. consideră necesar şi oportun ca în interesele restabilirii adevărului să păşească împreună cu România la rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei.

Uniunii Sovietice”.

Răspunsul românesc la ultimatum

Guvernul românesc a răspuns sugerând că este de acord cu „negocieri imediate asupra unei largi categorii de probleme”.

Al doilea ultimatum sovietic de pe 27 iunie a cerut evacuarea administraţiei şi armatei române din Basarabia şi nordul Bucovinei în patru zile.

A doua zi, guvernul român condus de Gheorghe Tătărescu, după ce primise şi sfaturi din partea Germaniei şi Italiei, a acceptat să se supună condiţiilor sovietice.

Decizia de acceptare a ultimatului sovietic şi de executare a unei „retrageri” (s-a evitat folosirea cuvântului „cedare”) din Basarabia şi nordul Bucovine, i-a fost luată în Consiliul de Coroană din noaptea de 27 – 28 iunie 1940. După cum este consemnat în jurnalul regelui Carol al II-lea, rezultatul votului a fost următorul:

Ř *6 voturi pentru respingerea ultimatumului*: Ştefan Ciobanu, Silviu Dragomir, Victor Iamandi, Nicolae Iorga, Traian Pop, Ernest Urdăreanu

Ř *20 de voturi pentru acceptarea ultimatumului*: Petre Andrei, Constantin Anghelescu, Constantin Argetoianu, Ernest Ballif, Aurelian Bentoiu, Mircea Cancicov, Ioan Christu, Miţita Constantinescu, Mihail Ghelmegeanu, Ion Gigurtu, Constantin C. Giurescu, Nicolae Hortolomei, Ioan Ilcuş (Ministru de război), Ion Macovei, Gheorghe Mironescu, Radu Portocală, Mihai Ralea, Victor Slăvescu, Gheorghe Tătărescu (prim-ministru), Florea Ţenescu (şeful marelui Stat Major al Armatei)

Ř o *abţinere*: Victor Antonescu.

Din niciun document nu rezultă clar dacă regele a participat sau nu la discuţii, sau dacă a votat sau nu.

Dintr-o populaţie de 3.776.000 de locuitori, (în conformitate cu rezultatele recensământul din 1930), în teritoriile ocupate de URSS, 2.078.000 (55%) erau etnici români. Peste 200.000 de locuitori de toate etniile s-au refugiat în România în cele câteva zile care au urmat după 28 iunie. Guvernul român a căutat să evite, chiar dacă doar temporar, un război cu Uniunea Sovietică. Ca urmare, toate instalaţiile militare au fost cedate fără a fi distruse şi fără a se trage un singur foc de armă, armata română având ordine stricte să nu răspundă niciunei provocări.

După ce Kremlinul a înaintat României ultimatumul de cedare a Basarabiei şi nordului Bucovinei, Ion Antonescu l-a vizitat pe regele Carol al II-lea, la 1 iulie, şi i-a prezentat Suveranului un Memoriu în care sublinia: [

„Maiestate.

Ţara se prăbuşeşte.

În Basarabia şi Bucovina se petrec scene sfâşietoare.

Mari şi mici unităţi, abandonate de şefi şi surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima ameninţare.

Funcţionarii, familiile lor şi ale ofiţerilor, au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii.

Materiale imense şi depozite militare acumulate

acolo din incurie şi menţinute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului".

La 28 iunie 1940, România a primit un ultimatum din partea Uniunii Sovietice, prin care se cerea evacuarea administraţiei civile şi a armatei române de pe teritoriul dintre Prut şi Nistru cunoscut ca Basarabia şi din partea nordică a regiunii Bucovina. În cazul în care retragerea nu s-ar fi făcut în termenul impus de patru zile, România era ameninţată cu războiul.

Din cauza presiunilor conjugate ruso-germane venite de la Moscova şi de la Berlin, administraţia şi armata română s-au retras pentru a evita războiul. Aceste evenimente s-au petrecut în context geopolitic mai larg, în care prin pactul expansionist Ribbentrop-Molotov din 23 august 1939, Germania nazistă şi Uniunea Sovietică îşi împărţiseră în mod imperialist, sferele de influenţă teritorială în Europa Răsăriteană, după care tot în 1939 a început cel de-al Doilea Război Mondial prin atacarea Poloniei de către Germania hitleristă (la 1 septembrie 1939).

În cea mai mare parte a teritoriului ocupat, sovieticii au proclamat RSS Moldovenească, iar partea sudică a Basarabiei, Bugeacul, şi nordul Bucovinei au fost alipite la RSS Ucraineană. Odată cu proclamarea RSS Moldoveneşti, RSSA Moldovenească, (Republică Autonomă „Moldovenească") de la răsărit de Nistru, a fost împărţită între cele două republici sovietice vecine, Moldova sovietică şi Ucraina. Ocupaţia sovietică a fost întreruptă pentru scurtă vreme în 1941, după ce România a declanşat operaţiunile militare de eliberare a teritoriilor ocupate de URSS ca parte a Operaţiunii Barbarossa), dar teritoriile au fost în cele din urmă recuperate de sovietici în 1944.

După moartea lui Stalin din 1953 şi în special după anul 1956, persecuţia etnicilor români din Basarabia şi Bucovina de nord a scăzut treptat. Primele alegeri libere din RSS Moldovenească s-au ţinut în februarie 1990, în climatul general al perestroicii, iar controlul sovietic asupra acestei regiuni a încetat în august 1991, după

tentiva de lovitură de stat de la Moscova şi disoluţia Uniunii Sovietice. În 1991, RSS Moldovenească a devenit noul stat independent Republica Moldova, în vreme ce Bucovina de nord şi Bugeacul au rămas în componenţa Ucrainei.

Reacţii internaţionale la ultimatum

România a cerut sprijinul englezilor, iar guvernul britanic a răspuns că va considera orice pierdere teritorială a românilor ca fiind temporară. Dintre toţi aliaţii regionali cu care România avea tratate de cooperare militară, doar Turcia a răspuns că este gata să-şi ofere sprijinul în cazul unei agresiuni militare sovietice.

În revista Time din 1 iulie 1940, se relata: „În această săptămână, avioane ruseşti au început să facă zboruri de recunoaştere deasupra Basarabiei. Mai apoi au fost semnalate ciocniri de frontieră de-a lungul râului Nistru. Deşi armata română a simulat rezistenţa pentru a se lua act, nu are nicio şansă fără ajutor, să-i oprească pe ruşi iar Germania a admis deja pretenţiile Rusiei pentru Basarabia în negocierile secrete din 1939. România şi-a acceptat destinul în noua Europă pe care Hitler o plănuise. Urma ca România să pierdă Transilvania în favoarea Ungariei şi o parte a Dobrogei în favoarea Bulgariei. Rusia a fost preocupată de consolidarea propriei poziţii în estul Europei. În urma ocupării [de către URSS] a Estoniei, Letoniei şi Lituaniei, aceste trei ţări au stabilit guverne comuniste, care se pregăteau să deschidă drumul către o sovietizarea completă.

Basarabia şi Bucovina sovietică după 1944

La 23 august 1944, în condiţiile în care trupele sovietice avansau pe frontul de răsărit ameninţând cu transformarea României într-un teatru de război, (Operaţiunea: Iaşi-Chişinău), regele Mihai I a organizat o lovitură de stat, îndepărtându-l de la putere pe mareşalul Antonescu. După semnarea unui armistiţiu cu Aliaţii, armata română a întors armele Ungariei Hortiste şi Germaniei Naziste, luptând alături de Armata Roşie pentru eliberarea teritoriilor ocupate de Ungaria prin Dictatul de

la Viena şi, în continuare, în Ungaria şi Slovacia.

La 6 martie 1945, regele Mihai a fost silit de sovietici să accepte guvernul dominat de comunişti al lui Petru Groza, iar în 30 decembrie 1947 a fost silit să abdice şi să părăsească ţara. Abdicarea regelui Mihai a reprezentat momentul începerii unui regim care nu avea să se termine decât odată cu evenimentele din decembrie 1989.

În 1947, ca parte a tratatului de pace de la Paris, România şi Uniunea Sovietică au semnat un tratat de frontieră prin care frontiera comună era „fixată în concordanţă cu înţelegerea sovieto-română din 28 iunie 1940”, (aceasta în condiţiile în care pe 28 iunie nu a fost semnată nicio înţelegere ci s-a răspuns unui ultimatum, iar anterior acestei date nu au existat nicio înţelegere scrisă în această privinţă).

După prăbuşirea comunismului în România, preşedintele Ion Iliescu şi preşedintele Uniunii Sovietice au semnat pe 5 aprilie 1991 un tratat politic care, printre altele, recunoştea graniţa sovieto-română aşa cum fusese consfinţită de tratatul de la Paris. Totuşi, acest tratat nu a fost niciodată ratificat de Parlamentul României. România şi Federaţia Rusă au semnat şi ratificat până la urmă un tratat (în 2003), după prăbuşirea Uniunii Sovietice şi proclamarea independenţei de către Republica Moldova şi Ucraina.

În perioada 1940 – 1989, autorităţile sovietice au provomovat evenimentul din 28 iunie 1940 ca fiind „ziua eliberării” de sub jugul românesc, data în sine fiind proclamată sărbătoare în RSS Moldovenească.

Sursa: Prelucrat de autor după informaţiile publicate în:

http://euromaidanpress.com/2015/04/16/why-romania-will-fight-russia/

Anexa 15

Congestia cerebrală (stroke – enleză)

Every 40 seconds someone in the United States has a stroke, according to the National Stroke Association. And women are the ones most often affected. In fact, strokes

kill twice as many women ea ch year as breast cancer does.

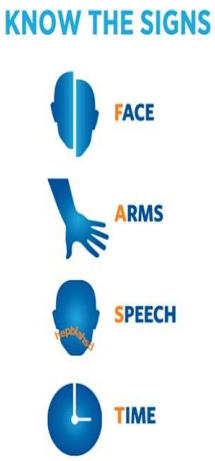

The „F” is for face: stroke will often cause one şi de of the face to weaken and droop.

The „A” is for arm: one arm may become weak and the person may not be able to lift it

The „S” is for speech: a person having a stroke often can’t come up with words or will say the wrong ones.

The „T” is for time: a reminder that time is of the essence and 911 should be called if someone is showing the signs of stroke.

Time is brain

Time is extraordinarily important for survival and recovery, said neurologist Dr. Carolyn Brockington, director of the stroke center at *Mount Sinai Roosevelt Hospital în New York*”. As we like to say, *„time is brain*”, and every moment that goes by with the brain not getting enough blood flow and there’s the potenţial for significant înjury, „Brockington said. „So we want people to act fast. Everybody googles symptoms or calls a friend, but what you really want to do is call 911 (EMERGENCY), and get to the closest hospital as quickly as possible”.

Strokes don’t just strike the middle aged and elderly.

„It can happen at any age se everyone should know the signs and symptoms of stroke and what to do about it, „said Brockington.

Sursa: Linda Caroll, I was 28 and had a stroke: Survivors share stories, warning signs, în: TODAY Health, May 21, 2015 (today.com, 22251)

MIC DICŢIONAR TEMATIC

Aculturaţie – Proces de adaptare la o nouă cultură pe care îl parcurge un individ (sau un grup) provenit dintr-o cultură diferită atunci când ajunge în contact nemijlocit cu un nou mediu social-cultural; proces de asimilare a unor elemente ale noii culturi (moravuri, norme, valori, simboluri, etc.) şi de schimbare a vechilor trăsături culturale. Procesul este valabil în special pentru migraţie.

Boom militar – Avânt artificial al producţiei, provocat de militarizarea economiei şi de uriaşele cheltuieli militare făcute pe seama contribuabililor.

Burka

este veşmântul exterior care acoperă trupul femeii musulmane şi care le acoperă complet corpul din cap până la picioare, plus acoperitoarea capului

Cauţiune – Sumă de bani depusă pentru garantarea executării de către debitor a unei obligaţii financiare.

Koran: înseamnă „recitarea” sau „citirea” şi se referă la Scriptura revelată de Dumnezeul Islamului. Se compune din 114 (capitole) revelate de Dumnezeu lui Mohamed.

Dezordinea civilă – O formă de violenţă colectivă ce

afectează pacea, securitatea, şi funcţionarea normală a unei comunităţii.

Forţele armate ale Federaţiei Ruse – Organizaţia militară de stat a Federaţiei Ruse, care conform poziţiei oficiale a Federaţiei, este concepută pentru a răspunde la orice agresiune împotriva Federaţiei Ruse, pentru apărarea armată a integrităţii şi inviolabilităţii teritoriului său şi pentru a efectua diferite sarcini în conformitate cu tratatele internaţionale ale Federaţiei Ruse.

Forţele armate ruse au fost create la 7 mai 1992, în acel moment existând aproximativ 2, 8 milioane de militari, fiind una dintre cele mai mari forţe armate ale lumii. Numărul de oameni este stabilit prin Decretul Preşedintelui Federaţiei Ruse de la 1 ianuarie 2008; decretul stabileşte un personal total de 2.019.629 de oameni, din care 1.134.800 de soldaţi. Forţele armate ruse se disting prin cel mai mare stoc din lume de arme de distrugere în masă inclusiv nucleare şi un sistem bine dezvoltat al de mijloacelor de transport.

— Bugetul militar în 2013: 90.7 miliarde dolari (SUA) în 2013

— Procentul din PNB = 4.4% (2013)

FSB – Serviciul secret al Federaţiei Ruse; succesorul KGB-ului. Sediul central se află în Moscova.

Hamas: (în limba arabă: Harakat Muqama al-Islamiyya), adică: Mişcarea islamică de rezistenţă, care luptă pentru crearea unui stat islamic în Palestina.

Hizbullah: „Partidul lui Dumnezeu”. Grup şiit creat în Liban în jurul anilor 1982

cu scopul iniţial de a pune capăt ocupaţiei israeliene în Liban.

Imigraţia netă – Diferenţa pozitivă între intrări şi ieşiri în cadrul migraţiei. Se stabileşte prin analiza: I» E.

ISIS – Grupare sunită insurgentă afiliată la al-Qaida activă în Irak şi Siria şi un stat islamic nerecunoscut cu capitala la Ar-Raqqah, în Siria. Din 2010, ISIS activează în diverse zone din Siria, Irak, Turcia şi Liban.

Charles Lister, cercetător la Brookings Doña Centre,

estimează că organizaţia are cca. 5 – 6.000 de combatanţi în Irak şi cca. 6 – 7.000 de combatanţi în Siria, cifre care nu pot fi coroborate până în prezent cu alte surse.

Este o grupare mafiotă care jefuieşte bănci, face ravagii şi răpeşte copii pentru care cere răscumpărare. Afacerile acestei organizaţii mafiote se întinde de la industria petrolieră la comerţul cu antichităţi. Lista cu ceea ce înseamnă şi ar putea continua, cu toate contradicţiile pe care le implică: omul cu sabia în mână care ucide totul în cale, o reţea de comunicare eficientă graţie mediilor moderne.

KGB – Comitetul Securităţii Statului Sovietic; O continuare a activităţii NKVD şi succedat în prezent de către FSB (Serviciul de Securitate Federal), din 1995.

Mercenari – Persoane angajate cu leafă într-o armată străină sau în grupuri militare teroriste.

Migraţia individuală – Migraţia făcută individual, mai ales de către forţa de muncă în căutarea unor noi locuri de muncă (naţionale sau internaţionale).

Mişcarea generală a populaţiei – Schimbările survenite în numărul populaţiei în decursul timpului, ca urmare a evenimentelor demografice. Unitatea de observare este evenimentul: naşterea, decesul, căsătoria, divorţul, schimbarea domiciliului permanent, iar sursa informaţională principală este statistica stării civile.

Mişcarea migratorie (spaţială) – Transformările survenite în numărul şi structura populaţiei ca urmare a schimbărilor domiciliului permanent (statutul rezidenţial).

Muhammad: Profetul considerat de către musulmani ca fiind mesagerul lui Dumnezeu, ai cărui predecesorii includ pe Adam, Noe, Avraam, Moise, David, Iisus şi alţii. Este întemeietorul religiei islamice.

Născut în 570 d. H, şi a murit la 632 d.Hr. A deveni un membru foarte respectat de societatea mekkană.

Musulman: „cel care se supune lui Dumnezeu”. Termenul descrie orice persoană care acceptă crezul şi învăţăturile Islamului.

Muslim Brotherhood: Frăţia Musulmana: Organizaţie

fondată în Egipt de către Hassan al-Banna în 1928, este cea mai mare şi cea mai bine organizată mişcarea politică din Orientul Mijlociu. În prezent este cel mai mare bloc politic de opoziţie în parlament egiptean şi care a câştigat o victorie decisivă la ultimele alegeri.

NKVD – Direcţia Principală a Securităţii Statului (URSS) – (care era urmaşa lui CEKA-poliţia secretă a Uniunii Sovietice); folosită de Stalin în timpul purificărilor etnice şi deportărilor. A fost responsabilă de uciderea fără judecată a numeroşi civili şi de alte crime de război. Mulţi istorici consideră NKDV-ul o organizaţie criminală, în principal datorită ofiţerilor şi anchetatorilor ca şi datorită activităţilor trupelor proprii şi a patronării lagărelor de muncă – Gulaguri.

În afară de funcţiilor din domeniul securităţii statului şi a celor poliţieneşti, unele dintre departamentele sale se ocupau de transportul condamnaţilor, aplicarea pedepsei capitale.

Parlamentul European – Organul reprezentativ al celor 450 de milioane de cetăţeni ai Uniunii Europene. Începând cu 13 iunie 2004, acesta are 732 membri. S-a decis că numărul maxim de parlamentari europeni trebuie fixat la 732, cu un prag minim de 5 şi respectiv maxim de 99 de deputaţi pentru fiecare stat membru.

Alocarea locurilor în parlament are la bază o reprezentare degresivă şi proporţională a statelor membre. Astfel, statele mici trimit mai mulţi deputaţi în PE decât ar trebui dacă s-ar lua în considerare strict populaţiile statelor respective. Configuraţia actuală a Parlamentului European a fost stabilită prin Tratatul de la Nisa, care conţine prevederi referitoare la echilibrul puterii şi procesul decizional în cadrul Uniunii, în contextul unei structuri cu 27 de State Membre.

Politica externă şi de securitate comună a UE (abreviat PESC) este stabilită în Titlul V al Tratatului Uniunii Europene. Astfel, PESC a înlocuit Cooperarea politică Europeană (CPE); pe termen lung este planificată şi o politică comună în domeniul apărării, care ar putea

conduce la un moment dat la alcătuirea unei forţe de apărare comune.

Obiectivele acestui al doilea pilon al Uniunii sunt stabilite în Articolul 11 (fostul Articol J.1) din Tratatul UE, fiind urmărite prin intermediul propriilor instrumente legale (acţiune comună, poziţia comună a Consiliului), adoptate prin vot unanim de către Consiliul Uniunii Europene. De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, Uniunea dispune de un nou instrument, de aşa numita strategie comună (noul Articol 12). În plus, a fost creată şi funcţia de înalt reprezentant pentru PESC.

Începând din 1999, în urma mai multor sesiuni ale Consiliului European s-a decis – având în vedere provocările la nivel extern (de exemplu: Kosovo, atacurile teroriste etc.) – dezvoltarea în direcţia unei politici europene de securitate şi apărare (PESA). Această hotărâre s-a regăsit în Tratatul de la Nisa.

Politica externă a UE se referă la:

Cooperare

Menţinerea păcii

Observatorii electorali şi Trupele comune de intervenţie

Drepturile omului

Democraţie

Asistenţa acordată statelor terţe

Politica de securitate a UE se referă la:

Politica europeană de securitate şi apărare

Dezarmarea

Aspectele economice ale dezarmării

Sistemul european de securitate

Politica teroristă – Comportamentul criminal violent în primul rând proiectat pentru a genera frică în comunitate, sau într-un segment important al acesteia, în scopuri politice.

Puterea militară – Capacitatea de acţiune armată a unui stat, asigurată de potenţialul său militar (buget, personal, infrastructură, armament, logistică, industria de apărare şi instituţiile de cercetare-dezvoltare specifice

etc.), în scopul asigurării propriei securităţi şi a aliaţilor şi îndeplinirii obiectivelor/intereselor politico-militare.

De exemplu, SUA nu au o definiţie pentru acest termen, ci se vorbeşte mai mult de *capabilitate militară*, ce reprezintă abilitatea de atinge un obiectiv specific pe timp de război (câştigarea unui război sau bătălii, distrugerea unor ţinte) şi include structura forţelor, modernizarea, nivelul de răspuns şi sustenabilitatea.

Redevenţă – Datorie, obligaţie de plată, rentă care se plăteşte periodic la date fixe şi sub formă de cote fixe.

Sharī'ah: Legea islamică; se referă la îndrumare dată de Dumnezeu pentru a fi folosită de către musulmani în reglementa tuturor afacerile sociale şi personale.

Shiites – Al doilea ca importanţă şi ca număr dintre grupările religiei Islamice.

Diferenţa şi conflictul dintre Sunnis şi Shiites este legată de opinia fiecărei secte referitoare la urmaşul lui Muhammad, care a murit în anul 632 d.Hr. Sunnis susţin că urmaşul este profetul *Abu Bakr* iar Shittes susţin că urmaşul este ginerele şi vărul profetului Muhammad, care este *Ali bin Abu Talib*.

Cele două grupări de credincioşi sunt răspândite în diferite ţări. În Siria, sunt în majoritate Sunnis, dar regimul de conducere al ţării sub preşedinţia lui Bashar al-Assad este mult mai apropiat de Shiites. În Irak, majoritatea sunt Shiites dar în partea de Nord a ţării sunt în majoritate Sunnis. În Iran majoritatea sunt Shiites iar în Arabia Saudită, care este vecină de graniţă, majoritatea sunt Sunnis.

În alte ţări cum ar fi: Yemen, Bahrein, Afghanistan, Pakistan şi Liban majoritatea populaţiei face parte din secta Shiites.

După diverse informaţii statistice Sunnis reprezintă circa 85% din populaţia musulmană din lume.

Spaţiul Schengen – zonă de circulaţie liberă în Europa, conformă cu Acordul de la Schengen[104]. Statele

104 Acord semnat la 14 iunie 1985 în mica localitate luxemburgheză Schengen.

membre ale acestui spaţiu au eliminat sau vor elimina controalele pentru persoane la frontierele dintre ele, astfel încât este (sau va fi) posibilă trecerea frontierei între oricare două asemenea state fără prezentare de acte de identitate şi fără opriri pentru control.

Primele state care l-au implementat au fost Belgia, Franţa, Germania, Luxemburg, Portugalia, Spania şi Ţările de Jos, care şi-au deschis între ele graniţele la 26 martie 1995. Până în prezent, 30 de state au aderat la Acordul Schengen, dintre care 27 l-au şi implementat. Într-un moment istoric, la 21 decembrie 2007, nouă state, majoritatea din centrul şi estul Europei, şi-au deschis graniţele, astfel încât pentru prima dată este posibilă călătoria liberă peste fosta Cortină de Fier.

Din Spaţiul Schengen fac parte şi Elveţia, Liechtenstein, Norvegia şi Islanda, care nu sunt membre ale UE. În acelaşi timp, Regatul Unit şi Irlanda, ţări membre ale Uniunii Europene, au optat să nu implementeze acordul Schengen pe teritoriul lor.

Statele membre ale Acordului de la Schengen care totodată sunt membre ale Uniunii Europene Bulgaria, Cipru, Croaţia şi România, respectiv statele care sunt doar membre ale Acordului, dar nu ale UE, Elveţia şi Liechtenstein, nu au început încă să aplice prevederile acordului, dar urmează să o facă în viitor. Cetăţenii lor se pot aştepta în continuare la controale de graniţă între ţările lor şi ţările vecine.

Opoziţia Olandei faţă de aderarea României şi Bulgariei

În vara anului 2011 a intervenit modificarea treptată în raport cu intrarea României şi Bulgariei a poziţiilor Germaniei, Austriei şi Finlandei în sens favorabil. În iunie 2011 Parlamentul UE s-a pronunţat pentru intrarea României şi Bulgariei în Spaţiul Schengen, dar Consiliul Ministerial UE nu a acceptat opinia acestuia (Parlamentului), cu motivaţia unor nemulţumiri (insatisfacţii) exprimate de guvernele Olandei şi Finlandei faţă de pretinse lacune în domeniul măsurilor anticorupţie

şi combaterii crimelor organizate ce ar exista în Bulgaria şi România. Aceste nemulţumiri (insatisfacţii) au fost, colateral, legate de Olanda şi Finlanda de ivirea potenţială a pericolului imigraţiei ilegale, din Turcia prin Bulgaria şi România în ţările UE din Spaţiul Schengen, un argument opoziţional ce ţine exclusiv de politica internaţională şi nu este influenţabil din România şi Bulgaria. Astfel, Olanda, care mai devreme nu exprimase decât unele reţineri, şi-a accentuat în toamna lui 2011 poziţia opozantă (inclusiv în decembrie) în pofida încercărilor diplomatice ale Bucureştiului de a concilia problema. Există păreri la Bucureşti, că opoziţia oficială a Olandei faţă de intrarea Bulgariei şi României ar veni de la confruntări politice interne existente în această ţară membră a UE, şi nu reliefează fondat realitatea politică din sud-estul Europei. Este evident că, dat fiind poziţia geografică şi mărimea teritorială a Olandei, această ţară vest-europeană nu ar fi direct afectată de traficul de persoane din şi spre Bulgaria şi România, dacă politicienii olandezi (guvernul) ar fi şi ei de acord cu intrarea celor două ţări UE în Spaţiul Schengen.

Reacţii ale României şi Bulgariei la amânarea repetată a aprobării

România şi Bulgaria sunt nemulţumite şi intrigate de aceste poziţii politice, ele argumentând că argumentele contra citate nu fac parte din criteriile de acceptare (condiţii) în zona europeană Schengen, aplicate concret la intrarea altor state ale Uniunii Europene.

O anchetă realizată de Euronews descrie aspiraţiile României de a intra în spaţiul Schengen şi problemele pe care le are cu refugiaţii care încearcă să traverseze ilegal teritoriul său, în drumul lor spre Europa de Vest. Reportajul prezintă eforturile făcute de România pentru securizarea frontierelor Europei, precizându-se că, dacă va intra în spaţiul Schengen, România va atrage şi mai mulţi imigranţi.

Ancheta prezintă o situaţie nouă cu care se confruntă România în ultimul timp: mici bărci pline cu refugiaţi din

Siria traversează Marea Neagră, venind din Turcia şi îndreptându-se către Europa de Vest. Adeseori, refugiaţii plătesc mii de euro celor care le promit că îi vor ajuta să ajungă în Europa.

Pentru ei România este poarta de intrare în Europa, departe de războiul sau sărăcia din propriile lor ţări, mulţi riscându-şi viaţa ca să ajungă în ţările occidentale.

Sursa: http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9 Biul Schengen şi Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11 Aprilie, 2015, Ediţie online

Speranţa de viaţă la naştere – Indicator statistic (care în vorbirea curentă foloseşte termenul: durata medie de viaţă) care stabileşte numărul mediu de ani pe care îl are de trăit un nou născut dacă ordinea de decese la toate vârstele va fi aceea exprimată în tabelele special create privind mortalitatea.

Sufismul: O abordare spirituală deosebită şi stilul de viaţă adoptat de unii musulmani (cunoscuţi sub numele de sufiţi); o ramură distinctă a Islamului. sufismul afirmă ideea după care cunoaşterea directă şi intimă a lui Dumnezeu se poate realiza printr-o formă spirituală, disciplină, efort şi austeritate.

Sunni: Termen care desemnează pe acei musulmani care îi recunosc pe primi patru succesori ai Profetul Muhammad drept califi. Sunniţii susţin că orice pios, poate fi ales calif.

Terorism – Actele comise de un guvern, sau de grupuri independente dar susţinute de forţe ascunse şi se referă la uciderea de oameni nevinovaţi în scopuri politice.

În noiembrie 2004, un Raport al Secretarului General al Organizaţiei Naţiunilor Unite a descris terorismul ca: orice act „intenţionat pentru a provoca moartea sau vătămări corporale grave civililor sau non-combatanţi, cu scopul de a intimida o populaţie sau un guvern sau o organizaţie internaţională de a acţiona sau să din contra de a se abţine de la a efectua orice act”.

Terorismul oficial sau de stat – Acţiunile unor naţiuni ale căror norme se bazează pe frică şi oprimare care ajung

similare cu terorismul sau cu astfel de proporţii". Acesta poate fi menţionat ca definit ca şi terorismului structural în sens larg ca acte teroriste desfăşurate de guvernele în vederea atingerii obiectivelor politice, de multe ori ca parte a politicii lor externe.

Terorismul pasiv – Un comportament, inert sau pasiv faţă de terorism; o inacţiune, non-reacţie, de ne-participare, de ne-implicare în combaterea terorismului. Terorismul pasiv descrie un comportamentul masei largi a publicului sau al unui guvern care permite tăcere răspândirea sau promovarea terorismului prin închiderea ochilor sau tolerarea terorism. Acest fapt predomină atunci când nu există niciun efort deliberat sau decizia de a contracara sau de a acţiona împotriva actelor teroriste.

Terorism politic limitat – Terorismul politic caracterizat de o abordare revoluţionară; se referă la „acte de terorism, care sunt angajate pentru motive ideologice sau politice, dar care nu sunt parte a unei campanii concertate pentru a prelua controlul statului.

Vârsta medie – Media vârstelor unei populaţii concrete, stabilită pe baza datelor unui recensământ al populaţiei.

Sursa: Islamic terms used are excerpted with permission from „Teaching About Islam and Muslims in the Public School Classroom" (3rd edition), published by the Council on Islamic Education, now known as the Institute on Religion and Civic Values. The link to the full glossary can be found at www.de.

org/glossary.htm. Additional definitions provided by Robert Azzi.

Nieman Reports, Lucrarea citată în bibliografie, pg. 61, 62

Mica enciclopedie demografică, Lucrarea citată în bibliografie

Dicţionar explicativ al limbii Române, lucrare citată în bibliografie http://ro.wikipedia.org/wiki/Spa%C8%9 Biul Schengen

Revista 22 (a Grupului pentru Dialog Social), 11

Breviar de statistici internaţionale[105]

Graficul 6

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 7

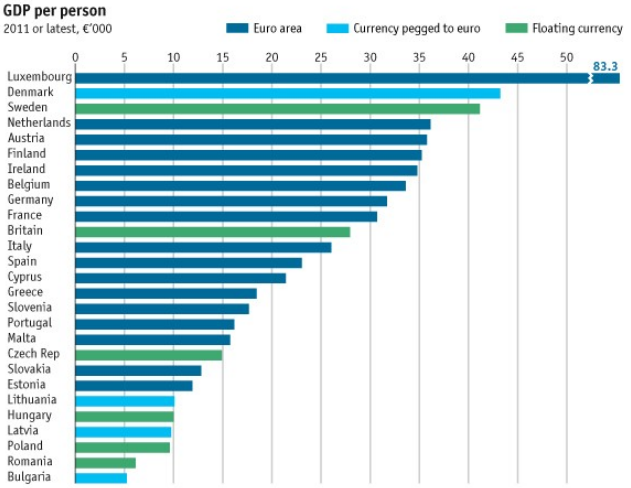

Sursa: World Bank, 2012

105 Sursele tuturor informațiilor sunt preluate din diverse documente internaționale oficiale

Graficul 8
Rata şomajului în ţările UE (212)

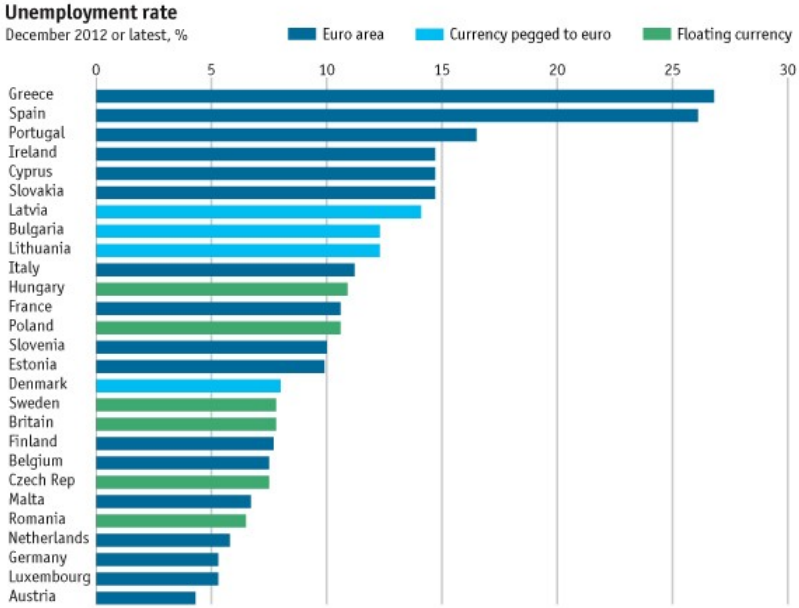

Sursa: Pentru graficul 8 şi 9: World Bank, 2012
Graficul 9
Rata şomajului în rândurile tineretului (2012)

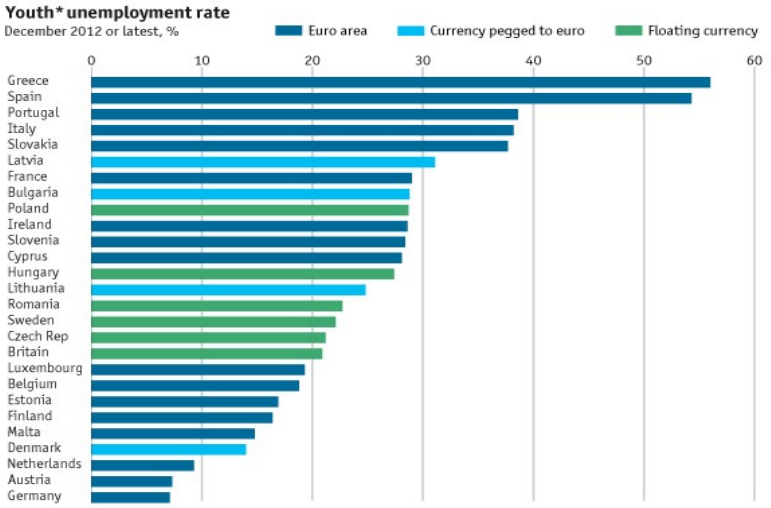

Graficul 10
Datoria publică în ţările UE (2012)

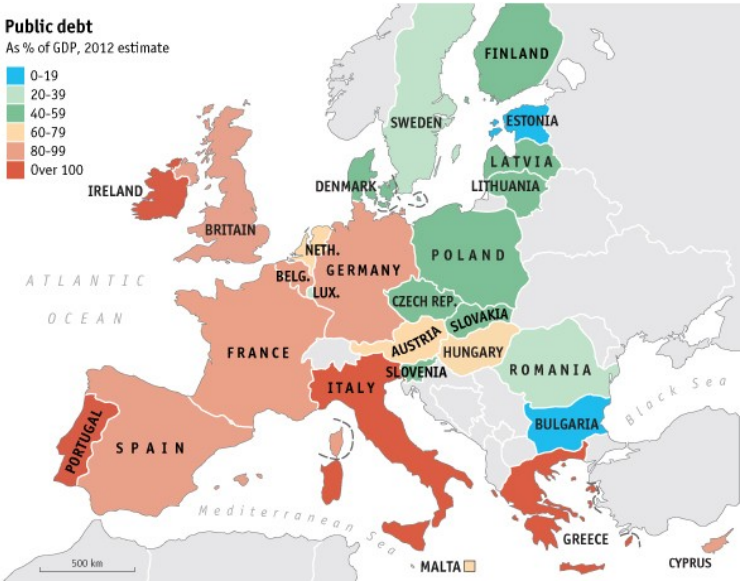

Sursa: pentru graficul 10 şi 11: Pew Research, 2013

Graficul 11

Prognoza GDP în ţările UE (2013)

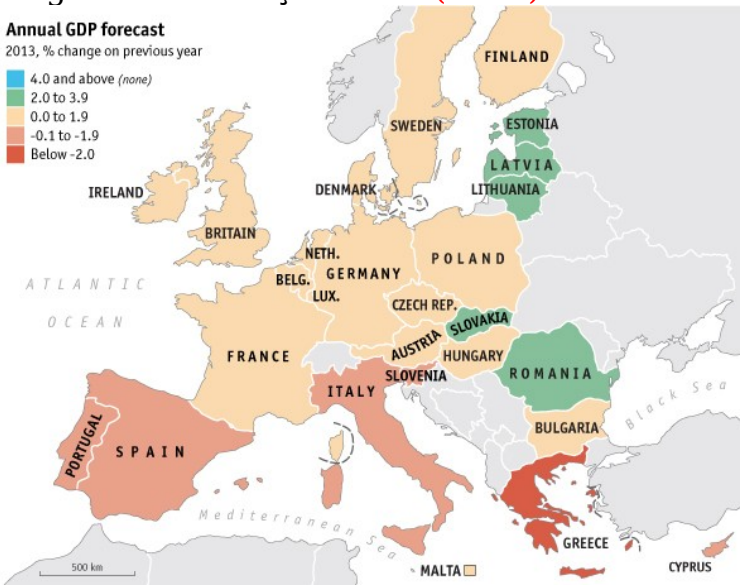

Tabelul Nr. 19

Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate cu morţi

Ţara	Nr	Ţara	Nr

	.		.
Austria	1	Irlanda	2
Belgia	1	Italia	3
Marea Britanie	14	Olanda	3
Franţa	5	Spania	9
Grecia	5	Suedia	1

Sursa: Global Terorism Database, University of Maryland.

Press Report, The Economist, 17 Ianuarie 2015, pg.23

Tabel Nr. 20

Economiile personale în ţările UE şi SUA[106]

(2013)

Ţara	% din venit
SUA	4, 5
Luxemburg	14, 3
Elveţia	13, 4
Suedia	12, 2
Germania	9, 9
Belgia	9, 8
Norvegia	8, 7
Austria	8, 2
Irlanda	5, O
Republica Cehă	4, 4
Slovenia	4, 4
Olanda	4, 4
Italia	4, 3
Republica Slovacia	2, 5
Ungaria	2, 4
Finlanda	1, 9
Polonia	1, O
Estonia	0,3

Sursa: OECD,

106 Vezi Anexa statistică Tabelul Nr.24 referitor la Salariul minim orar

2013

Graficul 12

Evoluţia islamului în Europa; Populaţia musulmană şi atacurile teroriste în perioada 2011 – 2014

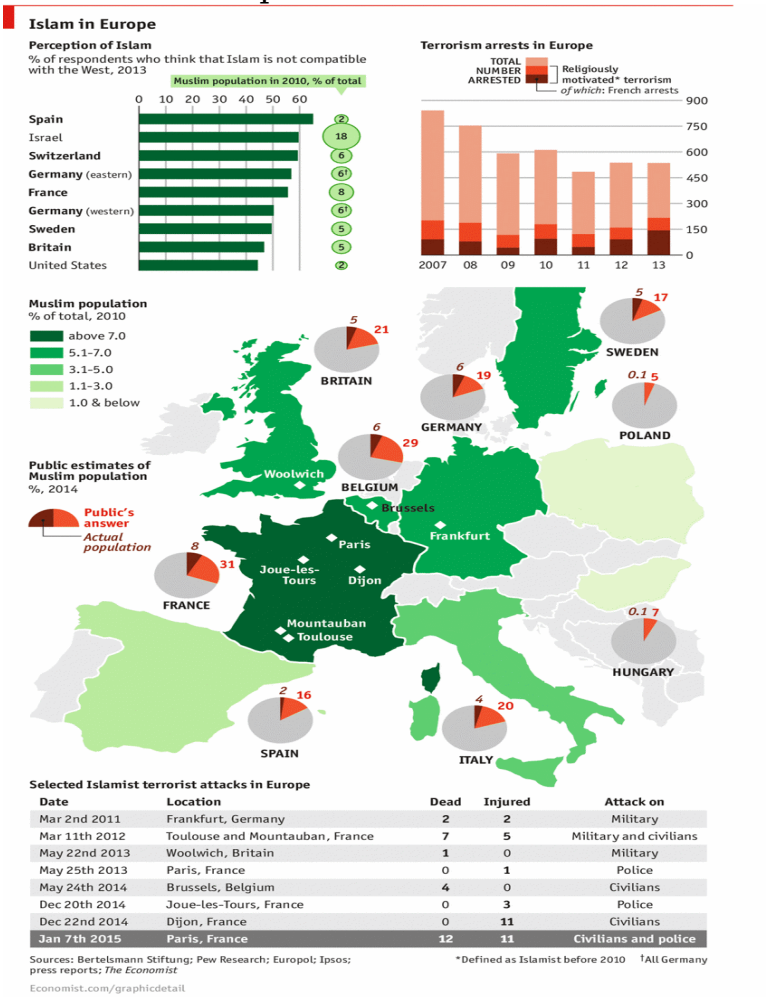

Selected Islamist terrorist attacks in Europe

Date	Location	Dead	Injured	Attack on
Mar 2nd 2011	Frankfurt, Germany	2	2	Military
Mar 11th 2012	Toulouse and Mountauban, France	7	5	Military and civilians
May 22nd 2013	Woolwich, Britain	1	0	Military
May 25th 2013	Paris, France	0	1	Police
May 24th 2014	Brussels, Belgium	4	0	Civilians
Dec 20th 2014	Joue-les-Tours, France	0	3	Police
Dec 22nd 2014	Dijon, France	0	11	Civilians
Jan 7th 2015	Paris, France	12	11	Civilians and police

Sources: Bertelsmann Stiftung; Pew Research; Europol; Ipsos; press reports; *The Economist*

*Defined as Islamist before 2010 †All Germany

Economist.com/graphicdetail

Tabelul Nr. 21

Evoluţia PNB pe plan mondial, ţările UE şi Federaţia Rusă

(%)

Ţara	2000	2001	2002	2003	2004	
Total	4,	2,	3,	4,	5,	

lume	8	5	1	O	3	8
SUA	3, 7	0, 8	1, 6	2, 5	3, 6	3
Total zone e	3, 8	1, 9	0, 9	0, 8	2, O	5
Marea Britanie	3, 8	2, 4	2, 1	2, 8	3, 3	8
Germ ania	3, 1	1, 9	N/ I	— 3, O	1, 1	8
Franţ a	3, 9	1, 9	1, O	1, 1	2, 5	7
Italia	3, 6	1, 8	0, 3	N/ I	1, 2	1
Spani a	5, O	3, 6	2, 7	3, 1	3, 3	6
Greci a	4, 5	4, 5	3, 9	4, 9	4, 7	7
Fed. Rusă	10	5, 1	4, 7	7, 3	7, 2	4

Sursa: Prelucrat de autor din: Economic Report of the President of USA, 2008, tabel B-112

Tabelul Nr. 22

Balanţa comercială şi deficitul comercial al UE şi Federaţiei Ruse în anul 2009

Ţara	% din PNB al Balanţei comerciale pentru 2009	% din PNB al deficitului Balanţei comerciale pentru 2009
Total zona UE	— 1, O	— 6, 5
Federa ţia Rusă	2, 2	— 8, O
Marea Britanie	— 1, 9	— 14, 5

Franţa	— 1, 8	— 8, 2
Germania	3, 7	— 4, 6
Grecia	— 6, 6	— 6, 8
Italia	— 3, 1	— 5, 3
Spania	— 6, 4	— 10, 9
Rep. Cehă	— 2, 1	— 4, 8
Ungaria	— 2, 8	— 4, 3
Polonia	— 0,8	— 2, 3
Turcia	— 2, O	— 6, 3

Sursa: The Economist, noiembrie 2009

Tabelul Nr. 23

Procentul femeilor ce lucrează în UE şi pe plan mondial

Ţara	% de femei între 20 – 64 de ani
SUA	65, 3
Japonia	64, 5
Uniunea Europeană	62, 3
Suedia	76, 8
Elveţia	76, O
Finlanda	72, 5
Olanda	71, 9
Germania	71, 5
Marea Britanie	68, 4
Franţa	65, O
Spania	54, O
Italia	50, 4
Turcia	30, 9

Sursa: Eurostar, 2012: Wall Stret Journal, Nov.2 – 3, 2013, pg. A11

Graficul 13

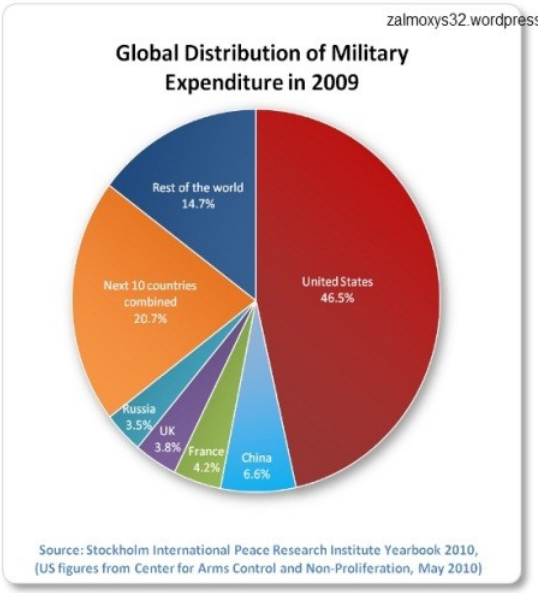
zalmoxys32.wordpress
Global Distribution of Military Expenditure in 2009
Rest of the world 14.7%
United States 46.5%
Next 10 countries combined 20.7%
Russia 3.5%
UK 3.8%
France 4.2%
China 6.6%
Source: Stockholm International Peace Research Institute Yearbook 2010, (US figures from Center for Arms Control and Non-Proliferation, May 2010)

Tabelul Nr. 24
Cheltuielile militare ale unor ţări
Date pentru 2013
(miliarde $ SUA)

Zona	Total cheltuieli	% din PNB
TOTAL LUME	1, 747	
SUA	640	3, 8
China	188	2, O
Federaţia Rusă	90, 7	4, 4
Franţa	61, 8	2, 2
Marea Britanie	57, 9	2, 3
Germania	48, 8	1, 4
Italia	32, 7	1,

		6
Turcia	19, 1	2, 3

Sursa: SIPRI, Military Expenditure, 2013

Tabelul Nr. 25

Evoluţia şomajului în ţările Europene (2004 – 2012) (%)

Ţara	2004	2006	2008	2010	2012
Albania	14.4	13.8	12.5	13.6	1.O
Austria	4.9	4.8	3.8	4.4	43
Bulgaria	12.2	9.O	5.7	10.3	1.5
Cehia	8.3	7.1	4.4	7.3	7O
Croaţia	13.8	11.1	8.3	12.2	1.2
Danemarca	5.5	3.9	3.4	7.5	56
Elveţia	3.5	2.8	2.6	3.5	34
Estonia	9.7	5.9	5.5	17.3	1.1
Finlanda	8.8	7.7	6.4	8.4	76
Franţa	9.3	9.2	7.8	9.7	1.1
Germania	10.5	10.2	7.6	7.1	52
Grecia	10.5	8.9	7.7	12.5	2.8
Irland	4.5	4.4	6.3	13.6	1.8
Italia	8.O	6.8	6.8	8.4	1.6

Letonia	10.4	6.8	7.5	18.7	1.3
Lituania	11.4	5.6	5.8	17.8	1.5
Luxemburg	3.9	4.5	4.4	6.2	62
Macedonia	37.2	36.O	33.8	32.1	3.9
Marea Britanie	4.8	5.4	5.6	7.9	81
Moldova	8.1	7.4	4.O	7.4	58
Norvegia	4.5	3.4	2.6	3.6	31
Olanda	5.1	4.4	3.1	4.5	52
Polonia	19.O	13.8	7.1	9.6	1.O
Portugalia	6.7	7.7	7.6	10.8	1.5
România	8.1	7.3	5.8	7.3	72
Rusia	8.2	7.2	6.4	7.5	6O
Serbia	19.5	21.6	14.7	20.O	2.6
Slovacia	18.1	13.3	9.6	14.4	1.7
Slovenia	6.3	6.O	4.4	7.3	88
Spania	11.O	8.5	11.3	20.1	2.9
Suedia	6.3	7.O	6.2	8.4	75
Turcia	10.3	10.2	10.9	11.9	94
Ungari	6.3	7.5	8.	11.	1

a			O	2	.9

Sursa: Compilat din diverse informaţii statistice prezentate în

Raporturile Băncii Mondiale, 2013

Tabelul Nr. 26

Evoluţia PNB în ţările Uniunii Europene (2003 – 2013)

(%)

Ţara	Media 2003 – 2013	2003	2005	2007	09
Albania	4.4	5.8	5.8	5.9	3
Austria	1.6	O.9	2.4	3.7	3.8
Belgia	1.3	O.8	1.8	2.9	2.8
Boznia/ Herţegovina	2.9	3.9	3.9	6.1	2.9
Bulgaria	3.3	5.5	6.4	6.4	5.5
Cehia	2.8	3.8	6.8	5.7	4.7
Croaţia	1.6	5.4	4.3	5.1	6.9
Danemarca	O.7	O.4	2.4	1.6	5.8
Elveţia	1.8	O	2.7	3.8	1.9
Estonia	3.5	7.8	8.9	7.5	14.
Finlanda	1.6	2.O	2.9	5.3	8.5
Franţa	1.O	O.9	1.8	2.3	3.1

Germania	1.2	—O.4	O.8	3.4	5.1
Grecia	—O.2	5.9	2.3	3.O	3.3
Irlanda	1.8	3.9	5.9	5.4	5.5
Italia	—O.1	O	O.9	1.7	5.5
Kosovo	4.4	5.4	3.8	6.3	9
Letonia	3.6	7.6	10.1	9.6	17.
Lituania	4.O	10.3	7.8	9.8	14.
Luxemburg	2.1	1.5	5.4	6.6	5.3
Macedonia	3.3	2.8	4.4	6.2	O.9
Marea Britanie	1.3	3.8	2.8	3.6	4.O
Moldova	4.8	6.6	7.5	3.O	6.O
Norvegia	1.7	1.O	2.6	2.7	1.6
Olanda	1.2	O.3	2.O	3.9	3.7
Polonia	4.1	3.9	3.6	6.8	6
Portugalia	—O.2	—O.9	O.8	2.4	2.9
România	3.4	5.2	4.2	6.3	6.6
Rusia	4.6	7.3	6.4	8.5	7.8
Serbia	2.8	2.5	5.4	5.4	3.5
Slovacia	4.	4.	6.	10	

	5	8	7	.5	4.9
Slovenia	1.7	2.9	4.O	7.O	7.8
Spania	1.1	3.1	3.6	3.5	3.7
Suedia	2.3	2.5	3.2	3.4	5
Turcia	5.O	5.3	8.4	4.7	4.9
Ungaria	1.2	3.9	4.O	O.1	6.8

Sursa: Prelucrat de autor după datele prezentate de Outlook Data base of the IMF, 2014

Tabelul Nr. 27

Salariul minim orar în unele dintre ţările Europene (dolari SUA)

Ţara	Salariul minim orar	Informaţii din luna şi anul
Albania	1.17	lui.2013
Belgia	11.69	Apr.2013
Boznia/ Herţegovina	1.21	2012
Bulgaria	1.34	Ian.2014
Croaţia	2.98	Ian.2014
Cehia	2.58	Aug.2013
Franţa	12.22	Ian.2014
Irlanda	11.09	lui.2011
Kosovo	1.26	Aug.2011

Letonia	2.48	Ian.2014
Lituania	2.25	Ian.2013
Luxemburg	14.24	Oct.2013
Marea Britanie	10.02	Oct.2013
Moldova	O.43	Iun.2013
Olanda	10.99	Ian.2014
Polonia	2.97	Ian.2014
Portugalia	4.19	Ian.2011
România	1.54	lui.2014
Rusia	1.04	Ian.2014
Serbia	1.31	Apr.2012
Slovacia	2.59	Ian.2014
Slovenia	5.84	Ian.2014
Spania	5.57	Ian.2013
Turcia	3.05	Ian.2014

Sursa: Prelucrat de autor din diverse surse ale IMF

Graficul 14

Balansarea Bugetului ţărilor membre ale UE

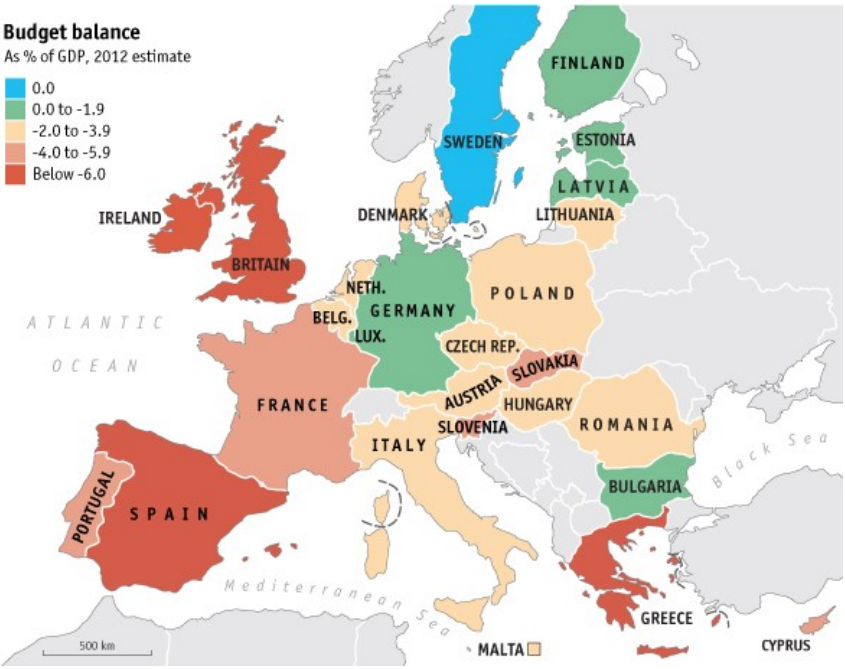

Sursa: Pew Research, 2013

Graficul 15

Statutul balansării bugetului ţărilor membre ale UE

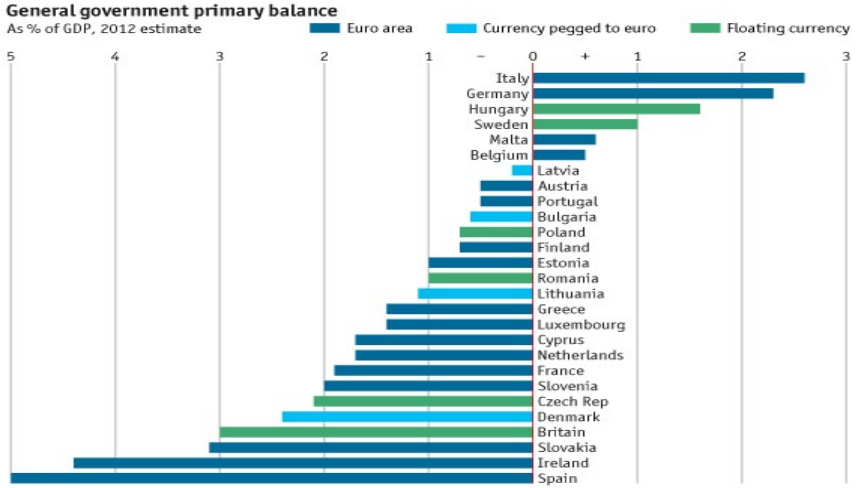

Sursa: World Bank, 2012

Tabelul Nr. 28

Evoluţia şi prognoza populaţiei României pe grupe de vârstă

O variantă medie pentru anii ’2007 – 2050

Grupa de vârstă	2007		2030		2050	
	mii pers.	%	mii pers.	%	mii pers.	%
Total	21536	100	19194	100	16083	100
0-14 ani	3289	15.2	2995	12	1616	10
15-64 ani	15049	69.9	13187.0	68.7	9401	58.5
65 ani și peste	3200	14.9	3712.0	19.3	5066	31.5

Sursa: INS Proiectarea populaţiei României în profil teritorial, 2008

Tabelul Nr. 29

Prognoza populaţiei României (2010 – 2060)

2010	2020	2030	2040	2050	2060	dif. abso
21 462	20 950	20 675	20 316	20 078	19 676	1786

Sursa: Prelucrat după calculele prezentate în Studiul elaborat pentru Comisia Naţională de prognoză, Colectiv de autori, lucrare indicată în bibliografie, pg. 23

Graficul 16

Ocuparea forţei de muncă industrială în Europa şi în SUA

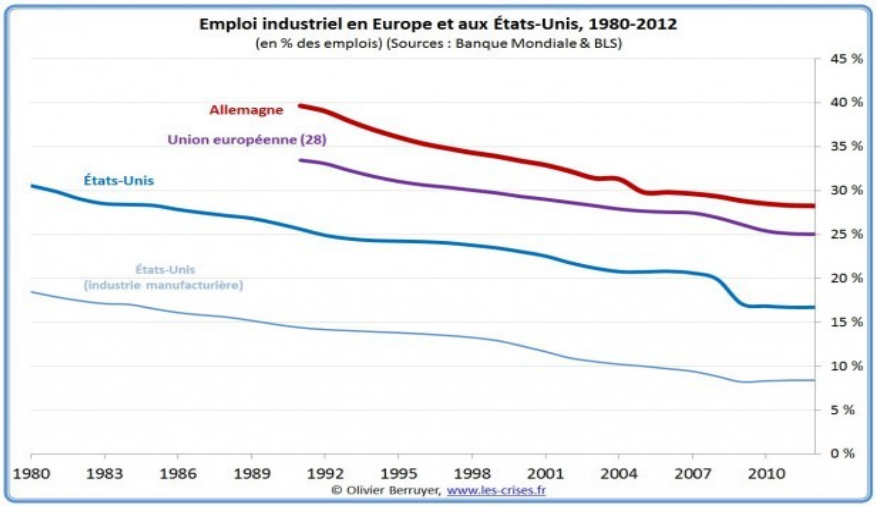

Tabelul 30

Evoluţia cheltuielilor de apărare pe plan mondial comparativ cu Uniunea Europeană şi SUA

(Date pentru 2010 – 2012)

(miliarde dolari)

Zona	2010	2012
Uniunea Europeană 27	265.4	248.8
SUA	770.5	732.9
Asia	262.6	314.9
Orientul Mijlociu şi Africa	160.2	185.5
Eurasia	76.8	100.5

Sursa: ISS Report 2013, Nr. 16, pg 62

Tabelul 31

Evoluţia exporturilor UE coparativ cu SUA. Federaţia Rusă şi China

(Date pentru 2002 – 2012)

(%)

	2002	2007	2011
Uniunea Europeană 27	27.2	37.5	27.3
SUA	28.5	29.9	33.3
Federaţia Rusă	31.6	20.8	26.3
China	2.9	1.6	4.5

Sursa: ISS Report, 2013 Nr. 16, pg.64

Lista tabelelor

Nr.	Titlul tabelului

1	Unele dintre ţările UE în care populaţia trăieşte sau sub limitele sărăciei
2	Situaţia pensilor (mari şi mici) ale populaţiei vârstă în UE comparativ cu SUA
3	Rezultatul sondajului de opinie privind pozi Marii Britanii în UE
4	Situaţia productivităţii muncii în UE în ultimii ani
5	PNB/per căpiţă (2011/2012)
6	Vârsta medie a populaţiei în SUA şi UE
7	Suma de bani pe care trebuie s-o plătească d buzunar, orice persoană după acoperirea cheltuielilor către asigurările medicale
8	Numărul puşcăriaşilor în funcţie de vârstă, în SU
9	Structura etnică a puşcăriaşilor în SUA
10	Procentul puşcăriaşilor americani în vârstă de ani şi peste
11	Cheltuielile militare ale unora dintre ţăr europene
12	Cheltuielile militare ale SUA în comparaţie cu ce ale Federaţiei Ruse şi ale Chinei
13	Evoluţia populaţiei musulmane în ţările Europ Occidentale în anii ’2010 şi 2013
14	Valoarea contractelor economice între Federa Rusă şi UE
15	Valoarea comerţului exterior al UE cu principa parteneri
16	Destinaţia exporturilor UE în 2012
17	Ţările europene şi anul aderării la NATO
18	Ţările beneficiare ale ajutorului prin Planu Marshall

19	Numărul atacurilor teroriste în Europa soldate morţi
20	Economiile personale în ţările UE şi SUA
21	Evoluţia PNB pe plan mondial în ţările UE Federaţia Rusă
22	Balanţa comercială şi deficitul comercial al UE Federaţiei. Ruse în anul 2009
23	Procentul femeilor ce lucrează în UE şi pe pl mondial
24	Cheltuielile militare ale unor ţări (2013)
25	Evoluţia şomajului în ţările europene (2004 2012)
26	Evoluţia PNB în ţările Uniunii Europene (2003 2013)
27	Salariul minim orar în unele ţări europene
28	Evoluţia şi prognoza populaţiei României pe gru de vârstă Varianta medie pentru anii ’2007 – 2050
29	Prtognoza populaţiei României (2010 – 2060)
30	Evoluţia cheltuielilor de apărare pe plan mond comparativ cu Uniunea Europeană şi SUA (2010 2012)
31	Evoluţia exporturilor UE coparativ cu SU Federaţia Rusă şi China

Lista graficelor

Nr.	Titlul graficului
A	Harta Europei înaintea Primului Război Mond (1914)
B	Harta Europei după Al Doilea Război Mond (1949)

C	Harta Europei în perioada Războiului Rece (1946 1990)
1	Evoluţia trimestrială a PIB în Germania (2005 2012)
2	Export Leader
3	Evoluţia soldului balanţei comerciale şi serviciil în perioada 2010 – 2014 în Marea Britanie
4	Harta Germaniei şi a modului în care condu continentul european
5	Rutele energetice în Europa
6	Monedele în circulaţie în ţările membre ale UE
7	GDP per person
8	Rata şomajului în ţările UE (2012)
9	Rata şomajului tineretuui în ţăriel UE
10	Datoria publică în ţările membre ale UE
11	Prognoza GDP
12	Islamul în Europa: Populaţia musulmană, Atacur teroriste În perioada 2011 – 2014
13	Distribuţia globală a cheltuielilor militare în 200
14	Balansarea bugetului ţărilor membre ale UE
15	Statutul balansării bugetelor ţărilor membre a Uniunii Europene
16	Ocuparea fortri de muncă industrială în Europa SUA (1980 – 2010)

Bibliografie

ANDERSON, RICHARD – Postcommunism and the

Theory of Democracy, Princeton University Press.
New Jersey, 2001
ANGELL, NORMAN – The Great Illusion, Cosimo Classics Edit.
New York, N.Y., 2007
APPLEBAUM, ANNE – Between East and West: Across the
Borderlands of Europe, Pantheon Publisher.
New York, 1994
AXFORD, BARRIE, BERGHAHAN, DANIELA and HEWLETT.
NICK (eds.) – Unity and Diversity in the New
Europe, Peter Lank Edit., Oxford, UK, 2000
BAGUS, PHILIPP – Tragedia monedei euro, Editura
Universităţii Alexandru Ioan Cuza, Iaşi, 2011
BAILY, MARTIN NEIL and KIRKEGARD, JACOB – Transforming the European Economy.
Washington Institute for International
Economics, Washington D.C., 2004
BAWER, BRUCE – Whiler Europe Slept, Broadway.
New York, NY, 2006
BERCA, ALEX – Adevăr şi minciună; Pagini de istorie falsificată, Editura Risoprint, Cluj-Napoca.
2014
BERCA, ALEX – Ucraina – Un punct de vedere geopolitic.
Editura TopForm, Bucureşti, România, 2014
BERMAN, MORRIS – Dark Ages America; The Final Phase of Empire, W.W. Norton & Company.
New York, London.
BERNARDI, LAURA – The Demography of Europe: Current and Future Challenges, Sprimger Editor.
New York, NY, 2011
BIBOW, J.
— Germany and the Euroland Crisis: The Making of a Vulnerable Haven, Working Paper
No. 767, Levy Economics Institut.
Bard Collège, New York, NY, 2013

BUGAJSKI, JANUSZ – Russia's New Imperialism, Praeger.
Ewtport, Connecticut, USA, 2004
CASTELLS, MANUEL – The Information Age: Economy.
Society and Culture, Vol.3.
End of Millennium, Blackwell.
Cambridge, Massachusetts, USA, 1998
CINI, MICHELLE and PEREZ-SOLORZANO BORRAGAN, NIEVES
— European Union Politics, 3-rd Edition.
Union Politics, Third Edition.
Oxford University Press, New York, 2010
CHISLETT, WILLIAM – Spain, Oxford University Press, Oxford.
UK, 2013
FRIEDMAN, GEORGE – Flash Points, The Emerging Crisis în
Europe, Doubledaya division of Random
House LLC, New York, NY, 2015
GAWANDE, ATUL – Being Mortal, Medicine and What Matters in the End, Metropolitan Books.
Henry Holt and Company, New York, 2014
GOLBAN, RADU şi VLAD CORNELIU – Holograma Europa.
Politica europeană a Germaniei, Revista
Geopolitica, Guvernarea economică
Europeană, Editura TopForm, Bucureşti.
2012
HEILBRONER, ROBERT L.
— The Making of Economic Society.
Prentice Hall, New Jersey, 1997
HÂRSI, AYAAN ALI – Heretic: Why Islam Needs a Reformation
Now, Harper Collins Publishers, New York.
N.Y., 2015
HIX, SIMON. & B. BJORN HOYLAND – The Political Sistem of the European Union, 3rd. edition, Palgrave

Mcmillan, New York, (2011)
HORVATH, ROBERT – The Legacy of Soviet Dissent-Dissidents, Democraţisation and Radical and
Radical Naţionalism în Russia, Routledge
Curzon, London (UK), New York, NY, 2005
JUDT, TONY-A Grand Illusion? An Essay on Europe, Farrar.
Strauss and Giroux, New York, NY, 2005
KUPCHAN, CHARLES A. – The End of American Era, Knoph.
New York, 2002
KEYNES, JOHN MAYNARD – The General Theory of
Employment, Interest and Money.
Harcourt Brace, New York, 1936
LAQUER, WALTER – The Last Days of Europe: Epitaph for an
Old Continent, St. Martin's Press, New York.
NY, 2006
LAQUER, WALTER – After the Fall: the end of the European
Dream and the Declin of a Continent.
Thomas Dunne Books, New York, NY, 2012
LAWRENCE, JONATHAN and JUSTIN VAïSSE – Integrating
Islam: Political and Religious Challenges în
Contemporarary France, Brookings
Institution Press, Washington, 2006
LEONARD, MARK – Why Europe will Run the 21st. Century.
BBS, Public Affaires, New York, N.Y., 2005
LOWE, P. and WARD, S. – British Environmental Policy and Europe, Routledge, Londin, UK, 1998
MILLER, FREDERIC – Demographics of Europe.
Alphascript Publishing, New York, NY, 2009
NYE, JOSEPH S. Jr. – The Paradox of American Power.
Oxford University Press, Oxford, UK, 2002
PAPIC, MARKO – Portolio: Poland Stalls on Eurozone
Entry, STRATFOR GALOBAL Intelligence.

May 19, 2011 în:
http://www.stratfor.com/memberships/
194854/analysis/20110118-portfoliopoland-stalls-eurozone-entry
POPESCU, ANDREEA – Lisabona pune bazele unei armate a Europei? Revista" Continuitate şi schimbare în guvernanta europenă", vol.2, nr. 1.
Iarna 2008
PORTER, ANNA – The Ghosts of Europe: Central Europe's postând uncertain future 2011, Thomas Dunne
Books, New York, NY, 2010
REID, T.R.
— The United States of Europe: The New Superpower and the End American Supremacy.
Penguin, New York, NY, 2005
RIFKIN, JEREMY – The European Dream: How Europe's Vision of the Future is Quietly Eclipsing the American
Dream, Penguin, New York, NY, 2004.
ROSKIN, MICHAEL – The Rebirth of East Europe, 4th edition.
Prentince Hall, New York, NY, 2001
ROXBURG, AGGUS – The Strongman: Vladimir Putin and
Struggle for Rusia, I.B. Tauris Co. Ltd.
London, UK, 2013
RUMFORD, CHRISTIAN – The EU: A Political Sociology.
Blackwell, Oxford, UK, 2002
RUPNIK, JACQUES – The Other Europe: The rise and Fall of
Communism în East Central Europe, Pantheon
Publisher, New York, 1990
SHAFER, BYRON – Is America Different? Clarendon Press.
Oxford, UK, 1991
SHARMA, RUCHIR – Breakout nations/În Pursuit of the Next

Economic Miracles, W.W. Norton & Company.
N.Y., 2012
SHORE, CRIS – Buiding Europe: The Cultural Politics of
European Integration, Routledge, London, 2000
SIEDENTOP, LARRY – Democracy în Europe.
Columbia University Press, New York, 2001
SOROS, GEORGE (with Gregor Peter Schmitz) – The tragedy of European Union: Disintegration or Revival?
Public Affairs (Member of Perseus Book Group).
New York, NY, 2014
ŞEITAN, MIHAI, ARTENI, MIHAELA ŞI NEDU, ADRIAN – Studiu elaborat pentru Comisia Naţională de
Prognoză, Cod SMIS 27153, 28 Mai 2012
Proiect cofinanţat din Fondul Social European, cu titlul: Evoluţia demografică pe termen lung şi sustenabilitatea sistemului de pensii;
În: www.cap.ro/inovaţie/docs/conferinţăfinalizare-studii-28 – 05 – 2012-/Rezumat%
20 studiuz20 Sistem%20 de%20 pensi.pdf
STĂNESCU, S.N. – Decalaje economice ale lumii contemporane, Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, România, 1980
STĂNESCU, S.N. – Economia românească de la ficţiune la realitate, Editura Humanitas, Bucureşti.
România, 1991
TAYLOR, PAUL – The Next America, Public Affairs Publisher
Member of Perseus Books Group, New York, NY.
2014
TODD, EMMANUEL – Après l'Empire, Gallimard Edit.
Paris, 2002
TREBICI, VLADIMIR – Mică enciclopedie de demogradie.
Editura ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti.
1975
VIBERT, FRANK – Europe Simple Europe Strong; The

Future of Europe Governance, Polity Press.
Cambridge, UK, 2001
XXX – Nieman Reports, Nieman Foundation at Harvard
University, Vol.61, Nr. 2, Summer 2007.
Cambridge, Massachusetts, USA
XXX – Financial Turmoil in the United States and Europe:
Essay, Public Affairs (Member of Perseus Book)
New York, NY, 2012
XXX – Economic Portrait of the European Union 2002.
European Commision, 28 February, 2003
XXX – European Commission. Economic and Financial Affairs.
2009 – 2011 EU Economic Governance.
Various publications. Brussells: EurActiv, 2010
XXX – European Union. Economic Crisis în Europe:
Causes, Conséquence, Responses. Luxembourg:
Office for Official Publications of the European Communities, 2009
XXX – The Senate Intelligence Committee Report on Torture.
Wahington D.C., December 3, 2014
XXX – Foregn Affairs, The End of Europe? Vol.84, Nr. 6.
Nov. /Dec. 2005
...Boston Globe (cotidian publicat în Massachusetts, SUA), colecţia pentru anii ’2004 – 2014
...Washington Post (cotidian publicat în Washington D.C.), colecţia pentru anii ’2007 – 2014
...The Economist, colecţia pentru anii ’2008 – 2015
...Dicţionarul explicativ al limbii Române, Editura Academiei
RSR, 1975
...Enciclopedia popoarelor, Editura Univers Enciclopedic.
Bucureşti, 2006

...www.bbe.com/news/world-europe-31837660
...France moves one step closer to burqa ban". CNN. 19 May 2010.
...Blair's concems over face veils BBC News Online. 17 October 2006.
...Elaine Sciolino and Hélène Fouquét, Terrorists în Europe fiind base în Belgium, New York Times, 10 October 2005
...L'interdiction de la burqa est votée", Le Soir, 28 April 2011
...BBC: Belgian lawmakers pass burka ban". BBC News. 30 Aprilie 2010.
...France sets up burka commission. BBC News. 2009 – 06 – 23.
...Muslim girls suspended for headscarves, CNN. 4 February 2002

INDEX DE SUBIECTE
ŞI
PERSONALITĂŢI

Uniunea Europeană: 17, 28, 45, 46, 58, 108
— Acordul Schengen: 66
— Analiză statistică: 33.
— Avantaje şi Dezavantaje ale existenţei UE: 31, 146
— Banca Centrală Europeană: 60, 146
— CECO: 44
— CEE: 29, 45, 48
— Piaţa comună: 29
— Circulaţia liberă a bunurilor şi persoanelor: 18, 51, 110, 110
— Corupţia: 145
— Comisia Europeană: 54
— Cartea Verde: 54, 55, 201
— Comunitatea Energiei Atomice: 29, 48
— Conflictele internaţionale: 149, 174
— Consiliul European: 50, 51, 55
— Constituţia UE: 67
— Dezvoltare economică: 18, 31, 46, 48, 54, 57.

58, 60, 110
— PNB: 110
— Dezvoltarea ştiinţei şi tehnicii: 21, 22
— Diversitatea structurală a UE: 18, 30, 58
— Evoluţia viitoare: 31, 163
— Viitorul UE: diverse scenarii: 186 – 208
— Fondul European pentru Dezvoltare Rgională (FEDR): 50
— Geopolitica: 32, 43, 57, 59
— Primul Război Mondial: 22, 24
— Al Doilea Război Mondial: 22, 25, 43, 44, 70. 80, 106
— Războiul Rece: 27
— Globalizarea: 182
— Istoria UE: 44, 54
— Compromisul de la Luxemburg: 50
— Conferinţa de la Meşina: 28
— Cronologia evenimentelor creării UE: 48 – 55
— Grupul celor şase: 44
— Imigraţia musulmană: 135
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Riscurile pierderii identităţii naţionale: 161, 164
— Imnul UE: 51
— Jacques Delors: 69
— Jean Monnet: 68
— Robert Schumann: 69
— Ruchir Sharma: 109
— Tratatul de la Roma: 29, 48
— Legislaţia UE: 31, 32, 54
— Sistemul legislativ: 54, 66, 67
— Moneda unică (Euro): 32, 50, 54, 59, 111, 146
— Ţările ce folosesc moneda euro: 147
— NATO: 150, 151, 178, 179, 203, 208
— Edoardo DeSilva: 174
— Necesităţile de viitor ale UE: 19, 65.
— Noi reguli de conducere: 65, 77
— Conducerea centralizată 65

— Ocuparea forţei de muncă: 183
— Parlamentul European: 50, 144
— Politica internă: 143, 144, 145, 146
— Politica economică: 50, 54
— Contracte economice cu Federaţia Rusă: 180
— Opinii privind rolul conducerii centralizate al economiei: 75
— Suport financiar: 57, 151, 152
— Politica industrială:
— Naţionalizările: 49
— Politica agricolă: 48
— Colectivizările: 43, 48
— Politica financiară: 54, 192
— Refacerea economică: 44.
— Resurse economice: 44
— Politica externă: 77, 148, 151
— Imigranţii: 18, 32
— Relaţii internaţionale: 149, 174, 182, 183.
— Comerţul exterior: 184
— Revizuirea politicii externe: 66
— Revizuirea politicii de acceptare a noi membri: 66, 161, 162, 163
— Populaţia UE: 21, 57, 60
— Nivelul de trai: 60.
— Sărăcia: 61, 64
— Pensiile: 64.
— Religia: 12
— Suportul economic dat de China: 191
— Ţările membre ale UE: 35 – 248
— Mario Draghi: 60
— Winston Churchill: 68
Austria: 35, 52, 118
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Vârsta medie a populaţiei: 118
Belgia: 35, 44.
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Vârsta medie a populaţiei: 118

— Imigraţia: 136
Bulgaria: 35, 55
— Cheltuieli militare: 152
— Deficitul bugetar: 109
— Vârsta medie a populaţiei: 118
Croaţia: 35, 111
— PNB/Capiţa: 111
Cipru: 36, 52
Rep. Cehă: 36, 53, 108, 109, 110
— Dezvoltarea economică: 110
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Asistenţa medicală: 120
— Crearea unei armate a UE: 204
— Martin Stropnický: 205
— PNB/Capiţa: 111
— Deficitul bugetar: 109
— Václav Havel: 54
Danemarca: 36, 48
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
Estonia: 37, 111
— PNB/Capiţa: 111
— Cheltuieli militare: 152
Finlanda 37, 52
— Cheltuieli militare: 152
Franţa: 37, 44, 49, 83.
— Dezvoltarea economică: 83, 84
— Deficitul bancar: 83, 84, 85, 109
— Relaţii economice internaţionale: 84
— François Hollande: 78, 80, 85, 168
— Nikolas Sarkozy: 84
— Politica internă: 85, 141
— Michel Sapin: 103
— Şomaj: 85
— Alegeri prezidenţiale: 85
— Manuel Valls: 85, 166
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Asistenţa indicală: 120

— Malek Boutih: 137
— Acţiuni ale extremiştilor: 138, 139, 168
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Cheltuieli militare: 152
— Mitingul de solidaritate împotriva acţiunilor extremiştilor: 168
— Crearea unei armate a UE: 202
— Harlem Désir: 203
Germania: 37, 53, 57, 70, 71
— Dezvoltarea economică: 71, 81, 94.
— Disciplina muncii: 71
— Erich Honecker: 53
— Markel Angela: 77, 111, 171, 200, 201
— Steinmeier Frank-Walter: 200, 201
— Ursula Gertrud von der Leyen: 201
— Sondaj de opinie:
(Pew Research Center): 79
— Politica externă: 81, 82
— Dialoguri internaţionale: 79
— Organizaţii sindicale: 73
— PNB: 74
— Unificare: 57
— George Friedman: 81
— Emmsnuek Todd: 81
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Asistenţa medicală: 120
— Wolfgang Schäuble: 100, 101, 102, 103
— Cheltuieli militare: 152
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Crearea unei armate a UE: 200
Grecia: 38, 48, 51, 56, 97
— Dezvoltarea economică: 97, 102
— Datoria externă: 97, 98, 102.
— Politica fiscală: 98, 99, 101, 102, 109
— Relaţii internaţionale: 100, 102, 104
— Philipp Bagus: 99
— Nivelul de trai: 97
— Vârsta medie a populaţiei: 118

— Cheltuieli militare: 152
— Şomaj: 97
— Tsipras Alexis: 101, 102
— Poziţia Greciei în UE: 104
Ungaria: 38, 52
— János Kádár: 53
— Nagy Imre: 52
— Revoluţia din 1956: 52
— Victor Orban: 105, 107
— Relaţii internaţionale: 105
— Politica internă: 106, 107
— Deficitul bugetar: 109
— PNB/Capiţa: 111
— Vârsta medie a populaţiei: 118
Irlanda: 38, 48
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
Italia: 39, 44, 92
— Dezvoltarea economică: 93, 94, 109
— Productivitatea muncii: 94
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Cheltuieli militare: 152
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Crearea unei armate a UE: 203
— Şomaj: 93
Latvia: 39.
Lituania: 39.
— Cheltuieli militare: 152
Luxemburg: 39, 44
Malta: 40, 52.
Marea Britanie: 40, 48, 49, 86
— Dezvoltarea economică: 86, 90, 91, 92, 94
— Balanţa comercială: 91
— Criza financiară: 90
— Geoege Osborne: 91
— Investiţii străine: 90, 91
— Simona Poladian: 89
— Diviziunea internă: 86
— Imigraţia: 86, 135, 136

— Populaţi autohtonă şi imigranţii: 88
— Viitorul în UE: 86, 88
— David Cameron: 86
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Asistenţa medicală: 120
— Cheltuieli militare: 152
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
Olanda: 40, 44, 45
— Willem Alexander (Rege): 59
— Filosofia unei societăţi participative: 59
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
Polonia: 40, 52, 107
— Dezvoltarea economică: 107, 108, 110, 111
— Venitul mediu: 108
— PNB/Capiţa: 111
— Cheltuieli militare: 152
— Crearea unei armate a UE: 206
— Stanisław Koziej: 206
Portugalia: 41
— Deficitul bugetar: 109
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
România: 41, 55, 108, 109
— Dezvoltarea economică: 109, 112, 113
— Programul POC: 113
— Investiţii străine: 112, 185
— Portul Constanţa: Centru energetic internaţional: 185
— Ajutorul financiar: 112
— Datoria publică: 108
— Deficitul bugetar: 109
— Şomaj: 108, 114
— Fenomenul sărăciei: 114
— Sistemul de pensii: 108108
— Nicolae Ceauşescu: 53
— Revoluţia din 1989: 53
— Poziţia României în UE: 33, 55, 219 – 235
— Vârsta medie a populaţiei: 118

— Cheltuieli militare: 152
— Crearea unei armate a UE: 207
— Trecutul şi viitorul României: 210 – 218, 236 – 248
— Georgescu Călin: 219
Slovacia: 41
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Crearea unei armate a UE: 205
— Martina Balleková: 205
Slovenia: 33, 111
— PNB/Capiţa: 111
— Vârsta medie a populaţiei: 118
Spania: 42
— Dezvoltarea economică: 94, 95.
— Exporturi: 96
— Vârsta medie a populaţiei: 118
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
— Crearea unei armate a UE: 204
— Şomaj: 96
— Corupţia: 96
— William Chislett: 96
Suedia: 42
— Asistenţa medicală: 120
— Evoluţia populaţiei musulmane: 164
S.U.A: 44, 46, 57, 115.
— Albright Madeleine: 178
— Analize sociale: 116, 126, 127, 128, 129.
— Analize statistice: 116, 117
— Asistenţă financiară: 150, 151
— Asistenţa medicală: 117, 120
— Barack Obama: 133, 134, 179
— Bush W. George: 134
— Cheltuieli militare: 153
— Dezvoltarea economică: 121
— Eric Holder: 134
— Infrastructura: 116
— Insecuritatea socială: 121, 122, 129, 132, 133, 137
— John Kerry: 134
— Necesitatea unor reforme: 116

— Nivel de trai: 117, 124, 125
— Paul Taylor: 128, 129
— Politica externă: 152, 153
— Religia: 123
— Ronald Regan: 179
— Sistemul de educaţie. Costuri: 121
— Situaţia forţei de muncă: 124
— Vârsta medie a populaţiei: 118, 129
Uniunea Sovietică: 44.46, 53, 57
— Ajutorul financiar: 58
— Armele nucleare: 53
— Boris Elţîn: 176
— CAER: 29
— Căderera comunismului: 30
— Cheltuieli militare: 152
— Contracte economice cu UE: 180
— Dostoievsk Feodor Mihailovici: 67
Federaţia Rusă: 78, 99, 100.
— Mihail Gorbaciov: 176
— Opinie despre lichidarea URSS: 79
— Politica externă a Federaţiei Ruse: 80
— Puţin Vladimir: 78, 99, 100, 176, 177, 178
— Sancţiunile economice: 181
— Sistemul comunist: 58
— Zidul Berlinului: 30
Islamul: 155
— Conceptele religioase: 155, 158
— Categoriile de musulmani: 158
— Filosofia islamică: 155, 156
— Mahomed: 155
Emirateler Arabe: 139
— Amedy Coulibaly: 140
— Furtună, D.: 140
— Hedayah: 139
— Organizaţii extremiste: 140

Mulţumiri

Înainte de a încheia această lucrare ţin să mulţumesc în mod deosebit celor ce m-au ajutat şi contribuit la

finalizarea acestei lucrări:

Doamnei Conferenţiar Dr. Brânduşa Tudose care mi-a fost de un real sprijin în realizarea acestei lucrări, prin observaţiile făcute, pentru timpul şi atenţia deosebită pe care a acordat-o corectării lucrării şi totodată prezentării unui punct de vedere.

Distinsei familii a Profesorului Dr. Petre Mâlcomete şi în special Doamnei Profesor Universitar Dr. Inginer Otilia Mâlcomete, care prin punctele de vedere pe care mi le-a sugerat, mi-a inspirat noi capitole pe care le-am înserat în lucrare.

Mulţumesc Domnului Profesor Dr. Nicolae Iordan-Constantinescu, Preşedintele Fundaţiei Paneuropa-România, care prin bogata activitate academică şi a unei îndelungate experienţe în activitatea editorială, mi-a apreciat conţinutuil lucrării şi totodată mi-a sugerat căutarea şi folosirea de noi surse documentare, precum şi orientarea spre noi puncte de vedere privind crearea Uniunii Europene, precum şi curentele care se referă la evoluţia şi integrarea ţărilor membre în politica liberului schimb şi a celorlalte uniunii (vamale, monetare şi bine înţeles a celei politice).

Mulţumesc colegilor şi prietenilor din Canada şi Statele Unite care mi-au solicitat realizarea unei asemenea lucrări cu caracter documentar, utilă pentru cadrelor didactice, studenţilor şi elevilor precum şi tuturor celor interesaţi de disputata problematică a existenţeii şi viitorului Uniunii Europene precum şi pentru editarea şi popularizarea acestei lucrări prin sistemul modern al CD.

Mulţumesc colectivului de bibliotecari de la diverse biblioteci din SUA care mi-au asigurat documentele şi bibliografia necesară acestei lucrări.

Îi mulţumesc într-un mod deosebit soţiei mele Laura, care a fost un puternic suport şi o reală inspiraţie în tot timpul necesar dedicat scrierii acestei lucrări.

Despre autor

Dr. ALEX BERCA

Economist American de origine română

Analist în domeniul economic şi politic la nivel global

Formare profesională. Academia de Ştiinţe Economice. În anul 1980, susţine teza de doctorat în domeniul economic. În anul 1982 emigrează în Statele Unite integrându-se în viaţa economică din Boston, Massachusetts. Participă la cursuri în cadrul Universităţii Harvard şi MIT, pentru a se adapta la concepţiile economiei libere de piaţă.

Redactor la publicaţii de specialitate: Între anii

1955 – 1982 a colaborat la diverse publicaţii ştiinţifice şi economice din România şi totodată a fost redactor al unor publicaţii ale Centului de Documentare Ştiinţifică al Academiei Române. Redactor coordonator al câtorva reviste economice printre care Revista de marketing (prima revistă de acest gen din România) şi totodată redactor principal a unor cărţi şi documentare cu profil economic.

Activitate editorială ştiinţifică: Participant la diverse simpozioane şi conferinţe cu caracter economic, şi-a prezentat punctele de vedere economice referitoare la politica economică actuală şi de perspectivă a Statelor Unite. Multe dintre punctele sale de vedere au fost discutate cu profesori şi economişti americani şi unii de origine română printre care Dr. Nicolas Georgescu Roegen, Anghel Rugină, Milton Friedman ş.a.

În cele mai multe dintre articolele şi publicaţiile sale se manifestă ca un critic sever al unor greşeli economice

care au determinat criza economică din SUA, şi din alte ţări şi cu efecte directe la nivel mondial. Bun cunoscător al sistemului economic bazat pe planificarea centralizată din URSS, China şi din fostele ţări din spatele Cortinei de fier, a criticat aceste moduri de guvernare politico-economică punându-le în comparaţie cu cel al economiei bazată pe conceptul pieţei libere.

Articolele publicate se bazează pe date, informaţii şi analize statistice, demonstrând ineficienţa economică a economiei centralizate, care în final a dus la colapsul acestui sistem.

Multe din articolele şi lucrările publicate, cuprind date despre România, evoluţia ei politică şi economică precum şi poziţia ei în relaţiile internaţionale şi în contextul economiei mondiale.

Din 1985 devine un permanent colaborator al mai multor ziare şi publicaţii din Statele Unite, Canada, Germania şi România.

În ultimii 25 de ani a scris zeci de articole pe teme social-economice şi politice ce au apărut în diverse publicaţii din diverse ţări. Printre cele mai recente lucrări care i-ai fost editate se numără: *Crizele economice şi ciclicitatea lor* publicată în 2011 şi o lucrare de proporţii mai mari intitulată *început de secol* publicată în 2012, *Ucraina – un punct de vedere geopolitic*, publicată în 2014. Tot în anul 2014 Editura Risoprint din Cluj-Napoca i-a publicat lucrarea *Adevăr şi Minciună*, o analiză critică a filosofiei Marxist-leniniste şi a pretinsei Revoluţii socialiste din 1917, cu multiple exemplificări din viaţa corifeilor acestei filosofii.

Dr. Alex Berca este membru al câtorva consilii ştiinţifice al unor publicaţii din România.